
BEN TEK
SİZ HEPİNİZ
HAKAN BIÇAKCI
İletişim

Yaşmaq
yeni ədəbiyyat

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra 1996'da üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001'de Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü. *Romantik Korku* (roman, 2002), *Rüya Günlüğü* (roman, 2003), *Boş Zaman* (roman, 2004), *Bir Yaz Gecesi Kâbusu* (öykü, 2005), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008) ve son romanı *Karanlık Oda* (2010) yayımlandı. *Picus* dergisinde "Mevsim Normalleri", *Brunch* dergisinde "Jeneratör", *Akşam Kitap Eki*'nde "Kitaplar ve..." isimli köşelerde yazdı. *Karakalem* dergisinde öyküleri yayımlandı. Düzenli yazılarının dışında çeşitli dergi ve gazetelerde sinema, popüler kültür, edebiyat konulu yazıları yayımlandı. İstanbul'da yaşıyor ve reklam yazarı olarak çalışıyor.

www.hakanbicakci.com

İletişim Yayınları 1654 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 235
ISBN-13: 978-975-05-0948-3
© 2011 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2011, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek
KAPAK Koray Ekremoğlu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Canan Güzel
BASKI ve CİLT Sena Ofset
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

Ben Tek Siz Hepiniz

iletişim

"Başımızdan geçen hikâyelerle,
kafamızdan geçen hikâyeler arasında
hiçbir fark yoktur."
R. L. Stevenson

Not: Bu kitaptaki 27 öyküden 15'i* *Bir Yaz Gecesi Kâbusu* kitabında (Oğlak Yayınları, 2005) yer alan öykülerin gözden geçirilmiş versiyonlarıdır. Diğerleri ilk kez kitaplaşmıştır.

(*) Misafirperesi, Telaş, Evrak Çantası, Karanlık Mesai, Çalar Saat, Tesadüf Beklentisi, Rande vu, Hande'ye Tecavüz, Köpekadam, Helikopter, Özel Gösterim, Gizli Kamera, Dikkat Bebek Var, Paranormal Domates, Bir Yaz Gecesi Kâbusu.

İÇİNDEKİLER

Ben Tek Siz Hepiniz 9
Nakavt 11
Karanlık 19
Promosyon Mont 24
Misafirperest 28
İkinci Hayat 32
Telaş 36

Çalışma Saatleri 39
Evrak Çantası 41
Silahlı Kuvvet 46
Karanlık Mesai 51
Çalar Saat 55
Tesadüf Beklentisi 60
İş Gezisi 67

Sakat İlişkiler 73
Rande vu 75
yalan² 79

Kafe Falı 84
Depresyon Fetişi 88

Ben Neredeyim 93
Hande'ye Tecavüz 95
Köpekadam 101
Helikopter 105
Özel Gösterim 109
Evdeki Uçak Uçaktaki Deprem 115

Bir Taraf Karanlık 119
Kayıt 121
Gizli Kamera 123
Dikkat bebek var! 128
Paranormal Domates 135
VIP Kulüp'ün Satanist Sakinleri 139
Bir Yaz Gecesi Kâbusu 144

Ben Tek Siz Hepiniz

"Mutluluğun anısı kişiye mutluluk vermez.
Acının anısı ise acıyı yeniden duyurur."
L. Byron

10

Geçen hafta karımın çarpılmış suratının yansımasını karşımdaki mağazanın vitrin camında görünce, onun bu haliyle ilk karşılaştığım an tüm dehşetiyle içimde ayaklandı.

Cesaretimi toplayıp ilk defa görüyormuşum gibi baktım. Az aydınlatılmış sofistike vitrine gölge düşüren lanetli bir hayalet gibi boşlukta asılı duran ifadesiz bir yüz... Yeni koleksiyonu plastik bir gururla tanıtan vitrin mankenlerininki kadar donuk... Sanki daha bile hareketsiz... Onlarınki gibi kusursuz değil ama... Yamuk yumuk... Ağzı biçimsizce açık ve çenesi yana kayık... Bir gözü diğerinden çok daha büyük... Bir kaşı daha yukarıda... Dudağının hemen yanındaki kaslar aşırı gergin... Kopacakmış gibi... Boynu birbirine düğümlenmiş mavi yeşil damarlarla dolu...

Tekerlekli sandalyesinin tutma yerlerini sıkmakta olduğumu fark ettim. Onu bu halde ilk gördüğüm anı hatırlamanın etkisiyle olsa gerek. Haberi aldığım gibi hastaneye koşmuştum. İlaç ve çiçek kokularının huzursuzca birbirine karıştığı aşırı beyaz koridordan silik bir ruh gibi geçmiştim. Odaya girmiştim. İçerde ne ses vardı ne hareket...

Aşık olduğum kadının yüzü kasılıp kalmıştı. Diyalogunun orta yerinde dondurulmuş bir film karakteri gibi. Doktor elindeki beyaz kumandayı ona çevirip bir düğmeye basmıştı. Hareketlenen karım değil, yatak olmuştu. Sinir bozucu bir cızırtı eşliğinde... Yatağın sırtı dikleştikçe karım oturur pozisyona geçmeye başlamıştı. İfadesi değişmeden... Ağır ağır... Tabutundan doğrulan bir ceset gibi... Yaşayan ölü... Bu harekete paralel bir bulantı yükselmeye başlamıştı içimde. Kusmamak için kendimi zor tutup yutkunmuştum. Boğazım düğümlenmiş, ağzımın içi kupkuru olmuştu. Başımın da dönmeye başlamasıyla gözlerimi sımsıkı kapatıp yatağın kenarına tutunmuştum. Gözlerimi açtığımda yine karşımdaydı. Bıraktığım gibi... Kocaman soluk renkli çiçeklerin arasındaki daracık yatakta hareketsizdi. Nefessiz kalmıştım. Karımın yüzünde zaman durmuştu. Saat sabahın yedisiydi. Doktor beyaz kumandayı bir kenara bırakmıştı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

9

Karımın çoğuna hayran olduğum yüzlerce ifadesinden geriye bir tek bu kalmıştı. Daha önce hiç görmemiş olduğum bu ifade... İfade de değil... Bir mimikten bambaşka bir mimiğe geçerkenki ara form... İki kat arasında kalmış asansör, sallanırken boşluğa takılmış salıncak, bir elin çarpıp devirdiği ama bir şekilde yere düşmeyen su bardağı gibi... Bir saniye öncesiyle bir saniye sonrasının iki ayrı anlamı olacak-

ken o anki görüntünün hiçbir yorumu yoktu. Sanki şiddetli bir hapşırmanın tam ortasındaydı. Yüzü ürkmüş bir at gibi şahlanmış, geri inememişti. Ölümüne asimetrikti. Korku, şefkat, acıma, şaşkınlık, nefret, kınama, utanma, ağlama, bağırma, iç çekme, yırtınma, fısıldama... Hiçbiri değildi. Daha korkuncu, aynı anda hepsiydi.

Yüzündeki bu müthiş karmaşa, o anki iç dünyama benziyordu. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Zihnim karımın yüzü gibi kasılıp kalmıştı. Durmuştu. Saçma sapan bir şeyler söylemiştim. Tepki veremediği için bir şey anlayıp anlamadığını anlayamamıştım. Dışarı çıkıp doktorun odasına geçmiştik. Doktoru dinlerken kulağımın çınlamasına engel olamıyordum.

Çıldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

8

Sabır diye bir kavram gelip hayatımın merkezine oturuvermişti. Diğer her şey onun gölgesinde kalmıştı. Daha önceleri gündelik yaşantımda yeri olmayan bu soyut kelime, kapkara bir bulut gibi kurduğum ve duyduğum her cümlenin içine sızmıştı. Zamanla elle tutulur, boğaza sarılır, kuvveti hissedilir bir hâl almıştı.

Karımın yeni görüntüsüne alışmaktan başka çarem yoktu. Ancak her sokağa çıkuğımızda bunun imkânsız olduğunu fark ediyordum. Tekerlekli sandalyenin ikiye ayırdığı insan nehri bizi bir an için bile rahat bırakmıyordu çünkü. Her kafa en az bir kere dönüp bakıyordu. Son anda... Tepkileri göremiyordum. Onlar hep geride kalıyordu. Sadece bakışlar... Görüş alanımdan çıkmak üzereyken ona dönüp büyüyen gözbebekleri. Bembeyaz göz akları... Merakla köpüren, sabrımı taşırmaya çalışan azgın bir nehir...

Yetişkinlerin bu hesaplı refleksinin aksine çocuklar doğru-

dan gözlerini dikip bakıyorlardı. Hemen hepsi... Uzaktan takılan küçük bakışlar görüş alanımdan çıkana kadar karımın yüzünde kalıyordu. Merakla korkunun acayip bir karışımı... Kimisi en yakınındakinin koluna sokuluyordu. Kimisi hiç aklında yokken hızla annesinin eline yapışıyordu. Sımsıkı...

Aşık olduğum yüz, çocukları korkutuyordu.

7

Olanların tek sorumlusu bendim. Boks maçında aldığım o darbe... Benimle aynı anda o da televizyonun karşısında yemişti yumruğu. Ekranda canlı yayın devam etse de oturma odasında görüntü donmuştu. Zaman durmuştu. Belki de sonsuza kadar... Yumruk benim suratıma inmişti. Dağılan onunki olmuştu. Benim yüzümden onun yüzü yamulmuştu. Çenesi, darbe alan boksör fotoğraflarında olduğu gibi yana kaymıştı. Ve bu fotoğraf karesi, hızla devam eden hayatın ortasında, tekerlekli sandalye biçimindeki çerçevesinin içinde asılı kalmıştı.

Ben bir gece hastanede yatıp toparlanmıştım. Karımsa o dehşet anının içinde sıkışıp kalmıştı. O korkunç an, camdan duvarlara dönüşerek etrafını sarmıştı. Yüzü cama bastırılmış gibiydi. Televizyon camına... Kıracak gibi...

Haberi aldığım gibi hastaneye koşmuştum. Kendi hastanemden onun hastanesine... İki hastane arasına doluşan hastalıklı dünyanın içinden iltihap gibi akmıştım. Kiralık/satılık tabelalarıyla kaplı sokaklar, köpek dolaştıranlar, sokak kedileri, taze aşıklar, korsan DVD'ciler, torunuyla gezmeye çıkan ihtiyarlar, boş taksiler, dolu taksiler, toplantıya yetişenler, vitrinler, indirimler arasından...

Odaya girmiştim. İçerde ne ses vardı ne hareket. Zaman donmuştu. Karımın yüzü gibi... Karşımdaki vitrinin camındaki... Yine tekerlekli sandalyesinin tutma yerlerini sıkmak-

ta olduğumu fark ettim. Onun yüzünü gören çocukların annelerinin ellerine yapışması gibi.

Sımsıkı...

6

Ve hâlâ devam ediyordum. Onun yüzüyle birlikte benim de düşüncelerim felç olmuş olmalıydı. Nasıl devam edebiliyordum? Yine ringde, spot ışıkların altındaydım. Başka bir boksörün karşısında... Ter içinde... Buz gibi...

Etrafımsa simsiyah bir kalabalıkla çevriliydi. Top top zifiri karanlık kafalar... Hastalıklı bir zevkle birbirimizin suratını yumruklamamızı izliyorlardı. Mümkünse kan çıksın istiyorlardı. Maç puanlamaya falan kalmasın, seyir değeri yüksek bir nakavtla bitsin diye dua ediyorlardı. Ne kadar çok canımız yanarsa, buradan o kadar mutlu ayrılacaklardı. Ringdekilerden biri beyin sarsıntısı geçirirse o maçın keyfine diyecek olmazdı. Birimizin yere yığılmasını şiddetle istiyorlardı. Şiddet istiyorlardı. Çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Biz birbirimize vurdukça... Zevkle inliyorlardı. Abartılı makyajlı kadınlar, yüzümüzün renkten renge girişini izlemeye gelmişlerdi. Gözlerinde mor farlar, dudaklarında kıpkırmızı rujlarla morarmış gözlerimizle kanlı diş tükürüşümüzü dikizlemek için arkalarına yaslanmışlardı. Götlü göbekli, takım elbiseli adamlar vücutlarımızın aldığı darbelerle bok çuvalına dönmesinin tadını çıkarmak için bekliyorlardı.

Dayak görmeye gelmişlerdi; dayağın kralını göreceklerdi.

5

Rakibimin karnına sağlam, kural dışı bir tekme indirip üzerinden atladım. Hakeme küçücük bir dirsek darbesi yetti de arttı. Hayranlarıyla kucaklaşmak için sahneden atlayan bir

rock yıldızı gibi ringden dışarı fırladım. Kısa bir süre gözümün karanlığa alışmasını beklemek zorunda kaldım. Alışınca gözlerimi kararttım. En önde oturan seyircilerden birine ilk yumruğu indirdim. Allah insanı ne kadar dayanıksız yaratmış. Bu yumruk her şeyin başlangıcıydı. Başlama vuruşu!

Çığlık çığlığa kaçışan insanların peşinden koşup yumruğumu yetiştiğime indiriyordum. Kimisine sağlam bir kroşe; patlayan bir kulak... Kimisine doğrudan bir direkt; infilak eden bir burun. Kimisine çene dağıtan bir aparkat... Swing, hook, jab ve diğerleri... Ezbere bildikleri boks terimleri... Teoriden pratiğe sert bir geçiş. Diş döken, iç kanatan, kaburga kıran, dalak patlatan, kafatası çatlatan, omuz çıkaran, kornea yırtan, dudak yaran bir uygulamalı ders... Hızlandırılmış boks kursu... Çok hızlandırılmış... Yumruklarım gözle görülmüyordu. Bazılarına da duruma göre dirsek, diz, tekme, kafa... Aynı anda geriye doğru bir kafa, yanlara iki dirsek, ileri bir tekme... Bir saniye içinde dört leş...

Seyircimle kaynaşıyordum.

4

Gözlerim biraz önce ringdeki dövüşümüzü yansıtan dev ekrana takıldı. Şimdi karımın çarpılmış yüzü vardı aynı ekranda. Devasa boyutlarda... Işıl ışıl... Ve ben sağıma soluma yumruğumu indirdikçe yüzü düzeliyordu. Yavaş yavaş normale dönüyordu. Gözlerim kapalı olduğu halde çok net görüyordum. Her yeni darbeyle yüzünde başka bir gergin alan çözülüyordu. Etrafımı saran karanlık kalabalığın parçalanan elmacık kemikleri, kayan çeneleri, kırılan boyunları, açılan kaşları karımın yüzünü yavaş yavaş eski haline döndürüyordu. Yumrukla yamulan yüzü yine yumrukla düzeliyordu. Çivi çiviyi söküyordu. Tersten kelebek etkisi... Geri geri uçan kelebek... Enseden sokan arı...

Ancak bir yumrukla bozulan yüzünü düzeltmek için yüzlerce yumruğa ihtiyaç vardı. Ayaklarım yerden kesilecek kadar hafiflemiştim. Yumruklarımın ağırlığı beni yerde tutuyordu. İnsanüstü bir enerjiyle dolmuştum. Negatif enerji... Dünyayı yok edecek kadar büyük bir nefret birikmişti içimde. Seyirciler yine çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Ama bu sefer bizim birbirimize vurmamıza değil, benim onlara vurmama istinaden...

Daha tutkulu, daha içten, daha şiddetli çığlıklar...

3

Bir noktadan sonra gözlerimi kapatıp sesleri takip ederek sallamaya başladım yumruklarımı. Gücümü kontrol edemiyordum. Düşünce hızıyla dövüşüyordum. Transa geçmiştim. Ama ne yaptığımı biliyordum. Karımın dev ekrandaki yüzü kapalı gözlerimin önündeydi çünkü. Ve düzelme devam ediyordu. İfadesi toparlanıyordu. Bedenim hafifledikçe yumruklarım ağırlaşıyordu. Ağırlaştıkça hızlanıyordu. Yumruk üstüne yumruk... Boşluğa, karanlığa... Karanlığın kalbine, midenin boşluğuna...

Karımın güzel yüzünü yeniden güldürebilmek için yüzlerce suratı dağıtmak zorunda kalmıştım.

2

Boş ringi aydınlatan spotların çevresindeki karanlık birbirine girmişti. Açık üstüne açık veriyorlardı. Tiz çığlıklar yerini boğuk inlemelere bırakmıştı. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Merakla köpüren, sabrımı taşırmaya çalışan azgın nehir bu koyu göle dökülüyordu nihayet. Her şey yolundaydı. Yumruklarım iyice rayına oturmuştu. Kırık kemiklerden yapılma köprülerden, dökülen dişlerin içinden geçen tünellerden

ilerliyordum. Karanlığın içinde süzülüyordum. Köylere inen vahşi hayvanları etkisiz hale getirmek için kullanılan bayıltıcı kurşunlardan biri ter içindeki, buz gibi, kaskatı sırtımı sessizce delip geçene kadar.

Başım hızla dönmeye, etraf ağır ağır bulanıklaşmaya başladı.

1

Bayılmadan önce karımın yüzünde tek bir kasın gerili kaldığını gördüm. Sağ kaşının üstü yukarı doğru kayıktı. Kalan son enerjimle karşımdaki adamın sağ kaşının üstüne son bir yumruk attım. Tam isabet. Karımın yüzü düzelmişti. Tamamen... İfadesi geri gelmişti. Vitrin mankenleri kadar kusursuzdu. Hem de onlar gibi donuk değildi. Bana bakıp gururla gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Etrafımı saran zifiri karanlık kafalar yerini bembeyaz bir boşluğa bıraktı.

Ve mutluluktan bayıldım.

Karanlık

"Yaşamak, başkaları tarafından muhasara altına alınmak, yavaş yavaş boğulmaktır."
A. H. Tanpınar

İçinden beyaz köpükler fışkıran sarı süngeri elimdeki turuncu tabağa iyice bastırdım. Porseleni kaplayan yağ tabakasıyla birlikte içimdeki isimsiz sıkıntıların da çözülmeye başladığını hissettim. Üst üste yıkadığım tabakların yüzeyiyle birlikte zihnim de temizleniyordu. Dairesel hareketler... Suyla birlikte bulanık düşüncelerim şeffaflaşıyordu. Pırıl pırıl... Hiç acele etmeden tüm bulaşığı yıkadım. Parmaklarımdan damlayan suları tişörtüme silerek salona geçtim. Televizyonu kapatınca evin çok sessiz olduğunu fark ettim. Ve havasız... Pencereyi açtım. Mahalle sonsuz bir karanlığa gömülmüştü. Kafamı uzatıp etrafa baktım. Dışarısı yok olmuş gibiydi. Dairelerin hemen hepsi ışıksızdı. Tek tük camda belli belirsiz mum ışıkları titriyordu. Büyük arızalar olduğunda tüm mahallenin elektriğinin gittiği olurdu fakat... Arkamı dönüp salonun tavanında yanan lambanın sinir bozucu parlaklığına baktım. İçime tuhaf bir sıkıntı yayılmaya başladı. Bulaşık yıkarken

temizlenen zihnim bir anda hiç olmadığı kadar bulanıklaştı. Sulara karışıp gitmiş olan sıkıntı yeniden göğsüme yapıştı. Kupkuru... Bir süre evin içinde şuursuz adımlarla dolandım. Sonra iki yan sokakta oturan arkadaşımı aradım.

"Efendim?"

"Abi benim ben. Uyumuyordun inşallah."

"Yok ya mum ışığında oturuyorum mal gibi."

"Sende de kesik mi?"

"Komple gitti. Şehrin yarısı karanlıkta... Demin sigara almaya çıktım göz gözü görmüyor dışarıda. Arabaların farı olmasa evin yolunu bile bulamayacaktım."

"Abi bende var elektrik."

"A ah!"

"Evet?"

"Nasıl olur ya?"

"Ne bileyim oğlum ben de anlamadım ki."

"İyi işte daha ne istiyorsun. Zaten birazdan gider seninki de. Son aydınlık anlarının tadını çıkarmaya bak."

Ben de öyle düşünüyordum ama gitmedi. Karanlığa gömülmeyi bekleyerek huzursuz bir biçimde uzandım salondaki kanepeye. Hiçbir işe başlayamadım. Birazdan kesilir, şimdi gider diye. Gözümün gördüğü her şey karanlıklara gömülüp yok olmayı bekliyordu. Saatler geçmek bilmedi. Kalkıp evin içinde amaçsızca dolandım. Mumu, çakmağı, feneri ayarladım. Çakmağın gazını, fenerin pilini kontrol ettim. Ancak hiçbirini kullanmama gerek olmadı.

Ertesi akşam eve yürürken sokakta tek bir ışık yoktu. Esnaf mumların titrek veya şarjlı floresanların soğuk loşluğunda sessiz sessiz oturuyordu.

"Cemil abi selam. Bir ekmek versene... Mum ışığında romantizm ha?"

"Ya sorma abicim rezil kepaze olduk iki gündür. Bir şey değil dolaptaki mallar bozulacak yakında."

Az önceki zevzekliğimden rahatsız olarak ciddileştim: "Evet ya çok pis oldu bu iş. Bir an önce halletseler bari."

"Bu sefer arıza sağlammış. Dört aşağı mahallede biraderin dükkânı var benim, onda da yokmuş."

"Yandık o zaman."

Mum ışığında aydınlanan beyaz poşet içindeki ekmek görüntüsü tablo gibiydi.

"Sağ olasın."

"Eyvallah, hadi iyi akşamlar."

Birbirinden karanlık sokaklardan geçip apartmana girdim. Otomatik ışığa bastım, yanmadı. İçime derin bir huzur çöktü. Ta ki kedi dairemde ışıkların yandığını görene kadar... Ekmeği mutfak masasına bırakıp ayakkabımı bile çıkarmadan telefona gittim.

"Elektrik İdaresi mi?"

"Evet."

"Merhaba ben Maçka'da oturuyorum..."

"Biliyorum efendim şu an o tarafta elektrik yok. Ana kofra patlamış. Çalışma sürüyor."

"Hayır, ben şey için aradım. Benim dairede elektrik var."

"..."

"Civardaki apartmanlarda yok. Benim apartmandaki diğer dairelerde de... Ama benimkinde var. Bütün ışıklar yanıyor."

"Allah Allah... Valla beyefendi tam tersi bir durum olsa arkadaşları gönderirdik baktırmaya ama... Bu durumda ne diyeyim, yakında gider sizinki de."

"Teşekkür ederim. Ben bilginiz olsun diye söyledim zaten iyi çalışmalar. "

Camı açıp dışarı baktım. Çıt yoktu. Görüntüyle birlikte ses de gitmişti. Karşı pencerelerin karanlığının içinden bana bakan siluetler görür gibi oldum. Emin olamadım. Belli belirsiz karaltılar karanlığın içinde ışıl ışıl parlayan daireme bakıyorlardı sanki. Göremediğim birileri tarafından görülme hissi içimi ürpertiyordu. Daha fazla dayanamayıp içeri geçtim. Perdeyi kapadım.

"Cemil abi selam. Bir ekmek versene... Nasıl gidiyor?"

"Nasıl gitsin abisi bittik ya. Mallar eridi, bozuldu, kokuştu. Çok büyük zarar ettik şu kesinti yüzünden. Arıyorum telefona bakan yok bu nasıl devlet anlamadım gitti. Sen nasılsın bari?"

"Ben de rezil oldum sorma. Ne yıkanabiliyorum, ne çalışabiliyorum."

"Sizin de ayrı zor, yoğun çalışan insanlarsınız. Buyur."

Mum ışığında aydınlanan beyaz poşet içindeki ekmek... Dünkü tablonun röprodüksiyonu...

"Sağ ol, hadi görüşürüz."

"Görüşürüz, Allah sabır versin."

"Eyvallah abi hepimize..."

Karanlık apartmanın merdivenlerini cep telefonumun ışığının yardımıyla çıktım. Kapıyı açıp içeri girdim. Buz kesen elim elektrik düğmesine uzandı.

Bütün gece aydınlık salonda kımıldamadan oturdum. Hiçbir şey yapmadan... Sürekli pencereden bakıp mahallenin durumunu kontrol ediyordum. Elektrik gelmiş mi diye... Pencereyi her açtığımda göğsümü sıkıştıran o dipsiz karanlıkla karşılaşıyor, boğulacak gibi oluyordum. Pencerelerde, sokak diplerinde, köşe başlarında ışıklar içindeki daireme gözlerini dikip bakan karaltılar sürekli çoğalıyordu sanki.

Görmediklerim tarafından görülme hissi saatler ilerledikçe keskinleşiyordu. Uykum gelip ışıkları kapayana kadar rahat bir nefes almadım.

Mahallede elektrik kesintisi sürüyordu. Etrafımı saran yoğun karanlığın ortasındaki huzursuz aydınlıkta oturuyordum. Bir süre daha oturdum. Sonra birden ayağa kalktım. Hiçbir şey düşünmeden elektrik düğmesine yürüdüm. Uykum yoktu ve daha çok erkendi. Yine de ışığı kapattım. Kanepeye geri döndüm. Saatlerce karanlıkta oturdum. Her nefes alıp verişte biraz daha rahatlıyordum. Sonra aklıma mutfakta birikmiş olan bulaşık geldi. Yıkamak istedim. Işığı açmak istemedim. Sabahı beklemeye karar verdim. Sonra dayanamayıp mutfağa geçtim. Karanlığın içinde küçük adımlarla ilerleyip el yordamıyla musluğu buldum. Ellerim bir süre boşlukta gezindikten sonra üst üste dizilmiş kirli tabakları buldu. İçinden soğuk sular fışkıran yumuşak süngeri elimdeki porselen tabağa iyice bastırdım. İçimdeki isimsiz sıkıntıların çözülmeye başladığını hissettim.

Promosyon Mont

"Ya olduğun gibi görün ya da göründüğün gibi ol."
Mevlana

Güneşin batmasıyla birlikte zaten soğuk olan hava buz kesmişti. Aşırı derecede üşüyordu. Donma noktasına gelmişti. Başını sokacak bir yer bulması gerekiyordu. Sokaklar bomboştu. Zombi filmi seti gibiydi ortalık. İlerde koyu yeşil bir benzin istasyonu vardı. İstasyon marketinin sarı ışığına takıldı gözleri. Karanlığın içindeki sıcak ışığa doğru yürümeye başladı. Kopacak gibi acıyan çıplak kollarını ovuşturarak markete girdi. Üniformalı ve kasketli genç kafasını çevirip baktı. İçeri giren adam berbat bir haldeydi. Saçları dökülmüş, sakalları beyazlamıştı. Kambur duruyordu. İhtiyar çenesinin takır takır titremesine engel olamıyordu. Bu yüzden çok üşüdüğünü söyleyemedi. Yine de görevli anladı. Hatta söylemesinden daha ikna edici olmuştu böylesi. Görevli kurallar gereği onu içeri alamazdı ama bu şekilde sokağa bırakmak da içine sinmedi.

"Amca bekle sana bir şeyler ayarlamaya çalışayım şuradan."

Görev alanını kısa bir süre için terk edip depoya indi. Geçen ayın promosyonu olan Galatasaray, Beşiktaş, Fenerbahçe montlarından kalmış olacaktı birkaç tane. Üç ayrı reklam filmi, üç ayrı basın ilanı, bir radyo spotu, çeşitli açıkhava uygulamalarıyla duyurulmuş ve büyük ilgi görmüştü kampanya. Dolabı açtı. Geriye sadece bir tane kalmıştı. Elinde montla depodan çıktı.

"Al bakalım amca. Şimdi bir güzel ısınırsın."

Yaşlı adamın yüzü bir anda allak bullak oldu. Kötü kötü baktı monta. Takırdayan çenesine rağmen konuşabildi.

"Abi bunun Fenerlisi yok muydu ya?"

"Amca sen de şey buldun şeylisini istiyon ha. Başka yok; işine gelirse."

Adam titreyerek aldı sarı kırmızı montu. Teşekkür etmeden uzaklaştı. Tersini çevirmeyi denedi; aynı iki renk... Tekrar baktı. Öldürecek gibi... Ölmemek için giydi. Kefen gibi geçirdi üzerine. Sokaklar hâlâ zombi filmi setine benziyordu. Tek bir insan yoktu dışarıda. Huzursuz adımlarla hızlı hızlı yürümeye başladı.

Tribünlerde Fenerbahçe taraftarlarını coşturmak ve son on beş dakikadır sırtında dev amblemini taşıdığı takıma karşı kışkırtmakla geçmişti ömrü. Emektar bir amigoydu o. Ömrünü Fenerbahçe'ye adamıştı. Bileğini kesse kanı sarı lacivert akardı. Ama montu sarı kırmızıydı. İçi kan ağlıyordu. Isınmaya başladığına sevinemedi bile. Fermuarı hırsla çekti. Sonuna kadar. Çenesinin titremesi geçmişti. Eski camiadan birilerine rastlamamak için dua ederek yürümeye devam etti.

Kimsenin onu tanıyacağı falan yoktu. Amigoluk yılları fazlasıyla geride kalmıştı. Ligi takip ettiği de yoktu artık. O akşam Fenerbahçe-Galatasaray arasında şampiyonluk ma-

çı oynandığını bile bilmeyecek kadar kopmuştu bu işlerden. Evet, büyük derbinin sonuçlanmasına dakikalar kalmıştı. Kazanan şampiyon olacaktı. Zaten sokaklar bu nedenle bomboştu. Dükkânlar bu yüzden kapalıydı. Maçtan habersiz eski bir fanatikten başka kimse yoktu dışarıda. Kalbi Fenerbahçe ateşiyle yanan, göğsü Galatasaray montuyla ısınan bir yaşayan ölüden başka...

Biraz sonra insanlar evlerinden çıkmaya başladılar. Gruplar halinde. Sapsarı, kıpkırmızı renklerle... Kornalar, tezahüratlar, ıslıklar, bağırışlar birbirine karışmaya başladı. Ortalık egsoz kokulu bir karnavala dönmüştü. Tiksindiği takımın taraftarları arasında tiksindiği takımın montuyla kalmıştı. Panikledi. Kendini kuytu bir yere atmak için hızlandı. Ama her yer düşman kaynıyordu. Türlü taşkınlıklarla otomobillerden fışkırıyorlar, acayip hareketlerle kaldırımlara yatıyorlar, dev bayraklarla yolları kesiyorlardı. Montu çıkarıp atmak istiyordu ama yeniden donma noktasına gelmekten ölümüne korkuyordu. Kalbi başka, aklı başka yere gitmişti.

Bir grup genç onu fark etti. Üzerine doğru yürümeye başladılar. Fenerli olduğunu anlamalarından korktu bir an için. Çenesi yeniden kasıldı. Bu sefer korkudan... Gençler bira kokuları ve "La la la la la laaaaaa" sesleriyle onu sırtlarına alıp havada dolaştırmaya başladılar. Tıpkı eski görkemli günlerinde olduğu gibi. Hiç istemese de bu ilgiden memnun kalmıştı. Coşkuya kapılmamak için direndi. Ama yüzü kendine danışmadan gülmeye başlamıştı bile. Kahkaha attıkça daha da yükseklere atılıp tutuldu. Kırmızı kutulardaki biranın da desteğiyle iyice ısınmış, iyice gevşemişti.

Yaşlı adam sabaha kadar sırtlardan inmedi. Bir süre sonra kendini "Sarı! Kırmızı! En büyük! Cimbombom!" diye bağırırken buldu. Karşısındaki bez afişte "Cehenneme hoş gel-

diniz!" yazıyordu. Cehennemdeydi ama çok mutluydu. Hava buz gibiydi ama üşümüyordu. Etrafında dönen sarı kırmızı alevler içinde yanıyordu. Kendini geriye bırakıp kafasını gökyüzüne kaldırdı. Havai fişek patlamalarıyla renkten renge giren kirli yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Misafirperest

"Kadınların cehennemi yaşlılıktır."
La Rochefoucauld

Martıların deniz, balık, tuz ve dalga kokulu seslerinin; kargaların ölüm, endişe, şüphe ve uğursuzluk çağrışımlı çığlıklarına karıştığı sabahın ilk saatleriydi. Melek Hanım üst üste yığılmış beton yığınlarının arasındaki tertipli dairesinde uyandı. Yüzüne çarpan ilk düşünce,

"Bugün çaya misafirim var" oldu. Bu cümle, huzursuzca kıvrılarak iki kişilik yatağında tek başına uzanmakta olan Melek Hanım'ın koynuna girdi. Yaşlı kadın yattığı yerden ağrıyan beline rağmen akşama vereceği çay davetini en ince ayrıntısına kadar düşünmeye başladı.

"Önce yeni porselen takımlarımla çay ikram ederim. Yanında da çörek ve kurabiye olur. İkinci çaylarla birlikte kıymalı, patatesli ve peynirli börekleri üç ayrı büyük servis tabağına koyup çıkartırım." Bu aromalı planlar Melek Hanım'a tarifsiz bir keyif veriyordu. Ancak davet boyunca kesintisiz biçimde Melahat Hanım'ın kronik memnuniyetsiz-

liğiyle karşılaşmak zorunda kalacağını bildiği için de geriliyordu. Melahat Hanım'ın yanında getirip oturur oturmaz çantasından çıkartarak dudaklarına yapıştıracağı şüpheci ifade, Melek Hanım'ın kahverengi gözlerinden ağrımakta olan beline doğru akarak ıstırabını artıracaktı bütün gün. Sehpalara yerleştirilen her yiyeceğe, tabağına koyulan her tatlıya, bardağına doldurulan her yeni çaya gittikçe çoğalan, lanetli bir şüpheyle bakıp duracaktı. Bu sıkıntılı düşünceler, geceleri ortaya çıkan kabuklu böcekler gibi evin içinde huzursuzca geziniyordu. Sanki Melek Hanım yaşının müsade etmeyeceği kadar ani bir hamleyle yataktan kalkıp koridora çıksa ve ışığı açsa duvarlarda sinir bozucu bir süratle gezinen bu pis düşüncelere rastlayıverecekti. Yattığı yerde yana döndü ve uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Yeniden gözlerini açtığında misafirlerin gelmesine yalnızca iki üç saat kalmıştı. Uyku düzenini altüst eden ilaçlara lanet ederek telaş içinde yataktan kalkıp yüzünü yıkadı. Tuvalet masasına oturup uyumaktan şişmiş suratına baktı. Kendini Melahat Hanım'ın beğenmeyen gözleriyle gördü. Kötü kötü baktı aynaya. Kabarık saçlarını daha da kabarttı. Beğenmedi, biraz daha... Melahat Hanım'ın kronik memnuniyetsizliğine meydan okuyan bir hindi gibi kabardı aksinin karşısında. Birer çizgi kadar ince olan dudaklarının sınırlarını kahverengi kalemle genişletti. Kahverengi çizginin ortasını cart kırmızı rujla doldurdu. Dudaklarını önce birbirine sürterek içine çekti, sonra büzerek dışarı uzattı. Aynaya baktı. Sadece dudakları ve saçları vardı. Yüzünün geri kalanını tamamlamak içinse rimel, göz kalemi, far ve allığa ihtiyaç vardı. Son olarak, dudaklarının kenarlarını boyadığı kalemle kaşlarının olması gereken yere birer çizgi çekti. Kahverengi çizgiler terli alnında parlıyordu. Artık kaşları da vardı. Ağır parfümünü sayısız kez üzerine sıkarak tuvalet masa-

sından kalkıp tuvalete girdi. Parfümün kokusu ne kadar kadınsıysa, tuvaletin kokusu o kadar hayvaniydi. Melahat Hanım'ın araştırmacı burnu, parfüm kokusunun derinlerinde yatan bu korkunç kokuyu alabilecek kadar şeytaniydi. Sifonu çekti. Tuvaletten çıkıp tuvalet masasına döndü. Birkaç kez daha parfüm sıktı. Boynuna sefil bir sinek gibi konan Melahat Hanım'ın üzerine böcek ilacı sıkar gibi...

Saçlarını söndürmemeye dikkat ederek giyindi. Dolabın kapağındaki boy aynasına baktı. Üç gün öncesinden seçip hazırlamış olmasına rağmen üzerindeki kahverengi takımı beğenmedi. Misafirlerin gelmesine yalnızca birkaç saat kalmıştı. Terlemeye başladığını hissetti. Melahat Hanım sinir bozucu vızıltılar eşliğinde koltukaltına kondu. Kollarını kaldırıp biraz daha böcek ilacı sıktı. Başka bir giysi aramak üzere dolabı karıştırmaya başladı. Dört beş provadan sonra ilk denediği kıyafeti yeniden giydi. Dolabın kapağını kapatınca kendiyle göz göze geldi. Saçlarını kabarttı. Kıyafetini düzeltti. Kahverengi kalemle kaşlarını ve dudaklarını tazeledi.

Öğlen olduğunda Melek Hanım yataktan kalkmış, makyajını yapmış, giyinmiş, zaten toplu olan evi toplamış, gözle görülmeyen tozları almış, sofrayı kurmuş, çayı demlemiş, yemekleri ısıtmıştı. Hazırlıklar tamamdı. Misafirler gelmek üzereydi. Son kontrol için tekrar salona gidip yorgun gözleriyle masayı taradı ve şekerliğin eksik olduğunu fark etti. Aceleyle mutfağa girip gümüş şekerliği saklandığı dolaptan çıkarttı. Sonra buzdolabının üzerinde duran kesmeşeker kutusunu alıp açtı. Şekerleri şekerliğe doldurmaya başladı. Önce tombul ve nemli avuçların hayvani refleksiyle şekerliğe dolan, sonra zarif işlemelerle kaplı minik gümüş maşayla kibarca misafirlere ikram edilen şekerler, Melek Hanım'ın sahte yaşamının tatsız bir özetiydi. Ellerindeki aşırı tuzlu terin bir kısmını emen kesme şekerler sıcak çayların içinde döne-

rek çözülürken, Melek Hanım'ın avuçlarından zehirli dokunuşlar bırakırdı misafirlerinin damaklarına. Zehrin çoğu da Melahat Hanım'ın damağında birikirdi.

Şekerliği masaya koydu. Biraz uzaklaşıp yeniden baktı. Her şey tamamdı. Bir kez de Melahat Hanım'ın beğenmeyen gözleriyle baktı. Hiçbir şey gözüne batmadı. Yatak odasına gidip biraz daha parfüm sıktı. Saçlarını biraz daha kabarttı. Kaşlarını ve dudaklarını biraz daha belirginleştirdi. Dolabın kapağındaki boy aynasına bir kez daha baktı. İyi görünüyordu. Bir kez de Melahat Hanım'ın beğenmeyen gözleriyle baktı. Kıyafetini düzeltti. Saçlarını kabarttı. Kapı çaldı. Hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Koridorun ortasında durdu. Süratle yatak odasına dönüp biraz daha parfüm sıktı. Saçlarını biraz daha... Kıyafetini düzeltti. Kapıyı ikinci çalışında açtı. Aynı kalemden çıkma kaşları ve dudaklarıyla merdiven boşluğuna bakarak gülümsedi. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Gülümsemesini bozmadan bekledi.

"Ölmek, ölümü düşünmekten çok daha kolaydır."
P. Safa

- 2.

Gözüm tam karşımda geriye doğru akan elektronik rakamlara takıldı: 9 8 7 6 5 4 3 2 1... Otomobiller durdu. Yayalar için yeşil yandı. Karşıya geçtim. Programlanıp sokağa bırakılmış bir robot gibiydim. Lacivert yağmurluğumun içinde, kaldırımı kaplamış şemsiyeli kalabalığın arasından sıyrılarak yürüyordum. Yağmur yeni dinmişti. Şemsiyeliler henüz durumu idrak edememişlerdi. Kapüşonumu çıkardım. Kendime karşı duyduğum güvensizlikten, daha doğrusu önemsizliğime karşı beslediğim sarsılmaz güvenden dolayı yine kambur yürüyordum. Psikolojik kambur... Olan biten hiçbir şeyin merkezinde değildim. Hiçbir zaman, hiçbir yerde önem taşımıyordum. Sadece geçip gidiyordum. Dokunmadan. Teğet... Rolüm yoktu. Figüran gibi...

İlerde, caminin geniş bahçe kapısında dimdik ayakta dur-

muş sigara içen genç bir adam dikkatimi çekti. Yüzünde hayatımda gördüğüm en hüzünlü ifade vardı. Benden bile mutsuz... Mutsuzluğuna zevkle bakarken yakaladım kendimi. Ve kendimden korktum. Tiksintiyle karışık bir korku... Kimbilir kaçıncı kez? Yakasında bir fotoğraf vardı. Kendi fotoğrafı... Siyah beyaz... Ceketine iğneyle tutturulmuş vesikalık fotoğrafıyla ve ağlamaklı bir ifadeyle dikilen bu adamdan gözlerimi alamadım. Bakışlarımdan rahatsız olduğunu belli edene kadar...

Kaldırımın devamında, başka insanların yakasında da aynı fotoğrafı görünce içim kasıldı. Melankoli yerini buz gibi bir korkuya bıraktı. Gruplar halinde aynı yönde yürüyen insanların yakalarında aynı fotoğraf vardı. Göz göze geldiğim her bir fotoğrafla yeniden ürperdim. Az önce bir hayalet görmüş olmanın düşüncesiyle... İstemeye istemeye arkama baktım. Oradaydı. Sislerin arasında... Yakasında kendi fotoğrafıyla...

- 1.

Hava kapalıydı. Koyu gri bulutlar tepede... Cenaze kalabalıklaşmaya başlamıştı. Tanıdıklar sis perdesinin ardından çıkıp çıkıp geliyordu. Tek, tek... Gruplar halinde... Kimisi birbirinin koluna girmiş. Çöküк... Kimisi cenazede değil kokteylde sanki... Geliyorlardı. Gelmeye devam ediyorlardı. Sisin ardından cenaze alanına doluşan tanıdık ve kederli yüzler... Kimi samimi, kimi rol... Ne fark eder? Cenaze kostümleri... Öğrenilmiş, öğretilmiş, düşünmeden takılan siyah gözlükler. Bu siste... Kimiyle daha geçen gün beraberdim. Kimisini geçen hafta görmüştüm. Kimisini aylardır görmüyordum. Kimisini yıllardır... Tanımadıklarım da vardı, hatırlayamadıklarım da...

Etrafım yakalarında siyah beyaz fotoğraflarımla dolanan

gözü yaşlı insanlarla dolmuştu. Bunaldım. Üzüntü paylaştıkça falan azalmıyordu. Caminin kapısına çıkıp bir sigara yaktım. Kimin ne düşüneceği umurumda değildi. Şemsiyelerin altına saklanmış kalabalık hızlı adımlarla ilerliyordu. Halbuki yağmur dinmişti. Etrafını saran şemsiyelerin arasından yüzüme bakan lacivert yağmurluklu adamla göz göze geldik. Bir yüzüme bakıyordu, bir yakamdaki yüzüme... İfadesi süratle değişti. Yoldan gelip geçenler arasında bir tek o fark etmişti. Suratıma inek gibi bakmayı sürdürünce sinirim bozuldu. Sigaradan bir nefes çekip yüzüne üfledim. Dağılan dumanının içinden geçerek sise karıştı. Silindi. Yok oldu.

Evet sigara içiyordum. Hem de en umursamaz tavırlarla. Hem de kardeşimin cenazesinde. Hem de ikiz kardeşimin... Artık kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi. Yakamda onunkiyle değil, kendi fotoğrafımla cenaze alanına kıçımı dönmüş tüttürüyordum. Kendi kendime organize ettiğim bu hastalıklı eşek şakasından tuhaf bir zevk alıyordum. Fotoğraf konusunu bana bırakmışlardı. Fotoğrafçı olduğum için. Düz mantık... Ve fotoğraftakinin o olmadığını kimse anlamamıştı. Annemiz babamız bile... Bizi hareket halindeyken birbirimizden ayırmaya alışıklardı çünkü. Neden onun yerine kendi fotoğrafımdan çıkış alıp fotokopiciye götürdüğümü bilmiyordum. Adam şaşkın şaşkın bir bana bir de fotoğrafa bakmıştı. "Cenaze için" demiştim. Bakışları iyice garipleşmişti. Bu gidişle yetiştiremeyecektim fotoğrafları. Tekrar ettim: "Cenaze için. Biraz acele ederseniz iyi olur. Çok az zamanım kaldı." Gözleri kocaman olmuştu fotoğrafçının.

0.

Camiden mezarlığa, mezarlıktan eve geçtik. Ölü evine... Yemekler yendi, çaylar içildi, helvanın tadına bakıldı, konuşuldu, sessiz kalındı, ağlandı.

Evdeki hüzünlü kalabalık dağılırken herkesle el sıkışıp başsağlığı dileklerini dinledim. Biraz da annem ve babamla oturduktan sonra odama geçtim. Kapıyı kapattım. Tek başıma kalmıştım. Yakamdaki fotoğrafı çıkarıp avucumun içinde sıktım. Buruşuk kâğıdı çöpe atıp yatağa uzandım. Her yerim sızlıyordu. Gözlerimi kapadım. Karanlığın içinde lacivert yağmurluklu adamın dehşet içindeki bakışları aydınlandı bir an için. Ardından da fotoğrafçının kocaman açılmış gözleri... İkisini karşı karşıya getirip aralarından çekildim. Uyuyakaldım. Lacivert yağmurluklu adamla fotoğrafçı sabaha kadar dehşet içinde bakıştılar.

Telaş

"Herkes kahraman olamaz.
Kimilerinin de onları alkışlaması gerekir."
W. Rogers

Trafik aşırı derecede yoğundu. Kabataş'ın ıslak karanlığının içinde bataklığa saplanmış bir kurbağa gibi ilerlemeye çalışan yeşil belediye otobüsünün içindeydim. İçerisi kalabalık, havasız ve sessizdi. Zaman durmuş gibiydi. Saatim 18:24'ü gösteriyordu. 18:30 deniz otobüsüne yetişmeye çalışıyordum. Bir sonraki deniz otobüsü 45 dakika sonraydı. Kaçırırsam, neredeyse bir saat boyunca iskelenin boğucu ve soğuk salonunda beklemek zorunda kalacaktım. Bekleme ihtimalinin sıkıntısı içimde genişlemeye başlamıştı bile. Sabahın köründen beri bu ıslak ve gürültülü sokaklardaydım ve kendimi evimin kuru sessizliğine atmak için bir dakikalık gecikmeye bile tahammülüm kalmamıştı. Tekrar saate baktım: 18:25. Ancak otobüsten inip koşarsam yetişebilecektim. "Arka kapıyı açabilir miyiz?" diye bağırdım. Otobüsün önünden boğuk bir ses yükseldi. "İlerde durak var beyefendi, burada duramıyoruz." Şoför "Burada duramıyoruz," diyordu ama sıkı-

şık trafik yüzünden tam da burada duruyorduk. Tekrar saate baktım: 18:26. "İyi de usta, deniz otobüsünü kaçırıyoruz!" Kısa bir ölüm sessizliğinden sonra kapı, yüzünü göremediğim şoförün lanetiyle tıslayarak açıldı. Otobüsün derin sessizliğinin içinden taşarak kaldırımların sığ dalgalarının içinde tüm gücümle koşmaya başladım. Karanlık denizin üzerinde ışıl ışıl parlayan deniz otobüsü iskeleye yanaşmıştı. Her an kalkıp gidecek gibiydi. Güzel olan her şeyi yüklenmişti. Geçmişteki, şu andaki, gelecekteki... Onu kaçırırsam, tüm olumsuzluklarla birlikte bu kıyıda kalarak güzel olan her şeyin karanlık suların arasında gözden kayboluşunu seyredecektim. Sevdiğim insanlar, şarkılar, filmler, hayvanlar, kitaplar, yemekler, görmüş olduğum güzel rüyalar, hatırlamaktan zevk aldığım anılar, hobilerim sulara açılacak ve ben kâbuslarım, hatırlamak istemediğim anılarım, fobilerim ve sümüklerimle bu beton kıyıya saplanıp kalacaktım. İçinde ışıklı gölgelerin kımıldandığı su birikintilerini sıçratarak hızımı artırdım. Bacaklarım ateş gibi yanıyordu.

İskelenin kapısına vardığımda deniz otobüsünün kalkmak üzere olduğu anons ediliyordu. Akbilimi dolu bir silah gibi cebimden çıkartıp turnikelere koştum. İskele görevlisi gözümün içine baka baka kapıyı kapatıyordu. Beni telaşlandırmaktan zevk alıyor gibiydi. Ona bu zevki yaşatmayacaktım. Akbili bastım ve kontör yetersiz uyarısıyla karşılaştım. Önce kırmızı ışık yandı, sonra kontörümün kalmamış olduğunu bildiren sinir bozucu düdük çaldı. Şimşeğin önce görüntüsünün, ardından da ürpertici sesinin gelişi gibi... O an üzerime yıldırım düşmüş gibi oldu. Hayatımın sona erdiğini hissettim.

Kapıyı kapatan görevliye "Bekleyin, jeton alıyorum!" diye bağırdım. Sesim yaralı bir hayvanın inlemesi gibi çıkmıştı. Süratle gişelere doğru koşmaya başladım. Gözüme en hızlı ve uyanık gözüken görevliyi seçip ona yöneldim. Bir yandan devasa bir fareyi andıran gri kazaklı adama doğru koşuyor,

bir yandan cebimden para çıkartıyor, bir yandan da "Jeton lütfen!" diye sesleniyordum. Parayı cam duvardaki fare deliğinden içeri uzattım, jetonu aldım. Para üzerini beklemeden, aç ve vahşi bir hayvan gibi turnikelere doğru koşmaya başladım. Kaybettiğim her saniye içimi tüketiyordu. Deniz otobüsüne yetişmeye yaklaştıkça, onu kaçırma ihtimalinin yakıcılığı artıyordu. Jetonu attım. Turnikeden geçtim. Yan yana duran iki kapıdan biri kapanmıştı. Kapanmakta olan ikinci kapıdan son anda yan yan koşarak geçtim. Deniz otobüsünün iskelesi kaldırılıyordu, son bir çabayla depara kalkıp iskelenin üzerinden atlayarak gemiye ayak bastım.

Nefes nefese kalmış bir halde kapıdan girdiğim anda içeride müthiş bir alkış patladı. Gözlerimi kısarak yan yana ve arka arkaya dizilmiş koltuklarda oturan ve bana bakarak kendilerinden geçmiş bir halde alkışlayan yolculara baktım. Kimisi ayağa kalkmış alkışlıyordu, kimisi ıslık çalıyordu. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde karşımda coşkuyla beni kutlamakta olan kalabalığa bakıyordum. Bu bir tür şaka olmalıydı. Ancak kimse gülmüyordu. Kimse gülmüyordu, herkes alkışlıyordu. Herkes alkışlıyordu, kimse gülmüyordu. Gözlerin hemen hepsi üzerime odaklanmıştı. Bana bakmayan gözlerse arkamdaki televizyona bakıyordu. Haber programları ve reklam filmleri yayınlamak üzere gemiye yerleştirilmiş olan televizyona baktım. Ağır çekimde gemiye atlayışımın görüntüsünü vermekteydi. Diğer köşedeki televizyondaysa, iskele kapısından yan yan koşarak geçmekte olduğum an tekrarlanıyordu. Buraya yetişmek için yaşadıklarımı bu ekranlardan izlemişlerdi. Herkes bana bakmayı ve alkışlamayı sürdürüyordu. Kulaklarımda patlayan alkış seslerinin ve görüntümü kemiren gözbebeklerinin feci saldırısına uğramıştım. Çığlık çığlığa koşarak televizyonlardan birine kafa atmak geldi içimden. Onun yerine kafa selamı verip arkadaki boş koltuklara doğru yürümeye başladım.

Çalışma Saatleri

Evrak Çantası

"İşler bizden sonra dünyaya gelmişlerdir.
İşleri, onları görecek adamlar icat eder."
A. H. Tanpınar

O gün, yakıcı ağustos güneşinin altında, elimde herkesin içini zevzekçe merak ettiği, işaret parmağımın kopacakmış gibi acımasına sebep olan, iyileşmek nedir bilmeyen bir yara gibi sorgulamadan taşıdığım evrak çantasıyla yine yollara düşmüştüm. Ancak o gün yaşadıklarımı anlatmadan önce kısaca kendimi ve evrak çantamı tanıtmak isterim.

İsmim Hamit Özata. Yaklaşık on beş yıldır valiliğin evrak bürosunda memurum. İşim evrak kaydetmek, dağıtmak ve teslim almak. Hafta içi her gün öğlene kadar geniş tahta masamda çay içip radyo dinleyerek gelen evrak kaydını yaparım. Her kâğıda gözlüğümün üzerinden şöyle bir baktıktan sonra arkasını çevirir, kaşe basar, mavi klasörlerden ara sayı, siyah ciltli büyük defterlerden de taksim sonu kayıt numarasını verip zimmet defterine kaydederim. Bu işlemlerden geçen evrakı masanın sol tarafında üst üste dizerim. Masa-

nın altında siyah evrak çantam durur. Çanta kendi kendine açılıp durduğundan masanın demir ayağıyla, içi her zaman yırtık kâğıt ve zarflarla dolu koyu kahverengi çöp tenekesinin arasına sıkışık vaziyette bekler. Masanın üzeriyse her zaman son derece dağınık ve aşırı kalabalıktır: tel zımba, yapıştırıcı, siyah tükenmez ve sarı fosforlu kalem, ataçlar, iğneler, mektup açacağı, pulun arkasını ıslatmaya yarayan turuncu yuvarlak süngер, zımba teli sökmeye yarayan küçük demir alet, Picador marka karbon kâğıtları, pul sarfları, telefon, zimmet defterleri, kayıt defterleri, klasörler, çeşitli ebatlarda boş zarf, masa takvimi, tarihi geçmiş ajandalar, karton yapraklı imza klasörleri, beyaz plastik bardak içindeki koyu mavi çay markaları, makas, delgeç, dahili telefon listesi; "GİZLİ", "HİZMETE ÖZEL", "ASLININ FOTOKOPİSİDİR, "KİŞİYE ÖZEL", "ÖZEL" yazılı damgalar, mühürler ve tabii "MEMUR HAMİT ÖZATA" yazılı kaşe...

Eşimin adı Aslı olduğundan, bana en tuhaf gelen mühür, "ASLININ FOTOKOPİSİDİR" olmuştur hep. Bir keresinde mesaimi bitirmiş, yan masada çalışan arkadaşımın toparlanmasını beklerken sadece mühür ve kaşe kullanarak önümde duran boş saman kâğıda "MEMUR HAMİT ÖZATA ASLININ FOTOKOPİSİDİR" yazmıştım. Masamın karşısına astığım bu kırmızı siyah cümle ilk başlarda beni neşelendirmiş, sonraki günlerdeyse içime derin bir hüznün çökmesine neden olmuştu.

Öğle yemeğinden önce siyah çantayı masa ayağıyla çöp tenekesi arasındaki karanlık yuvasından çekip masanın üzerine koyarak açarım. Kayıt işlemlerini tamamlamış olduğum evrakı zimmet defteriyle birlikte çantaya yerleştiririm. Çantayı kapatır, mesaiye başlarken bileğimden çıkarıp bir kenara bırakmış olduğum askerlikten kalma elektronik saatimi takıp yemeğe çıkarım. Yemek dönüşü çantamı kaptığım gibi yollara düşerim. Devlet daireleri ve belediye binaları arasın-

daki rutin turuma başlarım. İlgili evrakı ilgili merciye ulaştırıp teslim ettiğime dair imzamı zimmet defterime attırıp, varsa bizi ilgilendiren evrakı alıp teslim aldığıma dair imzamı onların zimmet defterine attıktan ve çay içmeyeceğimi söyleyip teşekkür ettikten sonra yoluma devam ederim.

Zamanla bir organıma dönüşmüş, bedenimin hayati bir uzvu haline gelmiş olan evrak çantası her zaman yanımdadır. Bazen tutsaklığımı yüzüme vuran paslı bir pranga, bazense meslek sahibi, saygın bir cemiyet üyesi olduğumu belirten şık bir aksesuar gibi taşırım çantayı. Bazen Memur Hamit Özata olurum, bazen Aslı'nın fotokopisi... Çantanın açılıp kapanma mekanizması bozuk olduğundan kendi kendine açılma huyu vardır. Bunu önlemek amacıyla dört parmağımla çantayı sapından tutar, boşta kalan işaret parmağımı da açılmaması için aşağı doğru uzatıp bastırırım. Bir süre sonra işaret parmağım sırayla sızlar, ağrır, zonklar ve sonunda parmağıma korkunç kramplar girmeye başlar. O zaman el değiştiririm. Diğer işaret parmağım aynı süreçten geçer. Yine el değiştiririm. Yol uzadıkça işaret parmağımın iflas etme süreci hızlanır. Daha sık el değiştirmeye başlarım.

Bu taşıma yöntemi, yıllar içinde kendiliğinden gelişti. İnsanın doğaya uyum sağlayışının milyonlarca örneğinden biridir hayatımdaki tek işkence olan bu bozuk çantayı taşıma tekniğim. Zamanında kaç kez söyledim patronlara böyle kırık dökük, kendiliğinden yollarda açılıveren bir çantayla İl Makamı'nı temsil etmemin yakışık almayacağını. "Haklısın Hamit Bey, hemen temin edelim yeni bir çanta size" lafları birkaç ay sonra kesildi. Kendi paramla, beş parmağımla birden sapından tutup sağlıklı bir biçimde taşıyabileceğim bir çanta almaktansa, vurdumduymazlıklarını yüzlerine vurarak patronlarıma terbiyesizlik edeceğim düşüncesiy-

le vazgeçtim hep. Vazgeçtikçe el değiştirdim, el değiştirdikçe vazgeçtim.

Nedense tüm şehir bu bozuk ve sıkıcı çantanın içine karşı müthiş bir merak beslemektedir. Nerede, ne zaman çantayı açacak olsam, etraftaki dalgın bakışlar aniden toparlanarak çantanın içine üşüşür. Böyle zamanlarda kocaman kâğıtlara iri harflerle "Ne bakıyon lan!", "İşine bak meraklı!", "Bak bak, bok var!" gibi cümleler yazıp çantanın içine yapıştırmak isterim. Tabii bu cümleler çantanın içine yapışmak yerine zihnimin içinden geçip gitmeyi sürdürür.

Kendimi ve çantamı yeterince tanıttığıma göre, artık o gün başıma gelenleri anlatabilirim. Yakıcı ağustos güneşinin altında, elimde herkesin içini zevzekçe merak ettiği, işaret parmağımın kopacakmış gibi acımasına sebep olan, iyileşmek nedir bilmeyen bir yara gibi sorgulamadan taşıdığım evrak çantasıyla yine yollara düşmüştüm. Çantanın içi aşırı dolu olduğundan parmağımı fena halde zorluyordu. Basturmayı bıraktığım an coşkuyla açılacak ve içindeki kâğıtlar her tarafa uçuşacaktı. Herkes çantanın içini merak ediyordu, ağustos güneşi beynimi kavuruyordu, çanta parmağımı acıtıyordu. Yanımdan geçmekte olan uzun boylu, sarışın kadının bana dönük olan elinde işaret parmağının eksik olduğunu fark etmemle kendime geldim. Bu sinir bozucu tesadüfün içime saldığı mizah duygusu yolun sonuna doğru çürüyerek iç organlarımı zehirlemeye başladı. Çünkü hiç kimsenin işaret parmağı yoktu. Saçlarımdan akan terlerin tuzuyla yanan gözlerim sapıkça bir merakla kalabalık sokakta yanımdan geçen herkesin ellerini tarıyordu ve gördüğü her işaret parmak yoksunu, dört parmaklı elle birlikte sinirlerim biraz daha geriliyor, kalbim biraz daha sıkışıyor, gözlerim biraz daha yanıyordu. Gördüğüm her eksik parmak-

lı elle birlikte çanta biraz daha ağırlaşıyor, parmağımın ağrısı biraz daha artıyordu. Kadın, erkek, yaşlı, çocuk... Benden başka kimsenin işaret parmağı yerinde yoktu. İki-üç adımda bir el değiştiriyordum. Gözlerim dört parmaklı elleri taramaya, çanta ağırlaşmaya, parmağım kökünden kopup fırlayacakmış gibi zorlanmaya, ağustos güneşi beynimi kızıştırmaya, saç diplerim karıncalanmaya, tuzlu terler alnımdan akmaya, yanan gözlerim dört parmaklı elleri taramaya devam ediyordu.

Meydandaki Milli Eğitim Müdürlüğü binasına ulaşmak için karşıdan karşıya geçerken nihayet acıya dayanamayan işaret parmağım bana danışmadan çantayı bırakıverdi. Evrak çantası hiç vakit kaybetmeden açıldı ve içinden dökülen yüzlerce işaret parmağı asfalta saçıldı. Kansız fakat taze et parçalarının her biri farklı bir yönü işaret etmekteydi. Trafik kilitlenmiş, tüm kalabalık etrafıma toplanmıştı. Önce yaya geçidinin üzerine dökülmüş kopuk parmaklara, sonra etrafıma toplanan kalabalığın eksik parmaklı ve ölü bakışlı üyelerine baktım. Herkes hüzün, merak, endişe, şaşkınlık ve nefret karışımı tuhaf ve tanımsız bir ifadeyle çantadan dökülen parmakları seyrediyordu.

El değiştirip yürümeye devam ettim. Asfalttaki kesik parmakları ve onların başına toplanmış eksik parmaklı insanları arkamda bırakmıştım. Parmağımdaki ağrıdan başka şey düşünmeden yürümeyi sürdürdüm. Ağustos güneşi beynimi kavuruyordu. İşaret parmağım acıyla sızlıyordu.

"Savaş çıkınca ilk ölen gerçektir."
R. Kipling

I.

Köpek gibi açtım. Açlıktan kudurmuş durumdaydım. Midem büzülüp sırtıma yapışmıştı. Çaresizce etrafıma bakındım. Kimsenin umurunda değildi içimde büyüyen boşluk. Dayanacak gücüm kalmamıştı. Sonunda sessizliği bozdum: "Beyler yemeye çıkmıyor muyuz ya saat on ikiyi yirmi üç geçmiş; açlıktan ölmek üzereyim."

Ömer otomatik bir hareketle saatine bakarak imdadıma yetişti: "O kadar olmuş mu ya, hadi çıkıp yiyelim bir şeyler. Hamit sen gelmiyor musun?"

Gözlüğünün üzerinden şöyle bir baktı.

"Yok ben zaten evrak dağıtmaya çıkacağım birazdan. Size afiyet olsun."

Birkaç kişiye daha sorup sonunda ikimiz çıktık. Dokuzdan beri masada oturup dosyalara sıra numarası vermekten

her yerim tutulmuştu. Tozlu sokaklarda neredeyse hiç konuşmadan hızlı hızlı yürüdük. Aybaşı olduğundan kebapçıya gitmeye karar verdik. Tıka basa yedik. Çayların dibini kafaya dikip kalktık. Yeni sıra numaraları verilecek yeni dosyalar bizi bekliyordu.

Yol üstündeki küçük dükkânın önünden geçerken Ömer bir anda durdu.

"Şuradan bir şey almam lazım ya gelsene iki dakika."

İçeri girdik. Ömer önceden gözüne kestirmiş olduğu çakılara yöneldiğinden ben de amaçsızca etrafa bakınmaya başladım. Ne işe yaradığını anlamadığım bir aletin başında durdum.

Çakılar, çakmaklar, pipolar, purolar, sigara tabakaları, ağızlıklar, Rambo bıçakları, sustalılar, muştalar, anahtarlıklar, biber gazı spreylerinden sonra karşıma çıkan gri, plastik kutuya bir anlam vermeye çalışıyordum. Küçük bir uzaktan kumandaya benziyordu. Üzerinde tek düğme vardı.

"Köpekler için..."

Dükkân sahibinin sesi... Boş bakışlarımı fark etmiş olmalıydı.

"Nasıl? Ne işe yarıyor ki?"

"Köpek kovucu abi. Şimdi bu cihaz bizim algılayamadığımız, ancak köpeklerin algılayabileceği bir sinyal yayıyor. Sinyalden rahatsız olan hayvan da anında uzuyor."

"Ölüyor mu?"

"Yok be abi, ürsıp kaçıyor işte."

"İyiymiş ha, bizim evin yolunda çok fazla başıboş köpek oluyor. Geç saatte özellikle..."

"Abi tam sana göre o zaman bu cihaz. Üstüne gelen, rahatsız eden olursa şuraya basıyorsun; tertemiz..."

"Pahalıymış ama ya."

Ömer'in de arkamda olduğunun farkında değildim. "Al gitsin oğlum, canından değerli mi?" demesiyle irkildim. "Maaşlar da yatmış zaten."

Tekrar dükkân sahibine döndüm.
"Nasıl çalışıyor bu alet pille mi?"
"Yok abicim şarjlıdır bu cihazlar. Bak şuna basıyorsun..."

Düğmeye bastığı an, bizim algılayamadığımız, ancak köpeklerin algılayabileceği bir sinyal yayıldı içeri. Biçim değiştiren sessizliğin içinde kasılıp kaldım. Bu yeni ve gergin sessizlik dükkân sahibinin açıklamaya devam etmesiyle kesildi.

"...yeşil yanıyor ya şimdi, şarjı tamam demektir. Şarjı azaldıkça bu yeşil soluklaşır. Kırmızı yanarsa anla ki şarjı bitmek üzeredir, fişe takman lazım. Şarjı tamamen bittiğinde de kırmızı ışık yanıp sönüyor uyarmak için. Adaptörü de kutunun içinde bak. Sürekli kullanılmadığından şarjı çok uzun gidiyor bu cihazın. Çok pratik... Zaten bugüne kadar hiç şikâyet almadık.."
"Köpeklerden şikâyet aldınız mı?" Ömer'in sevimsiz esprisine ayıp olmasın diye gülerken dükkân sahibiyle göz göze geldik. Ömer'in algılayamadığı, ancak bizim algılayabileceğimiz bir sinyal...

II.

Boğazı yırtılırcasına havlayanı, sinsice hırlayanı, uzaklardan uluyanı, topallayanı, pirelisi, kuyruğunu dikmişi, kıstırmışı... Hiçbiri tehdit değildi artık benim için. Çünkü o günden sonra ceketimin iç cebinden eksik etmiyordum bu aleti. Sabah işe giderken, akşam işten dönerken, öğle yemeklerine çıktığımda, hafta sonu ailece gezinirken...

Issız sokaklarda sinsi sinsi dolaşan, köşelerden habersizce fırlayan, tam karşıdan gözlerini dikip bakan sokak köpekleri ve onların uzaktan duyulan tehditkâr havlamaları huzurumu kaçırmıyordu artık. Ceket cebimden içime yayılan güven duygusu, ısırılma korkusunu bastırıyordu her seferinde.

Aradan aylar geçmişti. Aletin düğmesine dokunmama bile gerek olmamıştı. Dünyanın parasını saymama rağmen bir kez olsun kullanamamıştım. Çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordum. Her gece şarjını kontrol ediyordum. Azaldıkça dolduruyordum. Her sabah cebime koyduğumdan emin oluyordum. Ceket değiştirdikçe onu da cepten cebe taşıyordum. Boşuna... Bu alete bu kadar para vermeme neden olan Ömer'e ve onu dinleyen kafama türlü küfürler yağdırıyordum. Yazıklar olsun. Geri de verilmezdi ki aylar sonra.

Bir gece eve dönerken dayanamadım. Yıllardır her akşam önünden geçtiğim orta boy, kahverengi köpeğe yaklaştım. Her zamanki gibi uyukluyordu. Elimi ceketimin cebine attım. Alet her zamanki yerindeydi. Çıkarıp köpeğe doğru uzattım. Ve düğmeye bastım. Yeşil ışık yandı. Karanlık uykusundan uyanan köpek yattığı yerden kalkarak hırlamaya ve tehditkâr adımlarla üzerime gelmeye başladı. Gözleri çapaklarla doluydu. Burun derisi aşınmıştı. Bir kulağında belediyenin taktığı plastik küpelerden vardı, diğeri yırtıktı. Üst dudağını titreterek salyalı dişlerini sarı sarı gösteriyordu. İçimi müthiş bir korku kapladı. Aletin düğmesine bir daha bastım. Basıp gitsin diye. Hayvan iyice kudurdu. Kısa şokların işe yaramadığını anlayınca düğmeyi basılı tutarak üzerine doğrulttum. Şarjı bir anda azalmıştı. Epeydir eskisi gibi kontrol etmiyordum tabii. Zayıflayan sinyal köpeği kaçırmaya yetmiyor, çıldırtmaya yarıyordu. Hayvan kudurdukça

düğmeyi basılı tuttum. Düğme basılı durdukça hayvan kudurdu. Aletin ışığı iyice soluklaşmıştı.

Nasıl olduğunu anlayamadan köpeğin ıslak ve keskin dişlerini boynumda hissettim. Gırtlağımda sıcak bir uyuşma oldu. Bir an için kendimden geçmişim. Başımı sert bir biçimde kaldırıma çarpınca ayıldım. Fakat bu son derece zayıf bir ayılmaydı. Boynumdan boşalan kanın kaldırıma yayılmasını izledim istemeye istemeye: Sonra köpeğin gittikçe bulanıklaşan bakış açımdan çıkıp gidişini gördüm. Zar zor. Asfalta dökülen kanımla uzaklaşan köpeğin arasında elimden fırlamış olan alet ters dönmüş yatıyordu. Kenarında kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Enerjimin süratle tükendiğini hissettim. Düşüncelerimi tek bir noktada toplayamıyordum. İçimde müthiş bir öfke vardı. Ömer'e mi, aleti satan adama mı, satın alan kendime mi, köpeğe mi kızacağımı bilemedim. İyice sersemledim. Son bir çabayla kalan gücümü toplayıp doğrulayım istedim, kımıldayamadım.

Karanlık Mesai

"Acılar gece çözülür."
A. Haşim

Mahmut Tekin karanlık işlerin adamıdır. Mesleği gereği yıllardır sadece karanlıkla, yalnızca siyah renkle muhatap olmaktadır. Etrafı hep en koyu tonlarla sarılıdır. Çevresinde hareket eden tek şey gölgelerdir. Işıksız yerlerde, ağaçların oksijen alıp karbondioksit verdiği zamanlarda yaşar. Herkesin uyuduğu saatlerde o tetiktedir. Kentin uyuştuğu dönemlerde o zindedir. Aslında tek yaptığı beklemektir. Geceyi beklemek... Tüm gece bekçileri gibi...

Her gece şafak sökene dek, kendisinden az iri olan kulübesindeki plastik sandalyede oturur. Dışı paslı, içi havasız fakat soğuk demir kulübenin içinde, etrafını huzursuzca saran dünyaya ait cızırtılı haberleri dinleyip durur. Birkaç yaz önce esintili bir vapur yolculuğunda almış olduğu pilli ve fenerli el radyosu sayesinde demir kulübenin dışında olup bitenleri sürekli takip eder. Öyle şarkı türkü merakı olmadığından, sadece haber sunan bir istasyona ayarlıdır rad-

yo. Sağ üst köşesinde de küçük bir ışığı vardır. Hiçbir zaman kullanmasına gerek olmasa da, elinin altında istediği an çevresini aydınlatabilecek bir düğmenin bulunması düşüncesi Mahmut'un içinin dipsiz karanlığında loş bir ışık gibi gezinir. Ara sıra bu düğmeye hafifçe dokunup hiç değişmeyen bir panik duygusuyla fenerin çalışıp çalışmadığını kontrol eder. Düğmeye basmasıyla ışığın yanması arasında geçen tedirgin, karanlık ve gergin anda vapur satıcısının cırtlak sesi boğuk bir hal alarak kulübenin içinde yankılanır: "Asla bozulmaz efendim!" Işık yandığı anda pili harcamamak için elini düğmenin üzerinden çeker. Sonra da ceketinin sol iç cebinde yedek pil olup olmadığını kontrol eder. Yedek pilleri unutmuş olabileceğini düşününce, haberlerden örülmüş dünyadan binlerce ışık yılı uzaktaki karanlık boşlukta çok az oksijenle kalmış ve yedek tüpü radyonun ışığından bile küçük görünen Dünya'nın tozlu sokaklarından birindeki evinde bırakmış bir astronotun çaresizliği akmaya başlar damarlarında. Sonra kendine gelerek gevşer. Pilsizliğin önemsizliğinin ılık sularına bırakıverir gergin bedenini. Bu sıra hiç değişmez. Ve her gece en az dört kere tekrarlanır.

Radyodan dinlediği haberlerin çoğu Mahmut'u mutsuz eder. Yine de bitmek tükenmek bilmeyen bir merakla her haberi en ince ayrıntısına kadar takip eder. Dünyanın dört bir yanında bin bir türlü olay cereyan ederken, o demir kulübenin içinde, demir kulübe kadar hareketsizdir. Kendisinden kötü durumda olan insanlarla ilgili kaza, hastalık, tecavüz, cinayet, cinnet, açlık, yangın, deprem, sel, çığ, işkence, çatışma, terör, savaş haberlerini dinlerken kulübe biraz olsun genişler gibi olur. İçeri temiz hava girer. Gecenin yoğun karanlığında titreyen ışıklar belirginleşir. Sıra kendisinden iyi durumda olan insanlarla ilgili tatil, seyahat, davet, servet, piyango, kutlama, sosyete haberlerine geldiğindeyse kulübe dört bir yandan daralıp Mahmut'u üzerine dar gelen bir ce-

ket gibi sıkmaya başlar. Sol iç cebindeki yedek piller göğsünü acıtır. İçerisi süratle havasızlaşır. Gecenin yoğun karanlığında titreyen ışıklar solarak uzaklaşır. Bu iki kategoriye girmeyen, yani insanları 'Mahmut'tan İyi' ve 'Mahmut'tan Kötü' olarak ikiye ayırmayan haberlerse, kulübenin biçimini veya havasını etkilemeden, gecenin yoğun karanlığında titreyen ışıkların ayarıyla oynamadan akar gider. Mahmut, uykusuzluğu ve cızırtılı haberler, aynı kulübeye ve aynı zaman dilimine sıkışmış halleriyle birbirlerine huzursuzca sokularak sabahı beklerler.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte derin suların karanlığından çıkarcasına, demir kulübeden dışarı atar adımını. Kabuğundan çıkan salyangoz, yaradan akan iltihap, çıplak kablodan sızan elektrik gibi... Yatağının sıcağından yeni sıyrılmış taze insanların arasından perdeleri sımsıkı kapalı evine doğru sürünmeye başlar tüm bayatlığıyla. Gecenin karanlığıyla uykunun karanlığı arasındaki rüya benzeri ışıklı koridoru uykulu gözlerle geçmeye koyulur. Gece boyunca kulübeye dolup taşmış olan haberlerin gazete sayfalarından kaldırımlara döküldüğü sokaklarda, uykusunu almış bihaber insanlar arasında uykulu ve haberdar adımlarla ilerler. Tıpkı onlardan biri gibidir. Uzaktan bakıldığında, güne yeni başlayan masumlardan hiçbir farkı yoktur. Yine de tuhaf bir tesadüf eseri, hep de kendisine akvaryumun dışında çırpınan umutsuz bir balıkmış gibi bakan kalabalığın aksi istikametinde yürür.

Perdeleri her zaman kapalı olan eski evinin gıcırtılı karanlığına karışınca bir bardak suyla susuzluğunu yatıştırıp biraz peynir ekmekle açlığını bastırır ve yatağına girer. Yatak, demir kulübeden daha yumuşak, daha cızırtısız, daha karanlıktır. Haberlerin, titrek ışıkların ve dünyayla ilgili her türlü mevzunun anlamsızlaşarak yok olduğu bir tür küçük, Mah-

mut'a özel ölümdür yatak. Geçici bir sondur. Yüzüstü dönüp yastığa sarılır. Gece boyunca kulaklarına doluşmuş olan haber sunucusu seslerinin son kalıntıları da belli belirsiz bir uğultuya dönüşerek kaybolur. Gözlerini yavaşça kapatır. İşte o zaman dünya dev bir kum saati gibi ağır ağır ters dönmeye başlar. Aydınlık sokaklar, kaldırımlar, insanlar, kediler, köpekler, reklam panoları, otomobiller, otobüsler, kamyonlar, kornalar, sinyal lambaları, silecekler, egsozlar, kargalar, balkonlar, çanak antenler, ağaçlar, böcek ve fare ilaçlama ilanları, büfeler, mağazalar, bakkallar, elektrik direkleri, telefon telleri, sokak tabelaları, trafik lambaları birbirine karışarak ve kararırarak demir kulübenin içine dökülmeye başlar. Ve Mahmut gözlerini açtığında, asansörde kalmış hamile bir kadın gibi, içindeki türlü sıkıntıyla birlikte kendini havasız kulübenin içinde bulur. Önce radyonun fenerini, sonra yedek pilleri kontrol eder ve geceyi beklemeyi sürdürür.

Çalar Saat

"Çalar saatler, uykuyu korkuya boğar."
J. Griffiths

Di dit, di di di dit, di dit, di di di dit, di dit... Uykunun ılık mayasıyla yumuşamış olan beynimin derinliklerine ince uzun, paslı, soğuk ve pürüzlü şişlere dönüşerek yürüyen saat alarmıyla uyandım. Alarmın gittikçe yükselen tiz sesi, uykudan uyanıklığa geçişin şokuyla katılaşan ve kuruyan beynimin kıvrımlarında kasılıp kalmıştı. Yüzümü nemli yastığa bastırıp gözlerimi sıkarak alarm sesini bir tür iltihaba dönüştürüp kulaklarımdan dışarı iterek akıtmaya çabaladım. Bu saldırgan sesi sabahın en güvenli saatinde özgür kılan ben olamazdım. Bunu yapan bir başkası, bir tür düşman olmalıydı. Gece alarmı kuran suikastçıyla sabah yatakta can çekişen kurbanın aynı kişi olmasına imkân yoktu. Alarmı dışarı itmeyi başaramayınca kulaklarımı tıkamayı denedim. Ses kesilir gibi oldu. Bu kısacık sessizliğin içine dalıp uyumayı denedim. Ancak ellerim gevşeyerek alarm sesiyle aramdan çekildiği anda "dit" seslerinin boğum boğum bir-

birine eklenmesinden oluşan çıyan yeniden atağa kalkıp kulağımın içinden şakaklarıma doğru cılız ve hızlı ayaklarıyla yürümeye koyuldu. Sonra beynimin kıvrımlarından birine takılıp can çekişmeye başladı. Yeniden yüzümü yastığa bastırıp bu sefer çıyanı dışarı kovalamaya çalıştım, olmadı. Çektiğim eziyete paralel olarak gece saati kurmuş olan haine garezim artıyordu. Sonunda yattığım yerde doğrulup saati susturmayı başardım. Alarmın kafamın içinde yankılanan sesiyle yataktan kalktım. Derinliği ve içinde yaşayan yaratıklar konusunda hiçbir fikrimin olmadığı karanlık suların yüzeyindeki tanıdık kara parçasındaydım nihayet. Yaralı bir hayvan gibi sağa sola savrularak tuvalete girdim.

Musluğu açtım. Yüzüme çarpan soğuk sular, gece saatli bombayı ayarlayan suikastçıyla sabah yatakta paramparça ve kanlar içinde uyanan kurbanı birbirine yakınlaştırdı. Yine de aynı kişi değildik. Uykunun uğursuz bir sis gibi dağılmakta olduğu yatağın başına geri döndüm. İki hamlede üzerimden çıkarttığım lacivert pijamamı dağınık yatağın orta yerine fırlattım. Az önce uykuda alarm seslerinin isabet etmesi sonucu vurulan lacivert cesedi seyrederek takım elbisemi giydim. Dolabın yanındaki boy aynasında lacivert cesedin içinden çıkmış olan hayalete baktım. Kravatımı düzeltttim. Artık suikastçıyla kurban aynı kişiydi. Huzursuz ve telaşlı hareketlerle evden çıktım.

Hava güzeldi. Ayaklarım bana danışmadan sıkıcı, güvenli ve tozlu güzergâhında emin adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile. Köşedeki gazete bayiine kadar yürüyüp günlük gazetemi aldıktan sonra otobüse binip işyerimin karşısındaki durakta inecektim. On yedi yıldır her sabah olduğu gibi...

Sonu gazete bayiine çıkan dar yolun kaldırımında yanımda yürümekte olan yedi sekiz kişilik genç bir grubun aralarında tuhaf bir dilde konuştuklarını fark ettim. Hafta sonları evde sürekli açık bulunan TRT Radyo 3'te yayınlanan İn-

gilizce, Fransızca ve Almanca haberlerin bilmediğim fakat tanıdığım seslerine benzemiyordu konuştukları lisan. Geçen kış yılbaşında dağıtılan ikramiyenin yarısına kıyarak eve taktırttığım uydu anteni sayesinde her gece anlamadan dinlediğim dillerden hiçbirini de andırmıyordu. Küçük bir Afrika kabilesinin kaba, ilkel ve abartılı konuşmalarıydı sanki... Şaşkınlıkla dönüp bu yabani sesin kaynağına baktım. Üzerlerinde herhangi bir yabancı hava yoktu, her ayrıntısıyla bizim buraların insanıydı her biri. Görüntülerindeki bu yerellik, dillerindeki bu aşırı yabancılığı iyice rahatsız edici kılıyordu. Yanlarından uzaklaştım.

Biraz ilerde, benim gibi işine gitmekte olan takım elbiseli iki adamın da hararetle aynı tuhaf dili konuştuklarını duydum. Sinirlerim gerildikçe adımlarım hızlanıyordu. Kaldırım boyunca koşar adım yanımdan geçtiğim herkes bu acayip dil vasıtasıyla anlaşmaktaydı. Bu lisanı her duyuşumda bedenimin başka bir yeri uyuşuyordu. Yolun sonundaki gazete bayiine vardığımda hiçbir tarafım tutmuyordu. On sekiz yıldır her sabah kendisinden gazete aldığım Cemal Bey bana doğru gülümseyerek yüksek sesle "Agagudaii!" dedi. Hastalıklı bir biçimde gülümseyerek süratle arkamı döndüm. Bir yandan gazetelere bakıyor gibi yapıyor, bir yandan da az önceki kelimeyi yanlış duymuş olduğuma kendimi inandırmaya çabalıyordum. Bu sırada yeni bir acayiplik keşfettim. Yan yana ve üst üste dizilmiş gazetelerin üzerinde tanıdık harfler tanımadık bir sırayla dizilmişti. Dehşet içinde manşetleri taradım, okuyamadım. Cemal Bey'in şaşkın bakışlarının görüş alanının hemen dışındaki otobüs durağına yürüdüm.

Duraktakiler de... Yine o acayip lisan... Otobüs geldi. Ön kapıdan bindim. Biletimi atıp küçük ve gergin adımlarla koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım. Bir yandan da yolcuların çarşaf gibi açarak ardında kayboldukları gazete-

lerin anlaşılır tek yeri olan tarihlerini kontrol ediyordum. Her biri farklıydı. Biri 24.02. 2003, diğeri 18.07.1997, yanındaki 4.10.2000, arkasındaki 29.03.2004, çaprazındaki 12.11.1996... Ben adım attıkça yazıları anlaşılmayan gazetelerin tarihleri ileriye veya geriye doğru olmak üzere dağınık bir düzende değişiyordu. Kısa devre yapmış bir zaman tünelinin içinde gibiydim. Tünelin sonuna geldiğimde başımın dönmekte olduğunu fark ettim. Demir boruya tutunarak gözlerimi kapattım. Otobüs sessizdi, tanıdık motor gürültüsünden başka ses yoktu. Bir an önce ofise varıp bütün bu olanları mesai arkadaşlarıma anlatmak için sabırsızlanıyordum.

İşyerimin karşısındaki durakta indim. Karşıya geçtim. Girişteki güvenlik kulübesinde görev yerinden ayrılmaya hazırlanan gece bekçisi Mahmut Bey vardı. Kulübenin içinde olduğu için her sabah başlarımızı karşılıklı öne eğerek selamlaşırdık. On yedi yıldır... Bu sabah da öyle oldu. Nihayet birisiyle sağlıklı iletişim kurabilmiş olmanın güveni ve cesaretiyle içeri girdim. İkinci kata çıktım. Ofise girdiğimde herkes masasının başındaydı. "Günaydın" dedim. Mesai arkadaşlarımın kafaları sırayla, uğraşmakta oldukları işten kalkıp birbirinden şaşkın ifadelerle suratımın ortasına odaklandı. Dediğimden bir şey anlamadıkları ortadaydı. Tıpkı benim gazeteci Cemal Bey'in dediğinden bir şey anlamamış olduğum gibi... Tuhaf bakışlardan kurtulmak için bir an içimden "Agagudaii!" diye bağırmak geldi. Bunu "günaydın" olarak algılamaları mümkündü. Fakat bu bir çözüm değildi. Hemen sonra bu sapıkça düşüncelerden sıyrılıp son bir gayretle tekrar "günaydın" dedim. Bu sefer soran gözlerle birbirlerine baktılar. İçimde bir şeylerin yıkıldığını hissettim. Olduğum yere yığılacak gibiydim. Sonra hep bir ağızdan o acayip dilde bana sorular sormaya başladılar. Başım yeniden dönmeye, kanım çekilmeye, dizkapaklarım uyuşmaya, bey-

nim mayışmaya, gözlerim yanmaya, kalbim sıkışmaya, ağzım kurumaya, kulaklarım uğuldamaya, boğazım düğümlenmeye, şakaklarım zonklamaya, damarlarım şişmeye başladı. Gittikçe hızlanan konuşmalar birbirine karışarak süratle tizleşiyordu. Sonunda sesler kopacakmış gibi inceldi ve bir tür mekanik düzene girerek keskin bir alarma dönüştü: Di dit, di di di dit, di dit, di di di dit, di dit...

Yattığım yerden doğrularak başucuma uzandım. Elim ikinci hamlesinde saati yakaladı. Alarmı susturdum. Otobüsün kalkmasına yirmi dakikadan az zaman vardı. Sırayla işyerimin kapısı, Mahmut Bey'in girişteki kulübesi, işyerimin karşısındaki otobüs durağı, otobüsün içi, otobüsün dışı, sokağın sonundaki otobüs durağı, köşedeki gazete bayii, otobüs durağına giden tozlu sokak, apartman kapısı, apartman merdivenleri ve evimin kapısı gözümün önüne geldi. Yattığım yerde döndüm. Yarı açık gözlerim pencereye doğru kaydı. Kapalı perdelerin ardındaki hayata karışma konusunda içimde müthiş bir isteksizlik vardı.

Tesadüf Beklentisi

"Ölüler, canlıların düş ürünüdür."
J. Berger

Dr. Kemal

Yılın en güzel ayı, ayın en güzel haftası, haftanın en güzel günü, günün en güzel saatiydi. Doktor Kemal son hastasını da güler yüzle uğurladıktan sonra içeri odadan çantasını alıp her mesai bitiminde olduğu gibi elektrikli aletleri ve ışıkları kapatarak dışarı çıktı. Bir zamanlar bu tip işleri sekreteri yapardı. Ancak ekonomik kriz döneminin onu yardımcısız bırakmasından sonra, çay demlemekten telefonlara bakmaya kadar her işi kendi üstlenmek zorunda kalmıştı. İlk başlarda ağırına giden bu durumu kısa sürede kabullenmiş, zamanla fazladan yaptığı hiçbir işi angarya olarak görmemeye alışmıştı. Beyaz doktor önlüğünü çıkartıp günlük kıyafetini giymeye üşendiğinden, Ege'nin küçük şehrinin kendi halindeki ilçesinin gürültülü ana caddesine bağlanan tozlu ara sokaklarında, çocukların ve kadınların daha çok ilgisini çe-

ken doktor kılığıyla muayenehanesinden evine uzanan yolu yürümeye koyulmuştu. Çantasının içi dört aylık ev kirasıyla, Doktor Kemal'in içiyse uzun süren maddi sıkıntıların sonunda nihayet huzur, güven ve neşeyle doluydu. Zihninde dört aydır bir örümcek ağı gibi genişleyen, "Nereden bulacağım o kadar parayı?" sorusunun bir defada boşaltığı alana akşam serinliğinin hoş kokuları, batmak üzere olan güneşin son ışıklarının gözbebeklerini okşayan yumuşaklığı ve türlü kuş cıvıltısı, sihirli bir kimyayla birbirine karışarak doluşmuştu. Günlerdir, içinde ikinci bir adam gibi asabi adımlarla bir aşağı bir yukarı gezinen ev sahibine parasını teslim edip deliksiz, kâbussuz ve rahat bir uyku çekmekti niyeti. Fakat önce berbere uğraması gerekiyordu. Saçları iyice çığırından çıkarak acayip bir hâl almış, doktor önlüğünün asil beyazlığına lanetli gölgeler düşürerek uzamıştı.

Berber Osman

Yılın herhangi bir ayı, ayın herhangi bir haftası, haftanın herhangi bir günü, günün herhangi bir saatiydi. Berber Osman sigarasını söndürüp tavandan iri bir yarasa gibi sarkan küçük siyah televizyonun kanallarını değiştirmeye başladı. Uzun bir turun sonunda Türkçe pop klipleri yayınlayan bir müzik kanalında durdu. Şarkıyı yanlış sözlerle mırıldanarak açık mavi baş havlularını özensizce katlamaya başladı. Kapının açılma sesiyle birlikte gözlerini temiz havluların durduğu yarı karanlık çekmeceden aynanın ferah aydınlığına kaydırdı. Berber Osman, dükkânına giren herkesi ilk önce bu geniş aynada görürdü. Daha sonra aynadaki görüntünün doğruluğunu sınamak ister gibi iri gözbebeklerini yansımanın sahibine çevirirdi. Bu geniş ayna, Berber Osman'ı şimdiye kadar hiç yanıltmamıştı. Yine de içeri girenin aynada görünenden başkası olabileceğine dair uğursuz şüphe bir

kez olsun yakasını bırakmamış, görüntünün önce yansımasına ardından aslına bakma davranışını kendisinin bile farkında olmadığı bir tik haline getirmişti. İri gözbebeklerini yansımanın sahibine çevirdi.

"Ooo Doktor, hoş geldin!"

"Hoş bulduk Osman, n'aber?"

"İyilik valla, çalışıyoruz işte. Saçlar uzamış?"

Doktor, "Şunları bir adam et gözünü seveyim" diyerek çantasını sessiz bir gururla girişteki sehpaya bıraktı ve berberin işaret ettiği, derisi yırtıklarla dolu yaralı koltuğa oturdu. Berber Osman uzun beyaz traş önlüğünü doktorun boynuna sıkıca bağlayıp aynadaki yansımasına bakarak cevabının "evet" olduğunu çok iyi bildiği klasik sorusunu sordu. "Her zamanki gibi mi Doktor?"

Ahmet Bey

Yılın en kötü ayı, ayın en kötü haftası, haftanın en kötü günü, günün en kötü saatiydi. Ahmet Bey mesai arkadaşlarına "iyi akşamlar" bile demeden, kaçarcasına ofisten çıktı. Bir an önce evine varmak istiyordu. Kimselere gözükmeden... Hiç hoşlanmamasına ve yolunu fazlasıyla uzatmasına rağmen, insansız bir seçenek olan mezarlığın içinden geçen dar, tozlu ve kıvrımlı patikadan yürümeyi tercih etti. Mezarlık onu hem ürperterek geriyor, hem de sakinleştirerek gevşetiyordu. Ahmet Bey, her adımında bu iki tezat duygunun içinde çarpışmasına aldırmamaya gayret ederek yürümeyi sürdürdü.

Duvara çarpıp paramparça olmuş gri otomobilin arka koltuğundaki çantayı alıp sefil bir fare gibi evine kaçtığı korkunç geceden beri rahat bir soluk almışlığı yoktu. Şoförün yüzünü görememişti. Zavallı adamın suratının derisi, direksiyonun derisiyle kanlı, karanlık ve ıslak bir bütün olmuştu.

Ertesi gün, adamın kaza anında ölmüş olduğunu ve az önce geniş kapısından girdiği ilçe mezarlığında toprağa verileceğini öğrenmişti. İçinden üç beş kuruş para çıkan çantadansa söz eden olmamıştı. Kimsenin umursamadığı kayıp çanta, o günden itibaren hep saflığı ve dürüstlüğüyle kendini çevresine ve kendisine kabul ettirmiş olan ve sadece bu temiz özellikleriyle var olabilen Ahmet Bey'in biricik meselesi oluvermişti. Kimseyle göz göze gelemiyordu. İnsanların arasında rahat edemiyordu. Çanta her gece sayısız kez uykusunu bölüyor, her sabah mutsuz ve yorgun uyanmasına neden oluyor, gün içinde her işini dikkatsiz ve özensiz yapmasına yol açıyor ve akşamları onu ıssız mezarlık yollarına saptırıyordu. Çalınış olduğu çanta, her gece farklı bir karabasanın merkezinde rol alarak rüyasına giriyordu.

İlk gece, içinden kazada ölen sahibinin kesik başı türlü haşerat eşliğinde çıkıp Ahmet Bey'i uzun uzun azarlamıştı. Ertesi gece sokaktaki herkes çanta kafalıydı. Bir keresinde içinden çıkan dolarlarla sekiz tane elektrikli testere alıp yan yana dizerek çalıştırdı ve üzerine atladı. Sekiz parçası ayrı çantaya yerleştirilerek sevdiklerinin kapılarına bırakıldı. Bir kere de çantanın içinden bir başka çanta, o çantanın içinden bir diğer çanta, diğer çantanın içinden de yine bir çanta çıkmıştı ve Ahmet Bey sabaha kadar iç içe geçmiş çantalarla boğuşup durmuştu. Geçen gece de içinden dökülen sayısız parmak yattığı yerden Ahmet Bey'i işaret etmişti. Çantanın laneti sadece rüya âlemiyle sınırlı değildi. Ahmet Bey'in uyanık olduğu zamanlarda da en olmadık yerlerde bir belirip bir yok oluyordu. Bazen bu olay o kadar sık tekrarlanıyordu ki, Ahmet Bey insanlıktan çıkarak çıldırmış bir çanta detektörüne dönüşüyordu.

Gırtlağına kadar borca batmış olması böylesi rezil ve insanlık dışı bir hırsızlığı gerçekleştirmiş oluşunun tek ve zavallı gerekçesiydi. Ama bu gerçek de onu teselli etmiyordu.

Çantayı ölü otomobilin içinden çaldığı o rezil geceden beri korkunç bir suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalan Ahmet Bey'in hiçbir canlıyla karşılaşmaya tahammülü yoktu. Adımlarını hızlandırdı. Mezarlık köpek ulumalarıyla inliyordu.

Dr. Kemal

Makas, demir kanatlı bir eskiçağ kuşu gibi doktorun kafasının üzerinde yırtıcı bir süratle uçuyordu. Doktor tam kendini makasın para sayma makinesini andıran düzenli şıkırtılarının akışına bırakmıştı ki, aniden ses kesildi.

"Doktor çok güzel pudram var, Avrupa, biraz sürelim mi?"

"Sür Osmancım, sür."

Berber pudrayı görgüsüzce avucuna doldurup minik tokatlarla değerli müşterisinin yüzüne yedirmeye başladı. Doktor beyaz lastik ayakkabıları, beyaz pantolonu, boynundan dizlerine kadar dökülen beyaz tıraş önlüğü, pudra beyazı suratı ve dört aylık kira borcunu nihayet ödeyecek oluşunun masumiyetiyle baştan aşağı göz alıcı bir beyazlığa bürünmüştü. Çocukça bir neşeyle kapının ağzındaki sehpada duran çantasının aynadaki yansımasına baktı. Yansımayı gerçek görüntüyle kontrol etmeye gerek görmedi.

Berber Osman

Berber pudrayı cam kapaklı dolaba dikkatlice kaldırdı. Su dolu bardağın içindeki plastik taraklardan mavi olanını bir eline, saçı ıslatmak için kullandığı kırmızı fısfısı diğer eline alıp doktorun başına döndü. Aniden dükkân kapısının açıldığını ve hemen ardından sert bir biçimde kapandığını duydu. Doktorun girişteki sehpaya bıraktığı çanta artık yerinde yoktu. Emin olmak için iri gözbebeklerini sehpanın kendisi-

ne çevirdi. Durumu fark eden doktor can havliyle koltuktan fırladı. "Çantam! Hırsız!" diye bağırarak çılgın gibi koşmaya başladı. Berber kapının önüne çıktı ve beyaz önlüğü arkasından bir pelerin gibi dalgalanan doktorun kararmaya başlayan sokağın sonundaki köşeyi dönerek kayboluşunu izledi. Şaşkın bir halde içeri dönerken doktordan tıraş parasını alamayacağını düşündü. Hemen sonra bu sinsi düşüncesinden dolayı kendisinden fena halde utandı. Pudralı elleriyle televizyonun kanalını değiştirdi. Kapının açılma sesiyle birlikte gözlerini televizyondan aynaya, aynadan da içeri girmekte olan yeni müşterisine kaydırdı.

Dr. Kemal

Doktor, başına gelen felakete bir türlü inanamıyordu. Müthiş bir çaresizlik hissiyle yüzünü bile göremediği, hangi yöne koştuğunu dahi bilmediği hırsızın peşine düşmüştü. Panikten koskocaman açılmış gözleri aç bir köpek gibi çantayı arıyordu. Uzun ve yorucu bir koşunun sonunda yolun kenarında durmuş umutsuzca soluklanıyordu ki, ilerideki mezarlıkta tedirgin adımlarla yürümekte olan birini fark etti. "Bu saatte mezarda ölülerden ve birinden kaçanlardan başkası olamaz" diye düşünerek çantasını çalıp mezarlıkta bir yere sakladığından şüphelendiği adamın üzerine doğru koşmaya başladı.

Ahmet Bey

Ahmet Bey ayak seslerini duyunca irkilerek arkasını döndü. Her biri farklı yöne yatmış olan mezar taşlarının arasından beyaz bir varlığın kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Ahmet Bey bu zihin yıkıcı manzara karşısında olduğu yerde kasıldı kaldı. Beyazlık biraz daha yaklaşınca bunun

beyaz suratlı ve beyaz pelerinli, saçı başı dağılmış bir hayalet olduğunu fark etti. Korkudan ayakları yavaş yavaş üzerinde durduğu toprağa gömülüyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp tekrar açtı. Hortlak tüm beyazlığıyla üzerine gelmeye devam ediyordu. Ahmet Bey kaçmak istiyor, fakat bir türlü kımıldayamıyordu. Tüm eklemleri kilitlenmişti. Sonunda beyaz yaratık onu sol kolundan sımsıkı yakaladı ve topraklı bir sesle "Çantamı ver çabuk! Çantam nerede? Çantamı ver diyorum sana!" diye bağırdı. Ahmet Bey'in bedeninin sol yanı bir anda uyuşuverdi. Sonra her taraf önce karardı, sonra bembeyaz oldu. Ahmet Bey mezar taşlarının arasına sessizce yığıldı kaldı.

İş Gezisi

"Müzik temelde yararsız bir şeydir. Tıpkı hayat gibi..."
G. Santayana

Taş yolda peşimden sürüklenen kabin boy valizin kesintisiz bir gök gürültüsüne benzeyen sesinden başka şey duyulmuyordu. Sabaha karşı Paris'in buz gibi ıssız sokaklarında ilerliyordum. Otelimin bulunduğu sokağa taksi giremediği için araçtan inip yürümek zorunda kalmıştım. Üç gün kalacağım otelin Fransız balkonlu, krem rengi, kirli dış cephesine doğru...

Buraya iş için gelmiştim ama iş için gelen o koyu renk takım elbiseli, sıkıcı adamlar gibi görünmüyordum. Sıkıcı adam kostümüm, peşimden sürüklenen valizin içindeydi. Gök gürültüsüne katlanarak yarınki toplantıyı bekliyordu. Ertesi gün de dönecektim. Dönüş uçak biletim el çantamdaydı.

Otele girdim. Resepsiyondaki kemik gözlüklü tipik Fransız ile İngilizce konuşmak istemedim. Ancak oda anahtarımı almaya yeteceğini düşündüğüm korkunç Fransızcam be-

ni yine yarı yolda bıraktı. Çünkü dilini konuştuğumu gören adam haklı olarak anahtarımı verdikten sonra otelle ilgili bir sürü şey anlatmaya başladı. Anlıyormuş gibi yapıp mal gibi gülümsedim. Kahvaltıyla ilgili söylediklerinin sadece başını anlamıştım. Eksi birinci katta yediden ona kadar... Buraya kadar tamam... Ama sonra söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. "Saat ondan sonra timsahlar çıkar" gibi bir uyarıda bulundu mesela. Daha doğrusu bana öyle geldi. Kimbilir aslında ne demişti? Muhtemelen kahvaltıda çıkan kruvasanla ilgili gereksiz bir ayrıntıyı paylaşmıştı. Kruvasanla "krokodil" karışmıştı sanki ya da bambaşka bir şey... Neyse. Kredi kartı şeklindeki siyah anahtarımı alıp asansöre yöneldim. Keşke baştan İngilizce girseydim muhabbette. Şimdi beni Fransızca biliyor sanan adamla anlaşmak için üç gün can çekişecektim. Ne olursa olsun dünyada en çok konuşulan dil olan 'Kötü İngilizceye' geri adım atmayacaktım.

Odaya çıkıp valizimi yatağa boşalttım. Günün başlamasına birkaç saat vardı. Üzerimdekileri çıkarıp yatağın boş kalan tarafına uzandım. Omuriliğim soru işaretinden ünlem işaretine dönmeye başladı yavaş yavaş. Telefonun alarmını dokuza kurdum. Uyuyakaldım.

Uyandığımda saat ona çeyrek vardı. Alarmı kapatıp uyumuşum. Kahvaltıyı kaçırmamak için alelacele bir şeyler giyip eksi bire indim. Salonda kimse yoktu. Açık büfede biraz kahvaltılık kalmıştı. Marmelat, tereyağı, baget ekmek... Sepette de birkaç kruvasan vardı. Aklıma timsahlar geldi. Kendi kendime gülümseyerek küçük bir tabak hazırladım. Yan yana dizilmiş meyve suyu sürahileri boştu. Makineden kahve aldım. Kahvaltımı yarılamıştım ki sıkıcı adam saatime baktım. Tam ondu. Biraz sonra kahvaltı salonuna kocaman bir timsah girdi. Karnını halıya sürterek ağır hareketlerle... Arkasından bir tane daha... Korkuya kapılmadan hemen ön-

ce Fransızcam için sevindim. Resepsiyondaki adamı gayet de doğru anlamıştım. Sorun bende değildi. Üçüncü timsah da içeri girince elimdeki kruvasanla ayağa fırladım. Salonun köşesine doğru çekildim. Kruvasanla 'krokodil' karşı karşıyaydı. Hareketimi fark eden timsahlar üzerime yöneldi. En yakınımdaki ağzını kocaman açtı. Çok korkmama rağmen ziyan olmasın diye elimdeki lokmayı ağzıma attım.

Alarmın sesiyle uyandım. Karnım aç, saat dokuz... Kalkıp yüzümü yıkadım. Diş macunu almadığımı fark ettim. Otelin diş macunu da yoktu. Dışarı çıktığımda alırım... Eksi bire inerken rüyamın saçma sapanlığına güldüm. Ölmek üzereyken Fransızcam için sevinmem özellikle komikti. Kahvaltı salonu rüyamdakinden daha büyük ve daha sevimsizdi. Masalar genelde evli çiftlerden oluşan müşterilerle doluydu. Erkekler daha yorgun, kadınlar daha mutsuz görünüyorlardı. Meyve suları yerindeydi. Kruvasanlar da... Rüyadakine çok yakın bir tabak hazırladım. Ekstradan bir tek yumurtalı ekmek vardı. Portakal suyunun yanına makineden kahve alıp boş masalardan birine geçtim.

Kahvenin son yudumunu dikip odaya çıktım. Günüm boştu. Toplantı ertesi gündü. Üstüme bir şey alıp odadan çıktım. Resepsiyondaki kemik gözlüklü adamın Lacoste tişörtündeki kırmızı ağızlı yeşil timsaha kaydı bakışlarım. Selamlaştık. Fransızca...

Kendimi otelden dışarı attım. Taze havayı içime çektim. Nehir kenarında yürümeye koyuldum. Şehir tıpkı bıraktığım gibiydi. Paris'i romantik bulan, burayı "aşıklar şehri" olarak algılayan zihniyete bir kez daha hayret ederek kirli, yarı karanlık, gotik caddelerde gezindim. Taş köprüleri, kemerli kiliseleri, şeytani heykelleri geçtim. Arka planında veba zamanlarının irkilticiliğini gizlice yaşatan yüksek du-

varların yanından ilerledim. Kör noktalardan kırmızı gözlü ve tiz sesli siyah sıçanların çıkması an meselesi gibiydi. Yürüyüşümün sonunda şehrin insan elinden çıkma, tasarlanmışlık hissini sonuna kadar hissettiren yapısına bir kez daha hayran kaldım. Benden daha zeki ve zevkli birinin çizdiği hayali planın içindeydim. Aklıma Morrissey'in 'Throwing My Arms Around Paris' şarkısı geldi. Paris için, "aşkımı bir kenara bırakırsak, burası sadece taş ve çelik yığını" diyordu. Taşın ufuk çizgisine kadar devam eden krem rengi binalar ve birbirine paralel uzanan köprüler olduğu belliydi. Çelik? Eyfel Kulesi mi, gümüş rengi çatılar mı, Fransız balkonların ferforjeleri mi? Belki de hepsi...

Otele dönmeden köşedeki marketten Aquafresh marka diş macunu aldım. Odaya girip tüpü sıktım. İçinden Fransız bayrağı fışkırdı. Beyaz, mavi, kırmızı... Yol yol... Fırçaladım. Ağzımın içi Fransız Devrimi, Napolyon, I. François ile köpürdü. Atlılar, toplar, tüfekler... Tükürdüm. Üzerime bir ağırlık çöktü. Uyudum.

Uyandığımda çok açtım. Kalkıp yıkandım. Camı açıp dışarının soğukluğunu kontrol ettim. Buz... Kat kat giyinip çıktım. Kemik gözlüklü görevli yerinde değildi. Nehir kenarında timsahlara kemik atıyor olmalıydı. Kemik gözlükler... Renk renk, numara numara...

Şehir merkezlerinden birine yürüdüm. Hava kararmaya başlamıştı. En kalabalık görünen restorana girip bir şeyler yedim. Üç şişe bira içtim. Uykumu almıştım ve önümde uzun bir gece vardı. Hem de tanıdığım hiç kimsenin olmadığı bir şehirde... Gerçek anlamda yalnızlık... Bu duygu bana sıkıntı değil neşe veriyordu. Muhtemelen üç günlüğüne burada olduğum için. Muhtemelen üç şişe bira içtiğim için. Aşırı soğuğa rağmen havamdaydım. Timsahlı otele dönesim yoktu. Çok net bir amacım vardı. Canlı müzik yapı-

lan bir bara gitmek istiyordum. Canlı müzik eşliğinde biraya devam...

Barların bulunduğu sokağı cep telefonumdan internete girerek tespit ettim. Ancak barların hiçbirinde canlı müzik yoktu. Çoğunda canlı insan bile yoktu. Barın etrafına dizilmiş kayıp ruhlar boşluğa bakarak içiyorlardı. Paris'in en işlek caddelerini ve bu caddeleri kesen tüm ara sokakları gezdim. Canlı müzik yapan bar falan yoktu. Şansımı biraz daha zorladıktan sonra aranmaktan vazgeçtim. Yorulmuştum. Tamamen müziksiz ve zevksiz bir bara girip hızlı hızlı bir şeyler içtim. Hesabı ödeyip kalktım.

Otele dönüş yolunda ilerdeki binaların birinden genç bir adam çıktı. Sırtında kocaman bir gitar çantası vardı. Hızlı adımlarla önümde yürümeye başladı. Gecenin on bir buçuğunda profesyonel gitar çantasıyla dışarı çıkan birinin bir yere canlı müzik yapmaya gitme ihtimali çok yüksekti. Onu barda ararken yerde bulmuştum. On ikide başlayacak programa yetişiyor olmalıydı. Hava biraz ılınmıştı, hiç uykum yoktu... Gitar çantasını takip etmeye başladım. Hangi bara gidip ne çalacaksa peşinden girip dinleyecektim. Uzun saçının kesimi, salaş giyimi ve boynuna kadar yükselen dövmeleri müziğinin tam aradığım tarzda olduğunun işaretlerini veriyordu.

Onu tedirgin etmeyecek bir mesafeden takibe aldım. Hiçbir yere sapmadan yürüyorduk. Yol uzadıkça ister istemez başka ihtimaller gelmeye başladı aklıma.

Adam belki de suikastçıydı. Gitar çantasının içinde dürbünlü tüfek vardı. Terasta bir bara gidiyorum diye peşinden tırmandığım terk edilmiş binanın tepesinde canlı müziğin değil bir infazın canlı tanığı olacaktım. Tabii ki beni fark edecekti. Tabii ki beni de indirecekti.

Belki de ailesiyle kavga etmiş, gitarını ve birikmiş parasını aldığı gibi evi terk etmişti. Tipi tam ev terk etmelikti. Adım-

larında o tarz bir öfke vardı. Bu durumda birlikte tren garına yürüyorduk. On iki trenine... O yeni bir hayata başlamak üzere başka bir şehre, ben otele dönecek taksi aramaya...

Belki de gitar tamircisiydi. Sırtındaki işi becerememişti. Daha usta bir tanıdığına götürüyordu. Sabah müşterisine rezil olmamak için...

Belki de gömmeye gidiyordu gitarı. Tövbe etmeye karar vermişti. Müzik uğruna feda ettikleri, uyuşturucu batağı... Bu durumda beraber Paris aile mezarlığına gidiyorduk.

Belki de sadece sokak müzisyeniydi. Hiç kafamda olmayan bir canlı müzik konseptine doğru ilerliyordum. Bir köprü altına tezgah açıp bütün gece çalıp söyleyecekti. Cebimde bozuk para vardır umarım. Bu kadar takip ettikten sonra oturup en az üç şarkı dinlemem gerekir.

Birlikte yürüyorduk. Hava soğuyor, etraf ıssızlaşıyordu. Yol uzadıkça aklıma yeni ihtimaller gelmeye devam etti. İhtimaller gitgide acayipleşmeye başladı.

Sabaha önemli bir sunumum vardı. Sonunda "Thank you" yazan, her karesini ezberlediğim bir PowerPoint sunumu... Sıkıcı adam kostümüm otel odasında hareketsizdi. Bense sarhoş kafayla "taş ve çelik yığını"nın arasındaki gitar çantasının peşinde koşturuyordum.

Sakat İlişkiler

Rande vu

"Aşkımız bir zafer marşı falan değil,
O soğuk ve kırık bir Haleluya."
L. Cohen

Buluşma yerimize sözleştiğimiz saatten otuz beş dakika önce vardım. Kaldırımın karşısındaki kafenin buluşacağımız köşeyi hüzünlü bir tepe açısından gören penceresinin yanındaki masaya oturup kahve istedim. Yarı karanlık kafede *Big in Japan* çalmaktaydı. Alaycı ve güzel bir ses, Japonya sokaklarındaki kafası güzel gezintiyi anlatıyordu. Şarkıyı dinleyerek caddede dolaşanları seyrettim. Kahve geldi. Küçük bir yudum aldım.

Kahvenin son yudumu boğazımdan geçerken buluşma saatimize tam 15 dakika kalmıştı. Bir kahve daha söyledim. Aynı ses tonuyla, başka bir garsona... Şimdi de detone olmakta sınır tanımayan bir yerli popçu şımarık sesi ve şuursuz vurgularıyla az önce *Big in Japan* çalan kafenin kurumsal kimlik bunalımını dışa vuruyordu karşımdaki kara hoparlörden. İkinci kahve de geldi.

Fincandaki son yudumu içtim. Nihayet buluşma saatimiz gelmişti. Tam konuştuğumuz saatte, tam konuştuğumuz köşede yerini aldı. Her zamanki gibi çok dakikti. Yine çok hoştu. Makyajsız, su gibi bir güzellik... Porselen soğukluğunda bir cilt, ortasında sıcacık ve kocaman kahverengi gözler... Bir kahve daha söyledim. Böyle bir varlığın beni bekleyişini izlemek heyecan vericiydi. Beni beklerken, her zaman olduğundan daha güzel, daha savunmasız, daha cazip, daha derindi. Kendi eksikliğimi onun anlamlı yüzünden okumak... Ya gelmezsem kaygısıyla gerilen hatları, büyüleyici bir tereddütle etrafına bakınması, milyarlarca insanın yaşadığı koskoca dünyada sadece beni bekliyor olması... İşte bu baş döndürücü görüntü karşısında huzur içinde ölebilirdim. İnsanın aşık olduğu kişinin kendisini bekleyişini izlemesi harika bir şey. Biliyorum, bu pek rastlanacak bir manzara değil. Çünkü o seni beklerken, sen orada olmazsın. Orada olduğundaysa, artık seni beklemiyordur.

Kavuşma anının neşeli tavırları, bekleme sürecinin hüzünlü ifadesinin yanında son derece sönük ve tatsız. Evet, o seni beklerken sen orada olmazsın. Ama bu sıkıcı fizik kuralı kolaylıkla yıkılabilir ve yerini dünyanın en eşsiz deneyimine bırakabilir. Biraz sonra saatine baktı. Yüzündeki sıcak evham eriyerek yerini buz gibi bir yenilgiye bırakıyordu. Çantasını açtı. Telefon! Kulağına götürdü. Yarısı içilmiş üçüncü kahvemin yanında duran telefon panikle titreyerek çalmaya başladı. Üçüncü çalışında açtım ve onun konuşmasını beklemeden, "Canım, geldin mi?" diye sordum.

"Evet, on beş dakikadır bekliyorum."

"Acayip trafik var, birazdan oradayım."

"Tamam, hadi."

Biraz daha zaman kazanmıştım. Beni bekleyişini izleyebilmek için. Beni bekleyişini izlemek... Gergin bedenimi onun

beni bekleyişiyle geçen heyecan verici saniyelerin sıcak, yumuşak ve dinlendirici sularının akıntısına bırakmak... Uzun uzun baktım ona. Her mimiğini tek tek ezberlemeye çalıştım. Bir an için gözlerimi ondan ayırıp caddede el ele, kol kola, göz göze yürüyen çiftlere çevirdim. Sonra tekrar beni bekleyen sevgilime döndüm. Onların riyakâr, uçucu, sıradan, solgun kavuşmuşluklarının yanında, bizim ayrı duruşumuzun asaletini bir kez daha keşfettim.

Telefonu bir kez daha çantasından çıkarttı. Masamdaki telefon yeniden çaldı. Heyecandan boğazım ve ağzımın içi kurumuştu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Telefonu açtım, "Geldim sayılır" diyerek kapattım. Çaresizliği artmaya başladı. Sevgilimin endişesinin ve sıkıntısının ters orantısında artan, dizginlenemez bir coşkuya kapılmıştım. Bu büyüleyici anları bilinçli bir biçimde takip edebilmek için bir kahve daha söyledim. Garson zevzekçe gülümseyerek "Duble getirelim isterseniz?" diye sordu. Gözümü beklenişimin baş döndüren manzarasından ayırmadan sert, kesin ve yüksek bir sesle "Hayır!" dedim. Boş fincanı alıp uzaklaştı.

Biraz sonra yine telefonuna sarıldı. Keşke cep telefonu icat edilmemiş olsaydı... Onu oyalayacak kelimeler artık tükenmişti. Gümüş rengi telefonum, sudan çıkmış bir balık gibi umutsuzca çırpınıyordu. Hareketsiz kalana kadar bekledim. Telefonu çantasına kaldırıp hızlı adımlarla üst katında oturmakta olduğum kafeye yöneldi. Panikle etrafıma bakındım. Oturduğum masanın tam karşısında tuvaletin kapısı duruyordu. Telefonu ve çantamı alıp hızla içeri daldım. Bir süre bekledikten sonra anahtar deliğinden dışarı baktım. Az önce kalktığım sandalyede oturmaktaydı. Buluşacağımız köşeyi hüzünlü bir tepe açısından gören pencerenin yanındaki masadaydı. Kafede yine seksenli yıllardan kalma bir şarkı, *No-*

thing's Gonna Change My Love For You çalmaya başladı. Sessizce ağlıyordu. Benim için ağlıyordu. Dünyanın en güzel gözlerinden benim için akan iri damlalara baktım. Makyajsız, su gibi bir güzellik... Bir an tuvaletin kapısını açıp karşısına çıkmak ve bu romantik müzik eşliğinde ona sımsıkı sarılmak istedim. Gözyaşlarımız birbirine karışsın, aşkımız büyüyerek kafenin dışına taşsın istedim. Ama bu yüzeysel romantizm, anlık bir mutluluktan başka bir şey vermeyecekti bize. Aşkımız kısırlaşacak, derinlikten yoksun, sefil ve kavruk bir hal alacaktı kavuşmamızla birlikte. Dışarıda sarmaş dolaş gezinen parazitlerden ne farkımız kalacaktı o zaman? İçerde kalmam, güzel gözlerinden uzak olmam daha doğruydu. Anahtar deliğinden onu izlemeyi sürdürdüm. Benim için akan ılık gözyaşlarının içime döküldüğünü hissettim. Zevkten ve heyecandan olduğum yere yığıldım kaldım. Bacaklarımın arası yapışkan bir sıcaklıkla, içim sonsuz bir yaşama sevinciyle dolmuştu.

yalan[2]

"Konuşmak yalan söylemektir."
W. S. Burroughs

NOT: Bu öykü tamamen gerçek olaylara dayanmaktadır.

I.

Serin bir akşam üzeri, şehrin daracık ara sokaklarından birindeki basık tavanlı ve havasız kafede kız arkadaşımla birbirimize girmiştik.

Oturduğumuz masa kafenin tam ortasındaydı. Diğer masalardakiler merak ve zevkle karışık bir kınamayla süzüyorlardı kafenin merkezinden dalga dalga yayılan gerilimi. Ben hem onu hem de etraftan bakanları görüyordum. Onun gözleriyse sadece bendeydi. Yeryüzünde benden başka görüntü, tartışma konumuzdan başka mevzu, kavgamızdan başka sorun yokmuş gibi... Kararlıydı, takıntılıydı, bunalımdaydı, güçlüydü. Zihnimdeki cılız kelimeler, dudaklarının arasından dökülen asitli cümlelerin yakıcı akıntısına kapılıp git-

mişti. Ben sustukça o sesini yükseltti, o sesini yükselttikçe ben... Sürekli açık veren bir boksör gibi darbe üstüne darbe alıyordum. Kafenin ortasındaki ringdeydik. Etrafta seyirciler... Gözle görülmeyen bir coşku, kaçamak bakışlar... Tartışma iyice şiddetlenince tamamen köşeye sıkıştığımı hissettim. Kafenin spotları gözlerimi kamaştırdı. Yeni bir cümle kurmaktan aciz olduğumdan, derin bir nefes alıp daha önceden hazırladığım cümleyi kalıp halinde telaffuz ettim: "Sana yalan söyledim."

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi olan konuşması bir anda kesildi. Aramıza gözle görünmeyen bir duvar indi. Suratı paramparça oldu. Söylemeyi planladığı ne varsa boğazında birbirine dolanıp sıkıştı. Zihnindeki bir sürü konu birbirinin üzerine devrilerek yıkıldı. Cümlemi duymadan hemen önce içine çekmiş olduğu sigara dumanı dudaklarından ve burnundan çıktı. Gözlerindeki ateş söndü. Suratının rengi soldu. Yüzünün ifadesi, oturuşunun biçimi süratle değişti.

Aslında söylediklerim doğruydu. Yalan olan, yalan söylemiş olduğumdu. İki yalan bir doğruyu götürmemişti. "Yalan" kelimesi zehirli bir yankıyla tepemizde asılı kalmıştı. Diğer bütün sözcükler dört bir yana savrularak okunaksızlaşmıştı. Yalan kelimesinin uğursuz gölgesinde ürpermeye başlamıştık. Köşeye sıkışan yalan söyler. Ben de aynen öyle yapmıştım. Fakat benim yalanım, yalan söylemiş olduğumdu.

"Yalan mı?" diye tekrarladı bu korkunç lafın kendi ağzında oluşundan tiksinerek. Başımı önüme eğip bekledim. Tam beklediğim gibi... Ayağa fırlayıp sandalyenin arkasındaki koyu yeşil deri ceketini giydi. Sert bir hareketle kapıya yöneldi. Yalanın dışına açılan kapıya... Gerçek dünyaya... Arkasından bakarken gülümsüyordum. Kafenin bana dönük meraklı yüzlerini fark edince hüzünlü bir ifade takınarak az

önceki gülümsememe sinir bozukluğundan kaynaklanmış süsü verdim. En azından öyle yapmaya çalıştım.

Tıpkı planladığım gibi... Ayrılmıştık işte. Yalanı bir enstrüman gibi ustaca kullanarak amacıma ulaşmıştım. Yalan hayatta en nefret ettiği şeydi. Her şeye tahammülü vardı ama yalana yoktu. Beni her durumda affedebilirdi fakat eğer yalan söylersem hiç şansım yoktu. Bunlar hep onun laflarıydı. Onun ezberlenmiş cümleleri... "Sabahları kahve içmeden kendime gelemiyorum," lafı kadar samimiyetsiz ve sinir bozucu. Kahve içmeden kendine de gelir. Yalana tahammül de eder. Olduğu kişiyi değil, olmak istediği kişiyi anlatıyor sadece. Amerikan filmlerinden ödünç alınmış laflar bunlar. Ama ben onu tanırım. "Sana yalan söyledim," cümlesi yerine doğruyu söyleseydim, "Ayrılmak istiyorum," deseydim, konu gereksiz yere uzayacaktı. Kısır sorgulamalar, kırıcı suçlamalar, kulak uyuşturan telefon konuşmaları, boş laflar, anlamsız tespitler, açıklamalar, açıklatmalar... "Yalan söyledim" dedim, konu kapandı. Bitti. Bıçakla kesilmiş gibi... O beni küçük elleriyle yavaş yavaş yumruklarken ben karnına kocaman bir bıçak soktum. Tertemiz...

II.

Masada tek başınaydım. Meraklı bakışlar birer ikişer dağıldı. Kafenin merkezindeki gerilim kapının ve konunun kapanmasıyla sona ermişti. Bir kahve daha söyledim.

Gitmişti. Az önce ağzımdan çıkan "Sana yalan söyledim," cümlesini de yanına almıştı. Hırsla uzaklaşan bir taksinin rahatsız arka koltuğunda yan yana oturuyorlardı şimdi. "Aslında doğruyu söylemiştim." Cümlesi de benimle kalmıştı. Kahveyi biraz da onun için söylemiştim. Doğruyu söyleyip yalan söylediğimi açıkladım. Herkesin yaptığı gibi tam ter-

sini deneseydim hiçbir sorunumuz olmayacaktı. Şimdi karşımda oturuyor olacaktı. Deri ceketi sandalyenin arkasında asılı duracaktı. Kafe sakinleri ilişkimize imrenerek bakacaklardı. Taksinin rahatsız arka koltuğunda başka bir müşteri olacaktı. Yalanın adı konmadığı sürece, yalan doğru olacaktı.

Hiç vakit kaybetmeden buluşacağı kız arkadaşlarıyla dertleşirken duyar gibiyim onu: "Bana yalan söyledi. Ben de onu affetmedim." Arkadaşları onun trajedisinden tadına doyulmaz bir zevk alarak dinleyecekler. "Oh be, boku yiyen bir tek ben değilmişim" diye gevşeyecekler. Derin bir nefes alacaklar. "Çok iyi yapmışım canım" diyecekler. "Yalana benim de tahammülüm yok." "Ay benim de!" "Asla!" "Aynen!" "Kesinlikle!" Hiçbirimizin yalana tahammülü yok gerçekten de. Doğru fetişistiyiz hepimiz. Gerçeğin peşindeyiz. Hakikati arıyoruz.

Kahvem geldi. Bir sigara yakıp olanları bir kez daha düşündüm. Serin bir akşam üzeri, şehrin dar ara sokaklarından birindeki basık tavanlı ve havasız kafede kız arkadaşımla birbirimize girmiştik. Ona yalan söylediğimi söyledim ve koyu yeşil deri ceketini sırtına geçirip kafeyi terk etti. Böyle mi oldu her şey? Emin miyiz bundan? Aslında her şey tam olarak böyle olmadı. Yani küçük bir yalan da size söyledim. "Beyaz" mı, "pembe" mi ne... İşte onlardan... "Büyük yalan" değil yani... Yalanın bir sürü türü var. Sizin için bunlardan birini seçtim. İster "hastalık" deyin, ister "alışkanlık"... Kız arkadaşıma söylediğim yalandan daha önemli oldu bir anda bu yeni yalan. Bu size söylendi çünkü. Diğerini hemen ikinci plana attınız. Hatta affettiniz, unuttunuz. Şimdi bu yeni yalana takıldınız. Aramıza gözle görünmeyen bir duvar indi. Siz de mi?

Kafenin merkezinde yeni bir gerilim patlak verdi. Bu se-

fer gözle görülmeyen bir gerilim... Hikâyeyi düzeltip doğruyu söylememi mi bekliyorsunuz? "Ilık bir sabah, şehrin geniş caddelerinden birindeki yüksek tavanlı ve havadar kafede kız arkadaşımla birbirimize girmiştik. Oturduğumuz masa kafenin köşesindeydi. Diğer masalardakiler bizimle ilgilenmiyordu. Ona yalan söylediğimi söyledim ve açık kahverengi kadife ceketini sırtına geçirip kafeyi terk etti" diye mi düzelteyim mesela? Ama her şey tam olarak böyle de olmadı ki... Size de söyledim. Yalan! Tıpkı ona yaptığım gibi... Yalan olan, yalan söylediğimdi. Bunu söylerken elimin burnuma gittiğini ben de fark ettim. Beden dili uzmanları bunu yalan söyleyenlerin yaptığını iddia eder biliyorum. Ama benim sadece burnum kaşınmıştı. Bazen her şey bu kadar basittir işte. Yalan da basit bir mevzudur. Fazla ciddiye almamak gerekir. Çünkü gerçek diye bağrımıza bastığımız hiçbir şey, gerçek falan değildir. Bu cümleyi düşünerek arkama yaslanıp bir sigara daha yaktım. Yalana bak: Ben sigara içmem ki...

Kafe Falı

"İletişim, başarıyla sonuçlanan bir yanlış anlaşmadır."
J. Lacan

Daha fazla ıslanmamak için kendimi şehrin dört bir yanına süratle yayılmaya başlayan Amerikan kahvehanesinin yolumun üstündeki şubesinden içeri attım. Kapıyı itince uykusuz suratıma kahve kokusu, insan gürültüsü ve klima sıcağının gelişigüzel bir karışımı çarptı. Üzerinden sular damlayan lacivert yağmurluğumun çıtçıtlarını açarak kasaya yürüdüm. Firmanın yeşil üniformasını kuşanmış parlak saçlı görevliye siparişimi verdim. Aramızda yükselen beyaz karton kulenin tepesinden bir bardak kapıp elinde çevirdi. Diğer eline bir gazlı kalem alıp ceza kesmeye hazırlanan bir polis gibi yüzüme baktı ve "İsim?" diye sordu. Adım, her sorulduğunda olduğu gibi ağzımdan fırlıyordu ki aniden kendi ismimi söylemekten vazgeçtim. Onun yerine o an aklıma gelen en tuhaf ismi söyledim: "Nafiz". Gülmemek için zor tutuyordum kendimi. Parlak saçlı görevliyse bu ismi ne komik bulmuştu ne tuhaf... "Yahu dur, benim nerem Nafiz?" diye düzeltmek geçti içimden. Artık çok geçti. Bu isimle kayda geçmiştim bile. Kafenin beyaz karton kütüğüne göre adım

buydu. "Nafiz Bey içeceğinizi sağ taraftan alabilirsiniz." Kimin sağı? Senin mi, benim mi? Yoksa Nafiz'in mi? Para üstünü cebime tıkıştırıp ilerledim. Birkaç sıradan isimden sonra kahveleri servis eden kadın bağırdı: "Nafiz Bey!" Nafiz Bey rolü üzerime yapışıp kalmıştı. Nafiz Bey'den kurtulamıyordum bir türlü. Neyse ki bu sonuncuydu. Ama kahvemi alırken davetsiz bir Nafiz'le daha karşılaştım: "Afiyet olsun Nafiz Bey." Parmak uçlarımı yakan bardakla hemen karşımdaki boş masaya doğru ilerlerken yandaki masadaki kıvırcık saçlı kadının dimdik oturmuş dikkatle bana bakmakta olduğunu fark ettim. Bacakları çok güzeldi. Üzerimde hissettiğim meraklı ve sıcak bakışlarıyla birlikte boş masaya yürüdüm. Bardağı yuvarlak ahşap masanın ortasına bıraktım. Yağmurluğu çıkarıp sandalyenin arkasına astım.

Bardağın plastik kapağını açarken göz ucuyla baktım. Beni izlemeye devam ediyordu. Panikleyerek bakışlarımı beyaz köpüklere daldırdım.

"Oturabilir miyim?"

Elinde üzerinde kendi adının yazılı olduğu bardakla ayakta bekliyordu.

"Buyurun."

Bardağını benimkinin hemen yanına bırakıp oturdu. Adı "Esra"ydı. Barışlarım bardaklara odaklandı. Nafiz ile Esra'nın beyaz mezar taşları yan yana duruyordu. Bir saniye için onunla bir ömür geçirip birlikte öldüğümüzü hissetim. Bacak bacak üstüne attı. Ne yapacağımı, elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım.

"Ya hayatımda ilk defa böyle bir şey yapıyorum ve şu anda acayip utanıyorum. Ama..."

Onun gerginliği benimkini seyreltmişti. Arkama yaslanıp gülümsedim.

"Utanacak ne var, ben de sıkılıyordum zaten."

"Böyle paldır küldür gelme nedenimi açıklayayım hemen. Dün bir arkadaşım falıma baktı da, kahve falı... Ciddi falcıdır yalnız öyle herkese de bakmaz."

Bakışlarım tuhaflaşmış olacak giriş bölümünü atladı.

"Neyse. Dün bana Nafiz adında biriyle karşılaşacağımı ve adını şans eseri bir üçüncü şahıs tarafından duyacağımı söylemişti. Ve bu, hayatımın değişeceği an olacakmış."

Konuştukça güzelleşiyordu. Gözlerinin içi ışıl ışıldı.

"Ne yapıp edip o adamla tanışmam gerekiyormuş. Tanışmamak hayatımın hatası olurmuş. Şu kadın da demin 'Nafiz Bey' diye bağırınca..."

Gülümseyip elini uzattı.

"Benim adım da Esra..."

Mideme ani bir sancı saplandı. Şakaklarımda keskin bir yanma hissettim. Durumu açıklayamazdım. Benim için değil Nafiz için buradaydı. Gözüm kahve bardağımdaki okunaksız yazıya takıldı. Çekil aramızdan.

"Sakın beni öyle fal burç manyağı orta zekalılardan sanma. Bu falcı arkadaş hakikaten tuhaftır. Bir hikâyeleri var anlatsam hiçbirine inanmazsın. Geçen yaz bir arkadaşımızı akrep sokacağını bildi mesela. Yerine ve zamanına kadar... Referansım sağlam yani."

Sesi içime işliyordu. Kahveden bir yudum alıp "Ben bu fala inanmak istiyorum" dedim. Utanıp önüne baktı. O utandıkça ben rahatlıyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra çantasından kırmızı cep telefonunu çıkarıp "Aramazsam çatlarım" dedi ve telefonu kulağına götürdü.

"N'aber canım? İyiyim ben de. Bil bakalım kiminleyim şu anda? Sıkı dur o zaman söylüyorum: Nafiz'le..."

Karşı tarafın cevabıyla yüzündeki gülümseme dondu. Dudakları dehşetle aralandı. Bakışları bulanıklaştı. Yüzü kararır gibi oldu. Omuzları düştü. Oturduğum yerde toparlandım. Dimdik oturmuş telefonu kapatmasını bekliyordum. Kırmızı telefonu masaya bırakıp arkasına yaslandı.

"Senin adın" diye mırıldandı gözlerini benden kaçırarak, "Nafiz değilmiş."

Depresyon Fetişi

"Acıların en acısı, mutlulukları hatırlamaktır."
A. de Musset

Dolu bir şişe, boş bir bardak, kapalı bir kapı, yarı karanlık bir oda, hüzünlü şarkılarla dolu bir albüm ve güzel karımın yıllardır elimi sürmeye cesaret edemediğim video kayıtları... Bomba yapmak için gerekli parçalar gibi. Bir arada...

Uzun bir kararsızlıktan sonra dayanamayıp kayıtlardan birini video oynatıcıya yerleştirdim. Soğukkanlılıkla düğmeye basıp huzursuzca arkama yaslandım. Karanlığın içindeki ekran kasvetle aydınlandı. Dört yaz önce... Şişedeki votkayı bardağa boşalttım. Adadaki yazlığın bahçesinde... Albümü teybe koyup müziği başlattım. Çiçekleri suluyor. Daha bu ilk görüntüyle birlikte içim doldu. Gözlerimi kapattım. Rutubetli bir karanlık... Yavaş yavaş açtım. Televizyonun sesi kısıktı. İlk şarkının melankolik girişi çalmaya başladı. Bardaktan kocaman, yakıcı bir yudum aldım. Sapsarı güneş yüzüne vurmuş. Gülümsüyor. Bir yudum daha alıp gülümsedim ben de. Üzerinde çizgili bir elbise var. Gözleri ışıl ışıl...

Gözlerimde biriken yaşları kendi haline bırakıp izlemeyi sürdürdüm. Notalar ağırlaşarak birbirine eklenmeye devam etti. Bir sigara yaktım. Duman, acıyla aralanan dudaklarımın arasından karanlık odaya dağıldı. Paketin üzerindeki "SİGARA ÖLDÜRÜR" yazısına bakarak acı acı gülümsedim. Derin bir nefes çektim. Dumanların arasında karım... Dağılan griliğinin arkasında sapsarı bir aydınlık...

Oturduğum yerde kaskatı olmuştum. İçimde tarifsiz bir hüzün genişlemeye başlamıştı. Bir süre dayandım. Sonra bir anda kendimi bıraktım. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Bir bardak votka daha... Yeni bir şarkı... Yeni bir bardak votka... Bir şarkı daha... Şimdi de sofra kuruyor. Aynı günün akşamı olmalı. Lacivert yemek tabaklarını, koyu yeşil cam bardakları, plastik saplı çatal bıçakları, tuzluğu biberliği, peçeteleri sakin sakin diziyor kareli masa örtüsünün üzerine. Bir yandan da gülümsüyor. Hep gülümsüyor. Camın arkasına sıkışıp kalmış neşesi içimi tüketiyordu. Bardağı kafama diktim. Gülümsemeye devam ediyor. Boğazım yanıyordu. Saçlarını elinin tersiyle gözünün önünden alıyor. Yutkundum. Gözyaşı ve votka karışımı... Bardaklara su dolduruyor. Sigarayı söndürdüm.

Altmış dakikalık kaydı sürekli ıslanan gözlerimi neredeyse kırpmadan izledim. Sonuna kadar. Işığı açınca şişeyi yarılamış olduğumu gördüm. Videoyu ve televizyonu kapattım. Müziği açık bırakım. Kapıyı açıp dışarı attım kendimi. Derin sulardan çıkmış gibiydim. Derin bir nefes aldım. Odada çalan müzik arkamdan koridora yayıldı. Ayaklarımı sürüye sürüye yürüdüm. Boş bardağı mutfak tezgâhına bıraktım. Şişeyi salondaki diğer şişelerin arasına koydum. Karım kanepeye oturmuş elindeki gazetenin üzerinden şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Videodaki haline yakındı görüntüsü.

Saç modeli farklıydı sadece. Biraz daha zayıftı yüzü. Bu sefer gülümsemiyordu.

"A ah. Ağladın mı sen?"

"Biraz... İçkiyi fazla kaçırmışım herhalde. Üstüne bir de bu müzikler..."

İkna olmadı. Kaşları çatıldı. Uzatacak gibiydi. Salon fazla aydınlıktı. Gazeteyi bir kenara bırakıp oturduğu yerde doğruldu. İçinde bulunduğum dingin ruh halinden çıkmamak için kaçarcasına yatak odasına gittim. Kedi yataktaydı. Uzun gri tüylerinin arasından sarı sarı bakıyordu. En sevdiğim ifadesi vardı yüzünde. Tam kucağıma alıp sevecektim ki durdum. Bir süre hareket etmeden izledim. İçinden beyaz tüyler fışkıran üçgen kulaklarını, kabarık kuyruğunu, tombul patilerini... Sonra içeri odaya girip koltuğun altındaki tozlu bölmeden kamerayı çıkarttım. Şarjı bitmişti. Fişe takıp bekledim. Üst üste iki sigara içtim. Karımın meraklı sessizliği keyfimi kaçırıyordu. Her an yerinden kalkıp durumumu kontrol edecek gibiydi. Neyse ki gelmedi. Kamerayı alıp yatak odasına geçtim. Uzun uzun çektim kediyi. İçeri odadan gelen hüzünlü melodiler eşliğinde en sevdiğim numaraları yaparken, en güzel bakışları atarken, en tatlı açılardan kaydettim görüntüsünü. Videonun şarjı yeniden bitene kadar...

Kamerayı televizyona bağlayıp başa sarma düğmesine bastım. Görüntü sararken hızlı adımlarla salona gidip yarım kalan şişeyi aldım. Karımın gittikçe tuhaflaşan bakışları elimden yüzüme kaydı. Kontrolü ele almak isteyen gözleri üzerimdeydi. Neyse ki aramızda gazete vardı. Salon aşırı aydınlıktı. Nemli gözlerim fena halde kamaştı. Hızla odaya girip önce kapıyı sonra ışığı kapattım. Yarı karanlığın içinde bir sigara yaktım. Hüzünlü şarkılar devam ediyordu çalmaya. Görüntü akmaya başladı. Kaydı yaparken içeri odadan gelen müzikle odada çalmakta olan müzik acıyla birbirine ka-

rışıyordu. Hüznüm ikiye katlandı bir anda. Bardağı mutfakta unuttuğumu fark edince şişeden bir yudum aldım.

Ekranda kedim. Yatak odasında, dağınık yatağın üzerinde... Sırt üstü yatmış bir o yana bir bu yana devriliyor. Daha bu ilk görüntüyle birlikte içim doldu. Gözlerimi kapattım. Rutubetli bir karanlık... Elimdeki şişeyi sımsıkı tutup acıyla yutkundum. Sonra gözlerimi açıp devam ettim izlemeye. Yumuşacık griliği ekranın arkasına hapsolmuştu güzel kedimin. Ona dokunmak geldi içimden. Tüylerine değmek istedim. Göğüs kafesimde müthiş bir sıkıntı büyümeye başladı. Şişeden kocaman bir yudum aldım. Bir sigara yaktım.

Ben Neredeyim

Hande'ye Tecavüz

"Eyleme dönüşmeyen arzu,
ruh bozukluğuna yol açar."
W. Blake

Emre'nin aklı yan odadaydı. Kalbi yan odada atıyordu. Yan odanın havasını soluyordu. Emre aslında oradaydı. İçinde bulunduğu havasız odada yatansa Emre'nin cesediydi. Yan odada yeni hayatına başlayacak Emre'nin çürümeye yüz tutmuş leşi... Emre'nin aklı yan odadaydı. Yan odada yarı çıplak yatmakta olan Hande'de... Emre aslında oradaydı. Hande'nin uzun, beyaz, ılık bacaklarının arasında... Bir an önce Hande'nin içine girmek zorundaydı. Yok olmakta olan dünyada kaçacak başka delik kalmamıştı. Hande'nin bacakları kadar uzun tereddütlerin sonunda kendini onun yattığı odanın kapısının önünde buldu. Kapıyı açıp içeri girdi. Hande yataktaydı. Sırt üstü yatmış, bacaklarını iki yana açmış, derin bir uykuya dalmıştı. Bordo ojeli ayaklarından biri yataktan dışarı taşmıştı. Emre'nin heyecandan kalbi sıkışır gibi oldu. Aklı başından gitmişti. Yatağa iyice yaklaşın-

ca paniğe kapıldı. Kaçıp yan odadaki yatakta yatan ölü Emre'nin yanına dönmek istedi. Hemen sonra kendine gelerek Hande'nin bacaklarının arasına uzandı. Hande'nin bacakları beklediğinden daha uzun, daha beyaz, daha ılıktı. Okan'ın ağırlığını üzerinde hisseden Hande iri gözlerini korkuyla açtı. Emre'nin odasına girmiş, hatta üzerine çıkmış olduğunu fark edince dehşete kapılarak altından sıyrılmaya çabaladı. Emre'yse iyice ağırlığını vererek Hande'yi altında sabitledi. Hande şaşkın ve ölü bir sesle fısıldadı: "Emre çıldırdın mı sen, n'apıyosun?" Bir yandan Emre'yi üzerinden ittiriyor, bir yandan da endişeli gözlerini yatağın sol tarafına doğru süratle kaydırıp yeniden ona yöneltiyordu.

"Emre?"

"Şşşşşşşş..."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ben de bunu şimdiye kadar yapmamış olduğumuza inanamıyorum."

"Kalk, yoksa bağıracağım. Kalk bak bağırırsam ikimiz de rezil oluruz."

"..."

"İmdaaaat!"

Emre yan odadan gelen tiz çığlıkla uyandı. Uykunun sersemliği geçince bunun yan odada yatmakta olan Hande'nin sesi olduğunu anladı. Biraz sonra Hande tekrar bağırdı: "İmdaaat!" Emre yataktan fırladığı gibi soluğu yan odada aldı. Hande çarşafı üzerinden atmış, gözlerini sımsıkı yummuş, bacaklarını ve kollarını sinirli ve kesik hareketlerle oynatarak yatakta tepiniyordu. Hande'nin kâbus gördüğünü fark eden Emre önce odadan çıkarak onu rüyasıyla baş başa bırakmaya karar verdi. Hemen sonra bu çığlıkların otel sakinlerini ayağa kaldıracağını düşünerek fikrini değiştirdi ve Hande'yi yumuşak hareketlerle dürterek uyandırdı. Hande

kısa bir şaşkınlıktan sonra olanları idrak etti. Endişeyle kafasını sola çevirdi. Sonra tekrar Emre'ye döndü ve teşekkür edip onu rahatsız ettiği için özür diledi. Emre sessizce odadan çıktı. Tekrar yatağına uzandı. Uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Emre bu sefer kapı açılma sesiyle uyandı. Açılan kendi odasının kapısıydı. Gelen Hande'ydi. Emre dirsekleri üzerinde doğrularak yarı açık gözlerle gece yarısı yarı karanlık odasına giren yarı çıplak Hande'ye baktı. Yarı ereksiyon halindeydi. Hande ses çıkartmamaya özen göstererek kapıyı ardından kapattı. Yatağın ayakucuna oturdu. Emre şaşkınlıktan, heyecandan ve korkudan ne diyeceğini şaşırmıştı. Göz ucuyla sürekli sağ tarafında uzanan ölü Emre'yi kontrol ediyordu. Hande fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Emre, az önce gördüğüm rüya... Hani sen uyandırdın ya?"

"Evet?"

"Ben rüyamda şey... Gördüğüm şey..."

Emre'nin bütün sinirleri yay gibi gerilmişti. "Ne?"

"Nasıl anlatsam... Rüyamda sen benim odama geldin ve ben uykudayken üzerime yatıp bana şey etmeye... Tecavüz etmeye kalkıştın. Ben de bunu yapmamamız gerektiğini söyleyerek seni üzerimden atmaya uğraştım. Ama sen durmadın. Ben de çığlık atmaya başladım. İşte seni uyandıran o çığlıklardı."

"Oha rüyaya bak. Odana dön istersen. Sonra konuşalım."

"'Bunu yaptığına inanamıyorum' dediğimde bana ne cevap verdin, biliyor musun?"

"Bunları sabah anlatsan..."

"'Ben de bunu şimdiye kadar yapmamış olduğumuza inanamıyorum' dedin."

Emre yattığı yerde iyice sersemlemeye başlamış, ne diyeceğini, ne düşüneceğini şaşırmıştı. Kardeşinin karısı ya-

rı çıplak bir halde yatağında ona az önce rüyasında nasıl düzüştüklerini anlatıyordu ve her şeyden habersiz kardeşi yan odada, her şeyden habersiz karısı da hemen yanında uyumaktaydı. Hande'nin nasıl bu kadar rahat olabildiğini aklı almıyordu.

"Yatağına dön lütfen, yarın konuşuruz."

"Bence haklıydın."

"Ne diyorsun kızım, dönsene kocanın yanına."

Hande siyah ojeli ayaklarıyla bir kedi gibi ilerleyerek Emre'nin üzerine çıktı. Yarı ereksiyon halindeki aletinin üzerine oturdu ve dudaklarını kulağına yaklaştırarak "Bunu şimdiye kadar yapmamış olduğumuza inanamıyorum" dedi. Emre bu kadarına inanamıyordu. Karısının huzursuzca kımıldanmaya başlamasıyla iyice panikledi. Hande'yi üzerinden ittirdikçe o üzerine çullanıyordu. Karısı uyanmak üzereydi. Uyandığı an ilk göreceği şey, kocasıyla kocasının kardeşinin karısının sevişme pozisyonu olacaktı. Sonunda iyice paniğe kapılarak kendini kaybeden Emre bağırıp çağırmaya başladı. "Defol git be manyak karı, defol git diyorum, anlamıyor musun?"

Hande yan odadan gelen boğuk inlemelerle uyandı. Uykunun sersemliği geçince bunun yan odada yatmakta olan Emre'nin sesi olduğunu anladı. Biraz sonra Emre tekrar inledi: "Defooool!" Hande yataktan fırladığı gibi soluğu yan odada aldı. Emre çarşafı üzerinden atmış, gözlerini sımsıkı yummuş, bacaklarını ve kollarını sinirli ve kesik hareketlerle oynatarak yatakta tepiniyordu. Emre'nin kâbus gördüğünü fark eden Hande önce odadan çıkarak onu rüyasıyla baş başa bırakmaya karar verdi. Hemen sonra bu çığlıkların otel sakinlerini ayağa kaldıracağını düşünerek fikrini değiştirdi ve Emre'yi yumuşak hareketlerle dürterek uyandırdı. Emre kısa bir şaşkınlıktan sonra olanları idrak etti. Endişeyle ka-

fasını sağa çevirdi. Sonra tekrar Hande'ye döndü ve teşekkür edip rahatsız ettiği için ondan özür diledi. Hande sessizce odadan çıktı. Tekrar yatağına uzandı. Uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Hande tam yeniden uykuya dalıyordu ki, bu sefer kapı açılma sesiyle uyandı. Açılan kendi odasının kapısıydı. Gelen Emre'ydi. Hande dirsekleri üzerinde doğrularak soran gözlerle gecenin bu saatinde odasına giren Emre'ye baktı. Göz ucuyla da yanında bir ölü gibi yatmakta olan kocasını kontrol ediyordu. Emre ses çıkartmamaya özen göstererek kapıyı ardından kapattı. Yatağın ayakucuna oturdu. Hande şaşkınlıktan, heyecandan ve korkudan ne diyeceğini şaşırmıştı. Kocası uyanacak diye veya Emre'nin karısı kocasının peşinden gelip onları bu şekilde görecek diye ödü patlıyordu. Emre Hande'nin beyaz ojeli ayağını şefkatle tutup fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Az önceki rüya..."

"Bırak şimdi rüyayı, elini de çek lütfen. Yarın konuşuruz hadi odana dön." Hande ayağını çekmeye çalıştıkça Emre daha sıkı tuttu. "Rüyamda sen bana resmen tecavüze kalkıştın."

"Şimdi kardeşin uyanacak ona anlat istersen."

"Öküz gibi uyuyor ikisi de."

Emre elindeki soğuk ayağı kendine çekip aletine bastırdı. "Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?" Emre'nin bu korkunç davranışı karşısında her şeyi bir anda göze alan Hande çığlığı bastı.

Emre yan odadan gelen tiz çığlıkla uyandı. Uykunun sersemliği geçince bunun yan odada yatmakta olan Hande'nin sesi olduğunu anladı. Kâbus görüyor olmalıydı. "Kardeşim uyanmıyor mu bu gürültüye" diye düşündü. "Bu gidişle ko-

ridordaki herkes ayağa kalkacak." Karısı da uyanmamıştı Hande'nin çığlıklarına. Kardeşinin ve karısının uykusunun derinliğine küfürler yağdırarak yataktan kalktı. Yan odanın kapısının önünde durdu. Hande'nin "Emre yapma, yapma diyorum sana. Emre! Canımı acıtıyorsun! Yalvarırım yapma Emre!" diye inlediğini duyunca kapıya vurmak üzere kaldırdığı eli taş kesilerek havada asılı kaldı. Hemen odasına kaçıp kapıyı kapattı. Kapının önüne çöküp yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dehşet içinde yan odadan gelen seslerin kimse tarafından duyulmadan kesilmesini beklemeye koyuldu. Karısı yattığı yerde kımıldanınca korkudan parmaklarını ısırmaya başladı. Hande "Emre yapma. Emre yalvarırım in üstümden!" diye bağırmayı sürdürüyordu. Biraz sonra yan odadan gelen sesler kesildi. Emre bir süre oturduğu yerden kımıldayamadı. Sonra ayağa kalkıp yatağa uzandı. Üzerini örttü. Her taraf sessizdi. Tüm koridor uykudaydı. Emre'nin aklı yan odadaydı.

Köpekadam

"Herkesin bir köpeği vardır."
D. Diderot

Sert bir eskiçağ çatışmasının hemen ardından cesetlerin, kalın kılıçların, kopuk uzuvların, ağır baltaların ve kesik başların üzerinde gezinen soğuk sis tabakasını andıran sigara dumanı, muayenehanenin ahşap duvarlarında rehavetle geziniyordu. İçerde iki kişi vardı. Bir yardıma muhtaç, bir yardımcı. Bir arıza, bir tamirci... Bir soru, bir cevap... Bir problem, bir çözüm... Bir eksi, bir artı...

Genç ve donuk bakışlı Türkçe öğretmeni, asık suratlı psikiatriste başından geçen sarsıcı olayı sakin bir ses tonuyla, hiçbir ayrıntıyı atlamamaya özen göstererek, tane tane anlatıyordu. Doktor da arkasına yaslanmış, solgun yüzlü hastasının anlattıklarını şüphe ve dikkatin garip bir karışımıyla dinliyordu.

"Akşamüzeriydi. Okuldan çıkmış, eve yürüyordum. Hava çok sıcaktı. Gözlerim kaldırımın kenarındaki gölgede bezgin bir halde yatan siyah sokak köpeğine takıldı. Önce köpe-

ğin genel görüntüsüne baktım. Zayıf, kirli, sağlıksız, sıkıntılı bir hali vardı. Ardından bakışlarımı onun yarı açık duran yorgun gözlerinin içine odakladım. İşte her şey o anda oldu. Aşırı kuvvetli ve süratli bir kendimden geçme hissinin ardından kendimi köpeğin gözünden gördüm. Aşağıdan yukarıya doğru ve siyah beyaz... Etraftaki sesler birden boğuklaşarak değişti. Binlerce ayrı koku aynı anda burnuma hücum etti. Bütün bunlar birkaç saniye sürdü. Tekrar normale dönen duyularımı köpekten ayırıp hızlı adımlarla uzaklaştım.

İlk başlarda bu olayın etkisinden kurtulmam mümkün olmadı. Kendimi köpeğin gözünden gördüğüm siyah beyaz tablo boğuk sesler ve yoğun kokular refakatinde uykularımı bölüp huzurumu kaçırıyordu. Ancak birkaç hafta sonra iyice silikleşen bu manzara, tek tük gözümün önüne gelmeye ve beni fazla rahatsız etmemeye başladı.

Tam bu olayın şokunu üzerimden atmayı başarmıştım ki, yine bir akşamüzeri okuldan çıkmış eve yürürken gözlerim kaldırımın kenarındaki gölgede uzanan aynı siyah köpeğe takıldı. Bu sefer köpeğin genel görüntüsünü atlayıp her şeyi göze alarak doğrudan gözlerinin içine baktım. İçimde hem korku, hem de merak vardı. Aynı olay tekrarlandı. Fakat bu sefer tekrarlanmakla da kalmayıp devam etti."

Öğretmen masada duran paketten yeni bir sigara çekip yaktı. Dumanı havaya üfleyip sanki doktor "Sonra?" diye sormuş gibi, "Sonra..." diyerek anlatmayı sürdürdü.

"...kendimi köpeğin gözünden gördüm. Ardından düzelerek köpeği kendi gözümden gördüm. Hemen sonra yine kendimi köpeğin gözünden gördüm. Ve bu görüş açısı transferi eşit ve sık aralıklarla tekrar etmeye başladı. Tabii her seferinde seslerin ve kokuların yoğun değişimi de değişen görüntüye ayak uyduruyordu. Köpeğin gözünden kendi manzaramla, kendi gözümden köpeğin manzarası eşit ustalıktaki iki masa tenisi oyuncusunun raketlerinin arasında

uzun uzun gidip gelen hafif beyaz top gibi süratle yer değiştiriyordu. Bu o kadar uzun sürdü ki, bir süre sonra bu iğrenç travmayı yaşayanın kendim mi, yoksa köpek mi olduğunu ayırt edemeyecek hale geldim."

Kısa bir sessizlik oldu. Öğretmen sigarayı söndürdü. Derin bir nefes aldı. Bekledi. Psikiatristin hiçbir şey söylememesi üzerine konuşmaya devam etti.

"Biliyorum. Biliyorum, inanmıyorsunuz. Bu çok doğal... Biri bana bunları anlatsa, ben de ona inanmazdım. Ayrıca konuşma tarzım da sizi fena halde şüpheye düşürmüş olmalı. Çünkü kimse konuşurken benimkiler gibi cümleler kurmaz. Fazla kitabi... Ve fazla kurallı... Özellikle şu pinpon topu benzetmesi size iyice samimiyetten uzak gelmiş olmalı. Bu cümleler olsa olsa bir adamın kafa sesi olabilir. Tıpkı filmlerde olduğu gibi... Film kahramanı donuk bir suratla ekrana bakar ve düşünceleri süslü cümlelere dönüşerek bu görüntünün üzerinde duyulur. İşte anlattıklarım da size aynen böyle gelmiş olmalı. Yani ben şu anda susuyorum. Tüm bunlar benim düşüncelerim. Dudaklarım hareketsiz. Ya da ben yokum. Tüm bunlar sizin düşünceleriniz. Odada yalnızsınız. Hayalinizdeki hastanın anlattıklarını dinlemektesiniz. O zaman bu cümleler sizin kafa sesiniz. Üçüncü sınıf pinpon topu benzetmesi de sizin eseriniz. Ya da hasta olan sizsiniz. Kendinizi doktor yerine koymuşsunuz. Kendi başınızdan geçen olayı doktor sandığınız kendinize anlatıyorsunuz. Öte yandan kendi başınızdan geçen olayı hastanızın başından geçmiş gibi, onu iyileştirmek amacıyla dinliyorsunuz. Derdinize derman olabilmek için ikiye bölünmüş durumdasınız.

Yoksa inanıyor musunuz bana? Yani şu köpekli hikâyeye... Bana inanmamanız üzerine kurulu tüm bu rahatsız düşünceler, benim ipe sapa gelmez kuruntularımdan mı ibaret sadece? Yine mi kitabi oldu? Türkçe öğretmeni olduğumu

uydurmuş olmam, süslü cümlelerimi gerçekçi kılmaya yetmedi mi? Yoksa inanıyor musunuz? Sırf paramı almak için inanıyor gibi mi yapıyorsunuz? Ödemeyi ne şekilde alacaksınız? Nakit mi? Kredi kartı geçiyor mu?"

Öğretmen, doktorun dinlediklerine hiçbir tepki vermeyen tavrından rahatsız olarak gözlerini epeydir dalmış olduğu uzak noktadan ayırıp ona doğru kaydırdı. Doktor kafasını iyice öne eğmiş, gözlerini yerdeki sabit bir noktaya kilitlemişti. Dudağının kenarında birikmiş olan köpüklü salya çenesine doğru akıyordu. Öfke ve korku öğretmenin içinde birbirine karıştı. Birkaç kere "Doktor!" diye seslendi. Sonra eliyle, hareketsiz duran adamı sert bir biçimde dürttü. Sarsılan doktor bakışlarını tek hamlede yerden kaldırıp hastasının gözlerinin içine yapıştırdı ve üst dudağını titreterek kaldırıp yüksek sesle bağırmaya başladı: "Rrrrrrrr havvv, hav, havhav, rr hav!"

Helikopter

"Yorumlarımızın ötesinde hiçbir fiziksel gerçeklik yoktur."
F. Nietzsche

Yine bizim kafedeydik. Hep oturduğumuz masada, aynı şeyleri içip aynı şeyleri konuşuyorduk. İçeride her zamanki şarkılar çalıyordu. İçimizi bir yandan mutlulukla, bir yandan hüzünle dolduran, coşkusu hüzne bulaşmış, kederi eğlenceye karışmış tuhaf şarkılar... Filtre kahvemin son yudumunu içip tuvaletin yolunu tuttum. Erkekler tuvaletinin ağır kapısını ittim. Aynada kendimi gördüm. Üzerimde en sevdiğim hırka vardı. Saçlarım karmakarışıktı. Yüzüm solgundu.

Bembeyaz pisuarların kusursuz bir adalet duygusuyla yan yana dizilmiş olduğu duvarın devamındaki koyu yeşil kapıdan içeri girdim. Kapıyı çekip kilitlemeye yarayan metal çıkıntıya bastırdım. Umumi tuvaletlerde, çişi olanlar yan yana dizilip sosyal sosyal işerken, kakası olanlar küçücük odalara kapanıp yalnız, kirli ve depresif saniyelerin arasına bırakır kendini. Sanki işeyenlere göre daha büyük günahları, daha ağır hastalıkları, daha yalnız hayatları vardır onların. Bü-

yük tuvalet, küçük tuvalet... Büyüklerimi saymak, küçüklerimi korumak... Su küçüğün, söz büyüğün...

Pantolonumu ve donumu indirip oturdum. Göz ucuyla tuvalet kâğıdının yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Şişkin rulo sessizce beni bekliyordu. Dışarıdan müzik ve konuşan, bağırışan, gülüşen insanların sesleri geliyordu. *Big in Japan* çalmaya başlamıştı. Ülkesinde önemsenmeyen batılı müzisyenlerin Japonya'da kolayca ünlü olmasıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu coşkulu bir ses. Big in Japan... Büyük tuvalete bir gönderme mi? Sesler bazen hiçbiri tek başına ayırt edilemeyecek biçimde birbirine karışıyor, bazen de tek tek seçilebiliyordu. Ses karmaşasının arasından bizim masadakilerin konuşmalarını duyar gibi oluyordum. Kendi sesimin de az önce bu konuşmaların arasında gezindiğine, bu gürültüyü inşa eden tuğlalardan biri olduğuna inanasım gelmiyordu bir türlü. İçinde bulunduğum an için, dışarısı başka bir gezegendi. Onlar giyinik ve konforluydu. Bense yarı çıplaktım ve sefalet içindeydim. Dışarısı uzay çağıydı, burası ilkçağ... Onlar arkalarına yaslanmış kahvelerini yudumlarken, ben kamburum çıkmış bir halde içimdeki türlü pisliği dışıma çıkartmaya çabalıyordum.

Sifon, şarkıların ve insanların sesini aynı anda bastırarak gürledi. Sifon gürültüsü sona erdikten sonra tüm seslerin kesilmiş olduğunu fark ettim. Sanki dışarıdaki herkes sifonun tazyikli sularına kapılarak sürüklenmişti. Ters dönmüş masalar suyun üzerinde kaydırılan çakıl taşları gibi sekerek ilerliyor; fincanlar, tabaklar, çatallar, bıçaklar, kaşıklar, şekerlikler suyun dibine doğru ağır ağır süzülüyordu. Kafe sakinlerinin bir kısmı masalara tutunmuş uzaklaşıyor, bir kısmı da fincanların arasına karışmış batıyordu. Hayatımda hiç bu kadar mutlak bir sessizlikle karşılaşmamıştım. Bir an için, "Sağır mı oldum acaba?" diye düşünerek paniğe kapıl-

dım. Öksürdüm: Duyuyordum. O zaman bu sessizlik nereden çıkmıştı? Az önce kafe tıka basa doluydu. Herkes kalkıp gitmiş olsa bile, en azından dışarıdan geçmekte olan otomobillerin sesini duyuyor olmam gerekirdi. Merak ve endişeyle kapı kulbunu çevirdim. Açılmadı. Tekrar denedim. Yine olmadı. Biraz daha uğraştıktan sonra içeride kilitli kaldığıma ikna olup kapıyı yumruklamaya başladım. Vurmayı bırakıp dışarıyı dinledim: Çıt yoktu. Ne bir ses, ne bir uğultu... Kendimi uçsuz bucaksız bir çölün ortasına helikopterle indirilerek terk edilmiş bir kabinin içinde kilitli kalmış gibi hissettim. Issız çölün orta yerindeki klozetin kapağını indirip oturdum. Arkama yaslandım. Düşünmeye çalıştıkça düşüncelerim dört bir yana savruluyordu. Gözlerimi kapatıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Uyandığımda hâlâ tuvaletin içindeydim. Dışarıya kulak kabarttım: Hiç ses yoktu. Kalkıp kapıyı zorladım. Tekmeledim, bağırdım, çığlık attım. Kapının üstündeki ve altındaki boşluklara çaresizlik içinde baktım. İkisinden de sığamazdım. Havalandırma deliğinin çapı kafam kadardı. Klozetin içine baktım. Biraz daha geniş olsaydı yüzerek çıkmayı bile deneyebilirdim. Kendimi dışarı atma düşüncesine kilitlenmiştim. Tekrar kapıyı zorladım.

Taharet musluğundan su içerek birkaç gün geçirdim. En kolay karşılayabildiğim ihtiyacım tuvaletti. Ancak diğer ihtiyaçlarımı karşılayamadığım için o da zamanla azalıyordu. Sadece küçük... Küçüklerimi korumak... Su küçüğün... Kolumda saat olmasına rağmen zaman duygusunu kaybetmiştim. Çünkü saatin gündüz saati mi, yoksa gece saati mi olduğunu bilemiyordum. Yere uzanıp gözlerimi kapattım.

Helikopterin gürültüsüyle sıçrayarak uyandım. Kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek olan ses tam tepemdeydi. Önce

ölümüne korktum, sonra zafer duygusuyla gevşedim. Uzun bir süre sessizliğe mahkûm kalan kulaklarım helikopterin korkunç gürültüsünü iştahla emiyordu. Üzerimde dönmekte olan pervanenin şiddetli rüzgârıyla kabin olduğu yerde sarsılıyordu. Biraz sonra tavandan tıkırtılar gelmeye başladı. Bu, kabine takılan çelik halatın ucundaki dev kanca olmalıydı. Yere çöküp sımsıkı tutundum. Kabin yükselmeye başladı. Yükselme hissiyle birlikte göğüs boşluğum gıdıklanıyordu. Yüzüme geniş bir gülümseme yayılmıştı.

Uzunca bir süre kabinin içinde seyahat ettim. Nihayet alçalmaya başlamıştık. Alçaldık... Alçaldık... Ve kabin sert bir biçimde yere oturdu. Yaslanmakta olduğum duvardan kopup karşı duvara çarptım. Kabinin tepesindeki kanca söküldü. Helikopterin sesi uzaklaşmaya başladı. Kendisi yükseldikçe sesi alçalıyordu. Pervane gürültüsünün kulaklarımı terk etmesiyle birlikte yeniden kafenin doğal seslerini duymaya başladım. Dışarıdan müzik ve konuşan, bağrışan, gülüşen insanların sesleri geliyordu. Kötü bir Türkçe pop şarkısı çalıyordu. Sesler bazen hiçbiri tek başına ayırt edilemeyecek biçimde birbirine karışıyor, bazen de tek tek seçilebiliyordu. Ses karmaşasının arasından bizim masadakilerin konuşmalarını duyar gibi oluyordum. Kendi sesimin de az önce bu konuşmaların arasında gezindiğine, bu gürültüyü inşa eden tuğlalardan biri olduğuna inanısım gelmiyordu bir türlü. Ayağa kalktım. Kapıyı açtım. Dışarı çıktım.

Özel Gösterim

"Ölüm eski bir şeydir ama,
her insana yeni görünür."
I. Turgenev

Akşamüzeri salondaki rahatsız kanepede uyandım. Günün uykuya en uzak saatlerinde koltuklarda, kanepelerde, masalarda uyuyakalmak son zamanlarda en sık tekrarlanan ve canımı en çok sıkan davranışım haline gelmişti. Yamuk yatış pozisyonum yüzünden boynum ve belim fena halde ağrıyordu. Evde hiç ses yoktu. Uykunun derin kuyularından henüz çıkmış olmanın sersemliği dağılınca aklıma kanepenin yanındaki sehpada duran sinema bileti geldi. Yattığım yerden kafamı çevirip baktım. Üzerinde zarif harflerle *"özel gösterim"* yazan bilet yerindeydi. Önce duvardaki, sonra bilette yazan saate baktım. Filmin başlamasına on beş dakika vardı! Kanepeden kalktım. Otomatik hareketlerle cüzdanımı, bileti ve anahtarımı yanıma alarak evden çıktım. Apartman merdivenlerini ikişer ikişer atlayarak inerken, cuma akşamı trafiğinde yarım saatten önce sinemaya varamayacağımı bilmenin huzursuzluğu peşimden koşturuyordu.

Ara sokaklardan ana caddeye doğru hızla yürüyordum. Etrafta hiç kimse, benden başka hiçbir canlı yoktu. Caddeye çıktığımdaysa üç şeritli yolun ve geniş kaldırımların boydan boya bomboş olduğunu gördüm. Aklıma ilk gelen, evimin duvarındaki saatin durmuş olabileceğiydi. Bu düşünce, şeffaf bir can simidi gibi etrafımı sardı. Evet, saat durmuş olmalıydı. Ancak sabaha karşı dört gibi dünya dışı bir zamanda şehir bu kadar ıssız olabilirdi. Kol saatime baktım, duvardaki saatle aynı hatalı zamanı ölçüyor olmasına imkân yoktu. Can simidi sönmeye, adımlarım asfalta gömülmeye başlamıştı. Yarı bilinçli bir halde ve asla kapılmak istemediğim panik duygusuyla metro durağına doğru yürürken, köşedeki bankanın beyaz binasının önünde duran elektronik saatin kırmızı rakamlarının da duvar ve kol saatini sadistçe bir zevkle doğruladığını gördüm. Şeffaf simit son nefesine kadar sönmüş, asfalt belime kadar yükselmişti. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Bir yanım eve dönüp kapıyı üzerime kilitlemek ve neler olduğunu televizyon veya telefon yardımıyla öğrenene kadar dışarı çıkmamak, diğer yanım boş sokaklarda benden başka herhangi bir canlıya rastlayana kadar hiç durmadan koşmak istiyordu.

Ağır ağır yerin altına gömülüyordum. Metroya inen merdivenler ve yürüyen bant da yukarıdaki sokaklar, kaldırımlar ve aklım gibi bomboştu. Kimsesiz istasyonda yaralı bir hayvan gibi can çekişen mantığımı peşimden sürükleyerek ilerlemeye çabalıyordum. Kısa ve gergin bir bekleyişin sonunda metronun parlak ışıkları karanlık tünelin sonunda belirdi. İnsansız metro, beyaz bir ejderha gibi gözlerimin önünden akmaya başladı. Metronun sürati ve önündeki beyaz ışıkların gözümü alması nedeniyle tam olarak emin olamasam da, sürücü kabinin de boş olduğunu fark etmiştim. Metro, eşit aralıklı kapılarından biri tam karşıma gelecek biçimde durdu ve yalnızca karşımdaki kapı vahşice tıslaya-

rak açıldı. İçerideki beyaz ışığın içimdeki karanlığı artıran zehirli bir kimyası vardı. Korkudan ve şaşkınlıktan ne yöne ilerleyeceğime karar veremez hale gelmiştim. Ben binmedikçe kalkmaya niyeti yok gibiydi. Saate baktım, film başlamak üzereydi. Aramızdaki tüm sinirlerin teker teker kopmuş olduğu yalnız dünya ile yegâne bağlantım, cebimdeki 'özel gösterim' biletiydi. Ne olursa olsun sinemaya gitmeliydim. Bu sakat düşünceden aldığım cesaretin ittirmesiyle, zalim bir sabırla beni bekleyen beyaz ejderhanın içine adımımı attım. Ben biner binmez kapı kapandı ve metro hareket etti.

Geçen sabah evden çıkarken kapıcının gazete ve ekmek bıraktığı sepetin içinde, üzerinde adımın yazılı olduğu bir sinema bileti durduğunu fark etmiştim. Bileti kimin göndermiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aklıma iki ihtimal gelmişti: Yakın bir arkadaşımın editörlük yaptığı dergide yayımlanan kısa bir film eleştirim ve geçen seneki film festivalinde doldurmuş olduğum ayrıntılı anket... Ancak ikisi de, ev adresime bana özel bir sinema bileti yollanmasını sağlayacak türden durumlar değildi. Ayrıca filmin ne olduğu da, bileti kimin göndermiş olduğu gibi belirsizdi. Üzerinde filmin yeri, tarihi ve saati yazılıydı. Adı yoktu. Onun yerine benim adım vardı. Tüm bu tuhaflıklara şimdi bir de algılarımla alay eden bomboş bir şehir ve makam aracımmış gibi davranan, insansız bir metro eklenmişti.

Diğer durakları atlayan metro Taksim İstasyonu'nda durdu ve yine sadece karşımdaki kapısı açıldı. "Sayın yolcumuz, Taksim bu yöndeki son istasyonumuzdur," anonsuyla dışarı çıktım. Boş istasyonda ürpererek çıkışa doğru yürümeye koyuldum.

Meydana çıktığımda etrafımı yoğun bir karabasan gibi saran boşluktan sonsuza dek kurtulacağıma inanıyordum. Beyoğlu'nun meşhur cuma akşamı kalabalığının içinde göz-

yaşlarımı tutamayarak ve hastalıklı kahkahalarımı etrafa saçarak yürüyeceğim anın hayalinden aldığım enerjiyle son basamağı da çıktım. Meydanın bomboş olduğunu görünce, zihnimde kalan son mantık kırıntıları ve dizlerimde kalan son güç el ele tutuşup metronun havasız aydınlığına karışarak bilmediğim bir istasyona doğru koşturarak uzaklaştılar. Korkudan ve şaşkınlıktan yanmaya başlayan gözlerimle çevreyi taradım: Etrafta, filmi görmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Hızlı adımlarla sinemaya doğru yürümeye başladım. Bir ara saate baktım. Film başlayalı on dakikadan fazla olmuştu. Sinemanın girişi bomboştu. Gözlerim boşluğa bir türlü alışamıyordu. Her ıssız manzara içimi tüketiyordu. Boşluk bir kene gibi beynime yapışmış, zihnimdeki tüm sıvıyı ve ışığı süratle emiyordu. Hiçbir şey düşünmeden salonun aralık kapısından içeri girdim. Karanlık salondaki tek ışık, ortadaki koltuklardan birine doğru tutulan ve nereden geldiği belli olmayan fener ışığıydı. Artık filmi görmeye programlanmış bir robota dönüşmüştüm. Şuursuz adımlarla ilerleyerek fenerin işaret ettiği koyu kırmızı koltuğa oturdum. Işık söndü. Kısa bir süre mutlak bir karanlığın içinde sonuna kadar açılmış gözlerimle sessizce bekledim. Sonra beyazperde aydınlandı. Sinema da metro gibi kendini bana göre ayarlamışa benziyordu. Kamera, yarım saat önce koşturarak terk ettiğim evimin salonunda amaçsız manevralarla geziniyordu. Bu görüntü karşısında paniğe kapılıp etrafıma bakındım. Sinema salonunda benden başka kimse yoktu. Hastalıklı bir merakla filme döndüm. Duvardaki saati ışıklı kol saatime bakarak kontrol ettim: Film şu anda, benim evimde... Kamera dağınık salonda biraz daha dolandıktan sonra kanepeyi gösterdi. Şu an üzerimde olan kıyafetlerle iki büklüm uyumaktaydım. Şu an cebimde olan bilet kanepenin yanındaki sehpanın üzerindeydi. Uzunca bir süre hiç kımıldama-

dan uyumakta olan kendimi izledim. Sonra siyah giysili ve siyah kar maskeli bir adam açık balkon kapısından içeri girdi. Elinde bembeyaz bir sopa vardı. Kendinden emin adımlarla kanepeye yürüdü ve beyaz sopayı iki eliyle havaya kaldırıp hızla kafama indirdi.

Sinemada sayısız ölüm sahnesi izlemiştim; fakat şimdi rahat bir koltuğa oturmuş, kendi ölümümü mide kasılmaları, baş dönmeleri, boğaz düğümlenmeleri, kulak uğuldamaları, kalp çarpıntıları, ürperme nöbetleri ve beyin zonklamaları eşliğinde izliyordum. Dairesel hareketlerle genişleyerek kafamdan kanepeye yayılan koyu renk kanlara ve karmaşık düşüncelere karışmıştım.

Filmde ölen birini izlemeyi hep eğlenceli bulurum. Birinin vahşice katledilişine tanık olmak her zaman hoşuma gider. Bu sahneleri ilgiyle takip etmek, başlıca hobilerim arasındadır. Cinayet sahnelerinin benim için estetik ve şiirsel bir yönü vardır çünkü. İlk gençliğim, seksenli yıllarda video için İngilizce olarak çekilen İtalyan korku filmlerindeki siyah deri eldivenli katillerin parlak bir bıçakla beyaz tenli, donuk bakışlı ve nedense çoğu kıvırcık saçlı olan kadınların içini dışına çıkartması görüntülerini defalarca kez başa sarıp izleyerek geçmiştir. Ölüm sahneleriyle beslenerek büyüdüm denebilir. Bu aralar, aynı ihtiyacı daha stilize ve yıkıcı bir kaynak olan Uzakdoğu filmleri vasıtasıyla karşılamaktayım. Şiddet içerikli korku filmi zevkim zaman içinde değişse de, bu türe olan ilgim ve ölüm sahneleri karşısındaki tavrım hep canlı kaldı. Kendimi fazlasıyla yerine koyduğum kahraman, katile yakalandığı vakit onunla birlikte yerimden sıçrarım. Sanki aynı kişiyizdir. Sanki ben de onunla birlikte kıskıvrak yakalanmışımdır. Ama sonra o, kanlar içinde ölürken ben her seferinde olay yerinden sızmayı başarır, tuhaf bir iktidar sarhoşluğuyla ölmekte olan kendimi iz-

lerim. Şu andaysa durum farklıydı. Çünkü karşımda can veren kişi ilk defa gerçekten bendim. Akan kanlar filmin içinde durmuyor, gözlerimden iç organlarıma doğru akıyordu. Ilık, koyu, yoğun, yapışkan...

Bu huzursuz düşüncelerin ışığında olan bitenin ne anlama geldiğini aniden kavradım. Jiletle gözünün akı kesilenleri, kulak zarı şişle delinenleri, halen atmakta olan kalbi göğüs kafesinden sökülenleri, dili makasla kesilenleri, sırtından kancalara asılanları yıllardır zevkle izliyor olmanın cezasını çekmem için hastalıklı bir güç tarafından buraya getirilmiştim. Şiddet sahnesi izleme tutkumun bedelini feci şekilde ödüyordum. Artık bu sahnelerin benim için hiçbir estetik tarafı, hiçbir şiirselliği kalmamıştı.

Olanların anlamı açıktı: Sonunda sinema benden müthiş bir intikam almıştı.

Evdeki Uçak Uçaktaki Deprem

"İnsan zamanın içinde değil,
zaman insanın içinde yaşar."
H. Bergson

1.

Uçaktaydım. Saatlerdir sessiz sakin havada süzülmekte olan araç aniden kesik kesik titremeye başladı. İçim müthiş bir korkuyla doldu. Yolcular buz gibi gözlerle etrafı taramaya başladılar. Gittikçe daralan kabinin içinde çarpışan bakışlar, yaklaşmakta olan çarpışmanın habercisiydi. Küçük ve tehditkâr titremeler yerini şiddetli sarsıntılara bıraktı. Birbirine karışan çığlıklar, tepede sallanan oksijen maskeleri, havada uçuşan kabin boyu valizler, çantalar, poşetler... Herkesin korkusu birbirine karışarak kişiliksiz, gürültücü ve hızla alçalmakta olan tek bir biçimsiz korkuya dönüştü.

1.

Gözlerimi açtım. Uçaktaydım. İçerde en ufak bir sarsıntı bile olmadığını fark edince rahat bir nefes aldım. Etrafıma bakındım. Herkes kendi halinde uyukluyordu. Çıt yoktu. Kalp atışlarım yavaşlayarak normal temposuna döndü. Oksijen maskeleri ve çantalar yerli yerindeydi. Boğazım kupkuruydu. Tepemdeki küçük kırmızı ışığa bastım. Minik adımlarla ve yapmacık mimiklerle yaklaşan hostesten bir bardak su istedim. Suyu bir dikişte içip boş bardağı tepsiye bıraktım. Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım.

Uçak kesik kesik titremeye başladı. Tıpkı az önceki korkunç rüyada olduğu gibi. Sanki az önceki rüyada az sonra olacakları görmüştüm. Boğazım süratle yeniden kurudu. Şaşkınlık ve korku içimde birbirine karıştı. Sarsıntılar katlanarak çoğaldı. Asılı oldukları boşlukta birbirine dolanan oksijen maskeleri, yolcuların kafalarına yağan çantalar, havada uçuşan çığlıklar...

2.

Gözlerimi açtım. Yataktaydım. Bir an için deprem olduğundan korktum. İçerde en ufak bir sarsıntı bile olmadığını fark edince rahat bir nefes aldım. Etrafıma bakındım. Her şey yerli yerindeydi. Çıt yoktu. Kalp atışlarım yavaşlayarak normal temposuna döndü. Boğazım kupkuruydu. Başucumdaki lambanın düğmesine bastım. Kırmızı gece lambası panik halinde yandı. Bardak doluydu. Suyu bir dikişte içip boş bardağı başucuma bıraktım. Bardağın hemen yanında uçak biletim duruyordu. Kapının yanındaysa valizim... Çalar saat sabahın beş buçuğuna kuruluydu. İçim büyük bir korkuyla doldu. Uçağa binip binmeme konusunda müthiş bir kararsızlık yaşıyordum. Boğazım süratle ye-

niden kurudu. Işığı söndürdüm. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapadım.

Yatak kesik kesik titremeye başladı. Tıpkı az önceki korkunç rüyadaki uçak gibi. Sanki daha az korktum. Ya da şaşkınlıkla korku birbirine karıştı içimde. Sarsıntılar katlanarak çoğaldı. Duvarlar çatırdamaya başladı. Valizim yere devrildi.

2.

Gözlerimi açtım. Yataktaydım. Bir an için deprem olduğundan korktum. İçerde en ufak bir sarsıntı bile olmadığını fark edince rahat bir nefes aldım. Etrafıma bakındım. Her şey yerli yerindeydi. Çıt yoktu. Kalp atışlarım yavaşlayarak normal temposuna döndü. Boğazım kupkuruydu. Başucumdaki lambanın düğmesine bastım. Sarı gece lambası kendi halinde yandı. Bardak boştu. Ne başucumda uçak bileti vardı ne de kapının yanında valiz. Çalar saat sabahın sekiz buçuğuna kuruluydu. Mutfağa yürümeye üşendim. Bir süre çaresizce birinin ortaya çıkıp su getirmesini bekledim. Koridorun sonundan minik adımlarla ve yapmacık mimiklerle bana doğru gelen bir hostes görür gibi oldum. Kısa bir süre daha boş koridora baktım. Sonra ışığı söndürdüm. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapadım.

Yatak kesik kesik titremeye başladı. Tıpkı az önceki korkunç rüyadaki gibi.

Bir Taraf Karanlık

Kayıt

"Halk, bir insanı ancak son yaptığı şeyle tanır."
O. Wilde

Kiralık/Satılık ilanları arasındaki karanlık sokakta yürüyordum. Eve birkaç ıssız sokak kalmıştı. Köşeyi dönünce karşıma birbirinden zayıf üç adam çıktı. Dimdik ayakta duruyorlardı. Hareketsiz... Birinin kucağında küçük bir televizyon vardı. Simsiyah, uyduruk bir televizyon... İncecik kollarıyla sımsıkı tutuyordu. Ekranı dışa dönüktü. Görmezden gelip aralarından geçmek istedim. Yakınlaşıp önümü kestiler. Paniklememeye çalışıyordum. İçlerinden biri çantamı istedi. Sakin sakin... İçinde cüzdanım, cep telefonum, bilgisayarım ve işle ilgili önemli notlar olan çantayı verme düşüncesi karnımı oymaya başlamıştı.

Üçü de çelimsiz, zayıf, silik tiplerdi. Birini kolundan tutup duvara vursam diğerleri arkasına bakmadan kaçardı. Kucağında televizyon olan zaten etkisiz elemandı. Tam böyle bir saldırı planlıyordum ki ortadaki eğilip yanında duranın kucağındaki televizyonu açtı. Açarken de "Bir önceki arkadaş

vermedi bak neler oldu" dedi. Diğeri de "Geçen bölümün özeti" diyerek sırıttı. Sesleri de incecikti. Gecenin karanlığında parlayan ekranda aynı üçlü başka bir sokaktaydı. Aynı adamın kucağında aynı televizyon vardı. Tüm bunları izlediğim televizyon. Daha önceki kurbana, televizyondaki bir önceki kurbanı izletiyorlardı. O sırada biri de beni kamerayla çekmeye başladı. Bir sonraki kurbana izletilmek üzere... Ama buna gerek olmayacaktı. Çünkü izlediklerim beni çantamı vermeye ikna etmişti.

Ekrandaki adam aynı durum karşısında çantasını vermeyi reddediyordu ve adamlardan biri, televizyonu ve kamerayı tutmayan adam, köpek gibi üzerine saldırıyordu. Suratını ısırarak adamı yere indiriyordu. Tam göremiyordum ama sanki adamın yüzünü yiyordu. Kurbanın transa geçmiş biçimde titreyen bacaklarından ayıramıyordum gözlerimi. Bir yandan da çantayı uzatıyordum.

Çantayı aldılar. Televizyonu ve kamerayı kapadılar. Ağır ağır uzaklaşmaya başladılar. Sadece maddi zararla kurtulduğuma şükredip eve doğru yürümeye devam ettim. Kendimi sıkmış olacağım, tehlike geçince elim ayağım titremeye başlamıştı.

Grup da diğer yöne doğru yürüdü. Arkadaşlarıyla buluştular. Bu, videodaki kurbandı. Dördüncü adam... Oyuncu... Ganimeti paylaşan dört zayıf gölge, Kiralık/Satılık ilanları arasındaki karanlık sokakta yürümeye devam etti.

Gizli Kamera

"Korkunun büyük gözleri var."
M. Cervantes

Karım da, ben de tüm gün çalıştığımız için, on dört aylık bebeğimize bakması için bir bakıcı tutmak zorunda kaldık. Sonuçta bir yabancı olduğu için güvenemediğimiz bakıcıya bakmak için de evimize gizli bir kamera sistemi kurdurduk. Kamera bizim yerimize bakıcıyı izleyecekti. İstersek cep telefonumuzla kameraya bağlanarak çocuğumuzla bakıcımızın arasında olup bitenleri canlı izleme olanağına da sahiptik. Bebeğimizin sağlığı söz konusu olduğundan, bu huzursuzluk verici ve masraflı bilimkurgu aksesuarı evimizin en temel ihtiyacıymışçasına edindik. Kamera geldi, gizli köşesine kuruldu.

Bakıcı yağmurlu ve fırtınalı bir gecede zalim bir korku filmi oyuncusu gibi girdi evimize. Minnacık, savunmasız yavrumuzu onun iri ve kemikli ellerine bırakma düşüncesi o anda tüylerimi ürpertmişti. Kadının siyah ve donuk gözle-

rinde bebeğimizin kemiklerinin kırılma, iç organlarının ezilme sesleri gizliydi. Bakışları karanlıktı, yüzü solgundu, saçı topuzdu, adı Zehra'ydı.

Zehra Hanım'la tanışıp konuşmaya başlayınca, saçma sapan korkularımdan arınmaya başladım. Tutup da bebeği duvardan duvara vurmayacaktı mutlaka fakat ağlamalarını dikkate almayabilir, televizyona dalıp mama saatini geciktirebilir veya yüksek sesle telefonla konuşup uykularını bölebilirdi.

O yağmurlu ve fırtınalı gecede salonumuzdaki kahverengi kanepenin köşesine emaneten ilişti. Korkak ve güvensiz bir hali vardı. Sigara tuttuk, "Kullanmıyorum," dedi. Çay kahve sorduk, "Fark etmez," dedi. Dört şekerli ikinci çayından üçüncü yudumunu alırken bir önceki bebek bakıcılığı işinden neden ayrıldığını sorduk. Önüne bakıp sustu. Bize herhangi bir referans telefonu vermediğini hatırlatarak daha önce çalıştığı evin telefonunu vermesi konusunda ısrar ettim. Gergin sessizliği, kabuk bağlamak üzere olan şüphelerimi boydan boya açarak yeniden kanattı. Sabrım taşmak üzereydi. Bir daha sordum: "Önceki işinden neden ayrıldın, söylesene Zehra Hanım..." Nihayet ürkütücü bakışlarını yüzüme doğrultarak bir telefon numarası verdi.

Ertesi sabah işyerimde ilk kahvemin altıncı yudumunu içtikten hemen sonra bakıcıdan aldığım telefonu aradım. Dördüncü çalışının tam ortasında bir kadın açtı. Neden aradığımı anlatıp Zehra Hanım hakkındaki görüşlerini iletmesini rica ettim. Telefondaki kadın donuk bir sesle Zehra Hanım'ın kusursuz bir bakıcı, güvenilir bir insan ve iyi bir dost olduğunu anlattı ve kendileriyle çalıştığı süre boyunca en ufak bir yanlışını veya uygunsuz bir hareketini görmediğini ekledi. Belli belirsiz bir utanç duygusu içinde sordum: "Peki, neden işine son verdiniz o zaman?" "E, kızımız büyüdü de ondan." Teşekkür edip telefonu kapattım. Kadın tüm so-

rularımın yanıtlarını bir gün önceden hazırlamış gibiydi. Bu telefon konuşmasını ve bu soruları bir gün boyunca sabırla beklemişti. Nefes bile almadan. Bir makine gibi yanıtlamıştı. Kurduğu cümleler ona ait değildi. Her şeyi elindeki kâğıttan okumuştu sanki. Sesine bakılırsa, kıvırcık saçlıydı. Kurduğu cümlelere dikkat edilecek olursa, elindeki kâğıt kareli bir not defterinin sonlarından koparılmıştı. Şimdi de Zehra Hanım'ı cep telefonundan aramış, tüm soruları aynen planladıkları gibi cevaplamış olduğunu anlatıyordu. Tekrar arama tuşuna bastım: Meşgul... Belki de yepyeni bir planın taslağını oluşturmaya başlamışlardı. Uzadıkça uzayan rahatsız edici düşüncelerin ve birbirini besleyerek zenginleşen iğrenç şüphelerin sonunda Zehra Hanım'a güvenmek zorunda olduğuma karar verdim.

İlk gece bakıcının odasına çekilmesini bekledik ve büyük bir heyecanla ekranın başına geçerek gün içinde kaydedilen görüntüleri izlemeye koyulduk. Hiçbir sorun yoktu. İdeal bakıcıyı ilk seferde bulmuştuk. Her gece gittikçe azalan bir merak ve ilgiyle seyrediyorduk. Sırf alışkanlıktan takip ettiğimiz saçma sapan bir dizi gibi... Her yeni bölüm bir öncekiyle aynı... İzledikçe kafamızdaki şüphelerden sırayla arınıyor, tüm kuruntularımızdan birer birer sıyrılıyorduk. Bakıcımız bebeğimize karşı son derece içten, sevgi dolu ve nazikti. Bir süre sonra reytingi sürekli düşen gizli kamera görüntülerini izlemeyi neredeyse tamamen bıraktık. Kırk yılda bir, âdet yerini bulsun diye görüntüyü ileri sararak göz atıyorduk. Her şey yolundaydı. Ta ki o korkunç geceye kadar.

Bakıcının yağmurlu ve fırtınalı bir gecede zalim bir korku filmi oyuncusu gibi evimize girdiği geceden iki ay sonra, sıcak bir yaz gecesi ter içinde uyandım. Alarmın çalmasına daha dört saat vardı. Hiç uykum yoktu. Kalkıp salona gittim ve bir sigara yaktım. Gözüm gri ekrana takıldı. Uzun za-

mandır gizli kamera görüntülerini kontrol etmiyordum. Vakit geçirmek için geçen günün kayıtlarını seyretmeye başladım. Biraz sonra, gördüklerim karşısında gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu, midem ağzıma geldi, sigara ağzımdan yere düştü. Oturduğum koltuğa gömüldüm. Bebeğimiz salonun duvarlarında kabukları soyulmuş pembe bir böcek gibi emekleyerek geziniyordu. Bakıcı ise çırılçıplak bir halde yere oturmuş, elindeki mavi saplı maket bıçağıyla kendi karnında uzun ve derin yarıklar açıyordu. Bebek duvardan inerek parkeye dökülen kanları iştahla içmeye başladı. Sonra emekleyerek duvarlar, tavan ve yer arasında huzursuzca gezinmeye devam etti. Tuvalete gidip uzun uzun kustum. Yüzümü yıkadım. Sakin olmalıydım. Böyle bir şey mümkün olamazdı. Bu iğrenç ve hastalıklı bir şakaydı. Sonra sessizce bakıcının odasına girdim. Uykusunu bölmemeye dikkat ederek yorganı açtım. Titreyen sağ elimle siyah tişörtünü yukarı kaldırdım. Pencereden yatağa vuran mavimsi ışığın altında yarısı kabuk bağlamış, yarısı nemli yara izleriyle kaplı karnını görünce kusmuklar yeniden ağzıma hücum etti. Tişörtü, yorganı ve kapıyı kapatarak dışarı çıktım. Ağzımda biriken ılık kusmukları yutarak karımı uyandırmaya giden yolu yürümeye koyuldum. Salonun önünden geçerken ekranda onun da olduğunu görünce rotamı değiştirip televizyonun karşısına yığıldım. Karım salonun kapısının gerisinde durmuş, tatlı bir tebessümle bebeği ve bakıcıyı izliyordu. Biraz sonra salona girdi. Salonun ortasında durup bakıcıya selam verdi. Bebeğe bakıp gülümsedi. Koltuktan kayarak yere düştüm. Halıyı yakmakta olan sigara bacağımda söndü. Karım çantasından bembeyaz ve yağlı bir beyin çıkartıp eliyle tarttı ve hızla duvara fırlattı. Yumuşak beyin bordo duvarın ortasında şiddetle patladı. Bebek emeklemesini hızlandırarak dört bir yana dağılan beyin parçalarına yöneldi ve patlayan beyinden saçılanları telaşla yemeye

koyuldu. Karım içerden temiz ve katlı bir elbise getirdi. Bakıcı giyindi. Karım soyundu. Bakıcı sorumluluk duygusuyla maket bıçağını karıma teslim edip yerdeki giysileri toparladı, kapının önünde durup arkasını döndü ve salondan çıktı. Bu arada bebek beyin parçalarını silip süpürmüştü. Karım yerde bağdaş kurup maket bıçağının keskin tarafını karnına bastırdı. Bıçak ağır ağır etinin içine girerken koyu renk kanlar dışarı dökülüyordu. Bebek atak hareketlerle kanlara doğru yöneldi. Etrafım önce aydınlandı, sonra karardı, sonra yine aydınlandı ve sonra bir kez daha karardı. Bayılmak üzereydim. Yığılmış olduğum yerden fırlayarak yatak odamıza doğru koşmaya başladım. Duvarlara çarpa çarpa koridoru geçtim. Karım yataktaydı. Ben de hemen yanına uzanmış feci bir kâbusun pençesinde kıvranıyordum. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, yatakta çırpınarak inleyen kendimi seyrediyordum. Korku içinde geri geri yürürken birine çarptım. Arkamı döndüm. Zehra Hanım önce bana baktı, sonra yataktaki bana baktı, sonra yeniden bana baktı ve kısık bir sesle, "Kâbus mu görüyor acaba?" diye sordu.

Dikkat bebek var!

"Hayat, geriye bakarak anlaşılır, ileriye bakarak yaşanır."
S. Kierkegaard

Cep telefonunu sinir içinde kapatıp cebime koydum. Diğer cebimdeki paketten bir sigara çıkartıp dudağımın kenarına yerleştirdim. Saat üç buçuğu geçiyordu. Issız, karanlık ve rüzgârlı ada yolunda yazlık evime doğru ilerliyordum. Hava, bir yaz ayı için fazlasıyla serindi. Yolun sol yanı yüzyıllar önce terk edilmişçesine büyük bir sessizliğe gömülmüş tek katlı evlerle doluydu. Sağ tarafsa uçsuz bucaksız, kıpırtısız, siyah denizle örtülüydü. Karşıki adaların bütün ışığı sönmüştü. Gecenin erken ve evcil saatlerinde ışıl ışıl parlayan yaşam dolu adalar ışıksız, şekilsiz, ölü kara parçalarına dönmüştü. Karanlık yolun kenarındaki ağaçların gölgeleri asfaltta huzursuzca kımıldanarak yer değiştiriyordu. Yorgun adımlarımdan başka hiçbir ses, sislerin ardındaki ayın zayıf ışığından başka hiçbir ışık yoktu.

Soğuğa rağmen ter içindeydim. Karnım çok açtı. Bir an önce soyunup yatağa girmek ve öğlene kadar uyumak isti-

yordum. Bir yandan yürüyor, bir yandan da buzdolabındaki soğuk ve aydınlık yiyecekleri kafamın nemli karanlığından geçirerek, uyandığımda kendime hazırlayacağım kahvaltının ayrıntılı hayalini kuruyordum. Aniden birbirini kovalayan iki kara kedi süratle yanımdan geçti. Hemen sonra, birbirine dolanarak yükselen iki tiz çığlık geceyi boydan boya yırttı. Çığlık, yerini nereden geldiği belirsiz kanat seslerine bıraktı. Sonra yine tüm sesler yok oldu. Adımlarımla ve ay ışığıyla baş başa kaldım.

Yorganın altına girip uyuma hayaliyle yürümeyi sürdürüyordum ki yolun kenarında belli belirsiz bir hareket gözüme çarptı. Dönüp baktım: Birkaç haftalık bir bebek çırılçıplak ve buruşuk vaziyette kaldırımın üstünde sırtüstü yatmış, can çekişen dev bir böcek gibi ellerini kollarını hareket ettiriyordu. Korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım. Telaşla etrafa baktım, kimse yoktu. İçimi müthiş bir uzaklaşma duygusu kaplamıştı. Ne bebeğe dokunmak istiyordum, ne de onu görmemiş gibi yaparak yanından geçip gitmek... Geri dönüp çok daha uzun ve karanlık olan dağ yolundan eve gitmeyi düşündüm. Yine de tutuk adımlarım beni ona yaklaştırdı. İncitmemeye özen göstererek bebeği kucağıma aldım. Buz gibiydi. İyice sarıldım. Ağlamaya çalışıyor fakat sesi çıkmıyordu. Katılmış gibiydi. Tekrar etrafa baktım. Hızlı adımlarla eve yürümeye koyuldum.

Planlar bir anda değişmişti. Bebeği yatağa yatırıp battaniyeye saracak, sabaha kadar başında bekleyip güneş doğunca onu adanın tek hastanesi olan sağlık ocağına götürecektim. Kollarımın arasında biraz ısınmış ve sakinleşmiş, hareketleri yumuşamıştı. Ona baktıkça şefkat ve dehşet duygusu içimin karanlığında birbirinin içine doluyordu.

Hiçbir şey düşünmemeye ve hissetmemeye çalışarak hızla yürüyordum. Az ilerde benzer bir hareket gördüm. Aynı büyüklükte başka bir bebek kaldırımın üzerinde çırılçıplak ya-

tıyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Yarı bilinçle hemen yanına gidip bu bebeği de kucağıma aldım. Benzer bir huzursuzlukla çırpınmaya başladı. İki bebeğin arasındaki ısı farkını net biçimde algılayınca, sonradan kucağıma aldığım bebeğe iyice sarıldım.

Ürpermiş bedenim ve içi boşalmış aklımla yürümeye devam ettim. Eve varmama çok az kalmıştı. Bebeklerin sıcaklığı dengelenmişti. Üçüncü bebeği yine çıplak, yine kaldırımda, yine sırtüstü, yine çırpınırken görünce, buzdan yapılmış bir hançerin göğüs boşluğuma saplandığını hissettim. Tüm bedenim bir anda gevşedi. Bebeklerin kaykılmasıyla tekrar kollarımı kaldırdım. İkisini tek kolumla, gittikçe azalan bir özenle kavrayarak üçüncü bebeği kucağıma aldım. Hiçbirine zarar vermemeye gayret etsem de bunu yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Üçüncü bebek diğer ikisinin üstündeydi ve onu dehşet içinde titreyen çenemin desteğiyle zar zor tutuyordum. Dizkapaklarım sürekli gevşiyordu. Başım dönüyordu. Kulaklarım uğulduyordu. Her an bayılacak gibiydim. Eve varmama sadece bir dönemeç kalmıştı. Kurulmuş bir oyuncak gibi yürümeyi sürdürdüm.

Hava iyice sertleşmişti. Sırtımı denizden esen rüzgâra dönerek bebeklere siper etmiş, yan yan yürüyordum. Bir yandan da sessiz binaların karanlık balkonlarına bakıyordum. Hem bu saatte kucağında üç adet çıplak bebekle yengeç gibi yürüyen karanlık adamın zehirli görüntüsünü nasıl izah edeceğimi bilmediğim için kimseye gözükmek istemiyor hem de bana yardımcı olabilecek, tüm bu acayiplikleri benimle paylaşarak evcilleştirecek birine rastlamak istiyordum. Ancak uyuşuk ve ufak adamın benden ve kucağımdaki bebeklerden başka uyanık sakini yok gibiydi. Hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şey hissedemiyordum. Sadece ilerliyordum.

Son dönemecin sağındaki geniş toprak yokuşun, sırtüstü yatarak ellerini ayaklarını mekanik hareketlerle kımılda-

tan çıplak bebeklerle kaplı olduğunu gördüm. Patika, bebeklerden örülmüş pembe bir yorganla örtülüydü sanki. Bu manzara karşısında süratle gevşeyen kollarımdan sıyrılan ilk rastlamış olduğum bebek tok bir sesle asfalta düştü. Gittikçe yavaşlayan hareketlerle biraz kımıldadı, sonra kasılıp kaldı. Onun bu hali gittikçe hissizleşen içimi burkmuştu; fakat ölümün kucağında o kadar çok bebek vardı ki, bu minik ölüm beni pek sarsmamıştı. Zaten hepsini kurtaramayacağım ortadaydı. Kucağımdan kayan diğer iki bebeği son anda yakaladım. Şiddetle ve kontrolüm dışında sarsılan kollarımı zapt ederek düşmelerini engellemeye çabalıyordum.

Planlar sürekli değişiyordu. Bir an önce eve gidip onları yatağa bırakmalıydım. Kaldırımın soğuk taşlarından topladığım buruşuk, pembe ve canlı et parçalarını yatağın yumuşak sıcaklığının ortasına bırakmak istiyordum. Sonra dönüp diğerlerini alacaktım. Sırayla hepsini. Ancak bakışlarımı ayın uğursuz ışığıyla aydınlanan toprak yolda hafifçe kımıldanan yüzlerce et parçasının oluşturduğu zihin yıkıcı görüntüden bir türlü koparamıyordum. Denizden gelen hırçın rüzgâr patikaya doğru kara bir büyü gibi acımasızca esiyordu. Gözlerimi kapatıp yola çevirdim, tekrar açtım ve koşarak eve doğru ilerlemeye başladım. Bebekleri yavaşça paspasa bırakıp cebimden anahtarı çıkarttım. İki bebeği aynı anda tutup koridorun sonundaki yatağa bıraktım. Odanın ışığını açtığımda yatağın üzerinde yatan iki çıplak bebek vardı. Onları görünce sanki başka bir şey görmem gerekirmişçesine şaşırdım. Dolabın tepesinde katlı duran kahverengi battaniyeyi indirerek üzerlerine örttüm. İyice sakinleşmişlerdi, yüzlerindeki sinir bozucu dehşet ifadesi yerini yavaş yavaş doğal, bebeksi şuursuzluğa bırakıyordu.

Kapıyı çekerek toprak yokuşun başına doğru koşmaya başladım. Bebekleri ikişer ikişer yatağa taşıyacaktım. Üçer üçer taşısam, onları soğuk rüzgârın pençesinden daha hızlı kur-

tarırdım, ancak birini daha düşürmeye tahammülüm yoktu. Hiçbirinin ölümünün doğrudan sebebi olmadan daha azını kurtarmaya razıydım. Ada halkından yardım alacak vaktim ve sabrım yoktu. Zaten uykunun esaretinden kurtulmaya çabalayan gözlerinde anlatacaklarımın canlanmasına imkân da yoktu. Bu saatte kapılarını vurup onları giyinip dışarı çıkmaları için ikna edene kadar bebeklerin hepsi donarak ölürdü. Sabah sağlık ocağında doktor, hemşire, kimi bulursam durumu anlatacaktım. Gerekli ekipmanı toplayıp faytonla evde, sıcak yorganın altında bizi bekleyen bebeklere gidecektik. Bu planlarla patikanın başına vardığımda, az önce bebek kaynayan toprak yolun bomboş olduğunu gördüm. Sadece asfaltın kenarında az önce yere düşürmüş olduğum ölü bebek vardı.

Toprak yokuşu koşarak sonuna kadar indim, hiçbir yerde bebek yoktu. Nefes nefese geri tırmandım. Ölü bebek yerindeydi. Tekrar toprak yolu kontrol ettim: Bomboştu. Bitkin bir halde eve yürüdüm. Kapıyı kapatıp ışıkları açtım. Yatak odasına girdiğimde yatağın üzerinde sadece kahverengi battaniyenin olduğunu gördüm. Titreyen ellerimle battaniyeyi kaldırdım, ikisi de yok olmuştu. Yatağın altından başlayarak bütün evi aradım. Sonunda tükenmiş bir halde salondaki kanepeye yığıldım kaldım.

Rüyamda benim eve çok benzeyen, ancak benim evim olmayan bir yerdeydim. Uzun koridorun sonundan yırtıcı bir bebek ağlaması duyuluyordu. Şaşkın bir halde yalnız olduğumu sandığım evin koridoruna yöneldim. Karanlık koridorun sonundaki odadan bir çoğalıp bir azalarak gelen kırmızı aydınlık, koridorda geziniyordu. İçeri girdiğimde geniş odanın orta yerinde, içinden alevler çıkan ahşap bir beşiğin usulca sallanmakta olduğunu gördüm. Odanın ortasında alev almış bir beşik bulmaktan daha tuhaf olansa, alevlerden dalga dalga yayılarak yüzüme vuran soğuk havaydı. Be-

şiğe yaklaştıkça minik yangının etrafa yaydığı soğuk artıyordu. Az sonra ağlama sesinin beşikten değil, yatağın başucundaki fenerli radyodan gelmekte olduğunu fark ettim. Radyoyu kapattığım anda soğuk alevler söndü. Ağlama sesi ise artık pencerenin dışından geliyordu. Üzerinden dumanlar çıkan, yarısı yanmış beşiğin içindeki karaltıya eğildim. Beşiğin içinde sol kolu, sağ ayağı, sağ omuzu, saçları tamamen; sağ kolu ve sol bacağı kısmen yanmış oyuncak bir bebek vardı. Plastik bebeği iki elimle tutup kaldırınca gözleri mekanik bir refleksle kocaman açıldı. Gözbebekleri yoktu. Tiksintiyle fırlattım. Duvara çarptığı an iri, bol etli bir kırkayağa dönüşerek otomatik manevralarla duvarda gezinmeye başladı. Camı açıp dışarıdan gelen bebek ağlamasının kaynağını görmeye çalıştım. Camın hemen altında aşırı ihtiyar, aşırı zayıf bir adam çırılçıplak bir halde ağlıyordu. Buruşuk ve dişsiz ağzını bakışlarımı yutacakmış gibi açtı ve iğrenç bir bebek çığlığı attı. Çığlık kulaklarımın içini yırtarak beynime saplandı. Pencereyi kapatıp arkamı döndüm. Çıplak bir bebek minik kollarını iki yana açmış hiç ses çıkarmadan koridorda koşuyordu. Peşinden gidip yakaladım. Tiksintiyle omuzlarından tutup kendime doğru çevirdim. Bebek yüz seksen derece dönmüştü ama yine sırtıyla karşı karşıyaydım. Bir tur daha çevirdim. Yine arkası bana dönüktü.

Kanepenin üzerinde üşüyerek uyandım. Yorgun gözlerle etrafa bakıum. Dışarıda gün ağarıyordu. Kalkıp yatak odasına yürüdüm. Kahverengi battaniye buruşuk bir halde yatağın üzerindeydi. Hızla evden çıkarak martı sesleri eşliğinde ıssız toprak yola doğru yürüdüm. Yokuşun başında bembeyaz, çıplak bir bebek kaskatı yatmaktaydı.

Cep telefonunu sinir içinde kapatıp cebime koydum. Diğer cebimdeki paketten bir sigara çıkartıp dudağımın kena-

rına yerleştirdim. Saat üç buçuğu geçiyordu. Kısa bir tereddütten sonra telefonu yüzüne kapattığım karımı yeniden aradım. Az önce söylediklerim için beni affetmesini istedim ve "Bebeği kesinlikle doğurmalısın," diye ekledim. "Aldırma konusunda söylediklerimi lütfen unut. Hepsi anlık bir duygusal tepkiydi. Şimdi uyu. Yarın buluşur, neler yapacağımızı konuşuruz. Seni seviyorum. İyi geceler." Telefonu kapatıp cebime koydum. Aniden kaldırımın üzerinde belli belirsiz bir hareket gözüme çarptı. Dönüp baktım: Küçük, siyah bir çöp poşeti soğuk rüzgârın etkisiyle kaldırımda titriyordu. Dudaklarımın arasındaki sigarayı yakıp evin yolunu tuttum. Planalar sürekli değişiyordu. Sabah, kahvaltıyı boş verip ilk vapurla Beşiktaş'a gitmeye karar verdim.

Paranormal Domates

Paranormal: Bilimsel verilerle açıklanamayan, ancak olağanüstü de kabul edilemeyen olay.

Domates: 1- Patlıcangillerden, yaprakları tüylü, çiçekleri salkım durumunda, vitamince zengin, kırmızı ürünü için yetiştirilen bir bitki (Lycopersion esculentum).

2- Bu bitkinin yenilen ürünü.

Garsonun aceleyle masamıza bıraktığı yeşil salata kadar sıradan bir gündü. Dört yakın arkadaş, haftada bir uğrayıp tıka basa yediğimiz lokantada açlık ve sabırsızlık içinde siparişlerimizin gelmesini bekliyorduk. Bir kez daha "Bu sefer tavuk kanattan başka bir şey yiyelim artık," diye kararlaştırdık ve garsonun masamıza yaklaşmasıyla birlikte bir kez daha tavuk kanat dışındaki tüm yemekler plastik masa süslerine dönüşerek sipariş edilebilme şanslarını aynı anda kaybettiler ve biz hep bir ağızdan "Tavuk kanat" dedik. Sinan, genç yaşımıza rağmen aşırı derecede sabit fikirli ve seçeneksiz oluşumuzun içimizde sessizce biriktirdiği sıkıntıyı dağıtmak is-

tercesine, buranın tavuk kanatlarının müthiş lezzetinin sırrını anlatmaya başladı. Söylediğine göre, buradaki tavuklar lokantanın arka bahçesinde doğal gıdalarla beslenmekteydi. Aniden, kanadı biçimsizce koparılmış yüzlerce sakat tavuğun umutsuzca zıplayarak birbirine karıştığı bir kaos bahçesi tüm sinir bozuculuğuyla zihnimde aydınlandı. Mete de, genç yaşımıza rağmen aşırı derecede sabit fikirli ve seçeneksiz olsak da, hâlâ espri yapabildiğimizi kanıtlamak istercesine "Önce tavukları, sonra bizi besliyorlar yani," dedi.

Tavuklar gelmeden ellerimi yıkamak için masadan kalktım. Tuvalete giden yolun kenarına kurulmuş masaların yanından yürümeye koyuldum. Bir yandan yürüyor, bir yandan da aç gözlerimle masalardaki yiyecekleri tarıyordum. Tuvaletin dar kapısına gelmeden hemen önceki masada gri takım elbiseli, esmer, sert bakışlı bir adam tek başına oturmaktaydı. Tam yanından geçerken masaya baktım. Önündeki beyaz kayık tabağın kenarında kalmış olan üç ince dilim domatesten birini çatalına takarak ağzına attı ve dibinde kalan suyu içerek boş bardağı masaya bıraktı. Tuvalete gidip ellerimi yıkadım. Masaya dönerken ister istemez gözüm (bu sefer diğer gözüm) yine esmer adamın masasına kaydı. Şaşkınlıkla, adamın önündeki beyaz kayık tabağın kenarında kalmış olan üç ince dilim domatesten birini çatalına takarak ağzına attığını ve dibinde kalan suyu içerek boş bardağı masaya bıraktığını gördüm. Önce kusacak gibi oldum, sonra başım hızla bir tur döndü ve durdu. Tuhaf ve sabit bir sıkıntı göğüs kafesime takılıp kaldı. Sersemlemiş bir halde masaya dönüp oturdum.

Yemeklerimiz gelmişti. Az önce gördüklerimin iştahımı kaçırmış olmasına rağmen kanatları kemirmeye başladım. Arkadaşlarımın tavuk eti dolu ağızlarıyla tartıştıkları konuya dahil gibi gözükmeye çalışsam da, üç dilim domates kafamın içinde huzursuzca genişleyerek kendisinin dışında ka-

lan her şeyi emiyordu. Başka bir şey düşünemiyordum. Adamın aynı domates dilimini 30-40 saniye sonra yeniden yemesi imkânsızdı. Domates dilimini ben yanından geçince tekrar ağzından çıkartıp tabağa geri koymadıysa, geriye tek bir ihtimal kalıyordu: yeni bir tabak domates söyleyip ben tuvaletten çıkana kadar üç dilim bırakacak şekilde hepsini yemesi... Ancak böyle bir olay, ben elimi yıkayana kadar gerçekleşmiş olamazdı. Üçüncü ihtimal ne olabilirdi? Üçüncü bir ihtimal var mıydı? Olanlar sadece domates dilimleriyle sınırlı değildi. Masada bir de 30-40 saniye sonra yeniden içilen bir yudum su vardı. Suyu ben yanından geçtikten hemen sonra tekrar ağzından çıkarıp bardağa geri boşaltmadıysa, geriye tek bir ihtimal kalıyordu: yeni bir şişe su söyleyip ben tuvaletten çıkana kadar son yudumu bırakacak şekilde içmesi... Ancak böyle bir olay, ben elimi yıkayana kadar gerçekleşmiş olamazdı. Üçüncü ihtimal ne olabilirdi? Üçüncü bir ihtimal var mıydı? Tavuk etleri ağzımda, domatesler zihnimde büyüyordu. Masadaki konuşmalar tuhaf uğultulara dönüşmüştü. Aklım üç dilim domatesin ve bir yudum suyun saldırısıyla felç olmuştu.

Son kanadı da kemirip kemiği önüme bıraktım. Tabağım sefil bir mezbahaya dönmüştü. Parmaklarım ve ağzım yağ içindeydi. Kalkıp tuvalete yürümeye koyuldum. Masanın yanından geçerken tarifsiz bir iç sıkıntısıyla, adamın önündeki uzun kayık tabağın kenarında kalmış olan üç ince dilim domatesten birini çatalına takarak ağzına attığını ve dibinde kalan suyu içerek boş bardağı masaya bıraktığını gördüm. Ürperen adımlarla ilerleyerek tuvalete girdim. Kısa bir süre aynadaki şaşkınlığımı seyredip ellerimi yıkadıktan sonra korkak ve cesur adımlarla tuvaletten çıktım. Masaya yaklaştıkça bedenim karıncalanmaya başladı. Adamı son veya sondan ikinci domates dilimini yerken veya bardağının boş

olduğunu görebilmek için hayatımı feda edebileceğimi çok net bir biçimde hissettim. Ancak o yine sondan üçüncü dilimi yedi ve bardakta kalan son yudumu içti. Durdum. Hiç kımıldamadan ve nefes almadan ikinci hamlesini beklemeye koyuldum. Böylelikle üçüncü ihtimali keşfedebilirdim. Beni ve tepesinde toplanan sinir bozucu merakımı fark eden adam, kafasını tehditkâr bir biçimde çevirerek ters ters yüzüme baktı. Kaçarcasına masaya döndüm. Şakaklarımda soğuk soğuk zonklayan nemli domates dilimlerinden kurtulamıyordum bir türlü. Konuşulanların hiçbirini anlamıyordum. Dinliyormuş gibi bile yapamaz hale gelmiştim. Paniğimi gizleyemiyordum. Tuhaf bir biçimde içime kapanmıştım. Gördüklerimi kimseye anlatabilecek durumda değildim.

Sonra çaylarımızı içtik. Hesabı ödedik. Biraz olsun sakinleşmiştim. Beynimin içine doluşmuş olan domateslerin kırmızılığı soluklaşmış, soğukluğu azalmış, ebatları küçülmüştü. Ahşap sandalyelerin arkasında asılı duran montlarımızı giyip kapıya yürüdük. Kapıda bekleyen garson iyi akşamlar dileyip ellerimize kolonya dökmeye başladı. Kolonya tüm yakıcılığıyla avcuma dökülürken masaya bakmamaya gayret ettim. Merakım korkuya dönüşerek cesaretimi kırmıştı. Ve zor da olsa bakmamayı başardım. Ellerimi ovuşturdum. Avucumda kalan kolonyayı enseme sürdüm. Tam kapıdan çıkarken gözlerim keskin bir acıyla esmer adamın çatalına takmakta olduğu sondan üçüncü domates dilimine saplandı. Elini yavaşça uzatmakta olduğu bardakta bir yudum su vardı. Kafamı çevirip korkunç bir çığlığa dönüşerek kendimi dışarı attım. Kolonyalı enseme esen rüzgâr, beynimdeki domates dilimlerinin infilak etmesine sebep oldu. Domates parçaları, patlamanın tazyikiyle kulaklarımdan, burnumdan, gözlerimden, saç diplerimden ve diş etlerimden dışarı fışkırdı.

VIP Kulüp'ün Satanist Sakinleri

"Bir olay ne kadar gerçeğe uygunsa,
o kadar gerçekdışıymış gibi görünür."
F. Dostoyevski

I. GELİŞME:

"*VIP kulübünde satanist ayin*". Ertesi günkü gazetenin başlığı böyle bir şey olacaktı. Hâlbuki ortada ne ayin vardı ne satanist... Bir grup fanatik black metal dinleyicisi, İstanbul'un en havalı semtinde açılacağını öğrendikleri VIP Kulüp isimli aşırı sosyetik gece kulübünün süslü misafirlerini huzursuz etmek amacıyla mini bir gösteri düzenlemişti sadece. Black metal dinleyicisi gençler, üzerlerini saran kapkara giysilerle altın kaplı insanların ışıltılı, ayrıcalıklı ve seçkin dünyasına sızacaklardı. Politik veya gözlerin alışık olduğu türden bir eylem değildi bu. Daha çok bir popüler kültür hareketiydi. Yeraltı tarihine altın harflerle yazılacak bir olay... Yarı eğlence yarı rehabilitasyon... Tek gecelik ilişki... Kustuğun nefretin hedef kitlesinin karşısında boy göstermenin cazibe-

si... "Böyle giyinmemiz bir başkaldırıysa, başımızı kaldırdığımızda karşımızda birileri olmalı. Bizim karşısında durduğumuz hayatla barışık birileri," demişti grubun en sosyolojik düşünebilen ve ağzı en iyi laf yapan üyesi Ömer. Aynı fikirdeydiler. Yine de tuhaf bir heyecan, garip bir tedirginlik vardı içlerinde. Cesaretle korku, gururla şaşkınlık birbirinin içine geçiyordu ürkütücü tipli adamların sapkın pozlarına yer veren siyah posterlerle kaplı duvarların arasındaki dumanlı ve loş odada.

Gece açılışı gerçekleşecek olan bar, pahalı otomobillerin beyaz eldivenli valelere teslim edileceği, ardından içeri girenlerin kıymetli dış giyimlerinin vestiyer elemanları tarafından sırtlarından alınacağı türden bir organizasyondu. Yani üst sınıf türlü paha biçilmez eşyasını geçici olarak birkaç alt sınıfa emanet ederek giriş yapacakları mekâna. Geçici bir zenginden alınıp fakire verilme durumu söz konusuydu. Black metal dinleyicisi gençler zenginliğin, şıklığın, parlaklığın, gözlere oynanan her türlü soyluluk oyununun kıyasıya bir rekabete dönüşeceği bu şatafatlı geceyi şereflendireceklerdi işte. VIP Kulüp'te bir tür meteor çarpışması gözlenecekti o gece.

Güneş batarken sosyetenin tiksindikleri üyeleriyle aynı geceye hazırlanmaya başladılar. Tıpkı onlardan biri gibi... Venom'un 1982 yapımı ikinci albümü ve birer kutu votkalı bira eşliğinde dar kesimli siyah deri veya jean pantolonlar giyildi. Siyah tişörtler üste geçirildi. Üzerine de siyah deri ceketler... Ucunda yıldız, türlü ortaçağ silahı, Thor çekici veya ters haç sallanan kolyeler takıldı. Muharebe botları sımsıkı bağlandı. Parlak siyah saçların arasından belli belirsiz görünen ölü ifadeler, yapılı saçların altındaki solaryumda kızarmış beyaz dişli suratlarla yüzleşmeye hazırdı.

Ömer müziğin sesini kısıp grubun bazı tedirgin üyelerini

rahatlatacak küçük bir konuşma yaptı. "Sonuçta içki parasını veren, olay çıkartmayan ve 18 yaşından büyük olan herkesin orada bulunmaya hakkı var. Kimse içeri girmemize bir şey diyemez. Olay çıkarmadığımız sürece sorun yok. Olaya da gerek yok arkadaşlar çünkü zaten orada bulunmamız olayın ta kendisi." Ve müziği yeniden kökledi.

Vazgeçmek yoktu. Karar verilmişti bir kere. Başka bir gezegene ayak basar gibi, başka dünyaların insanlarının takıldığı bu korkunç gece kulübü açılışına gideceklerdi. Kapkara pelerinlerini sürüyerek ışıltılı barın her ayrıntısından riya sızan lüksünün içine bir asit gibi akacaklardı. Sosyetik konukların yüzündeki ifade görülmeye değer olacağından yanlarında bir de küçük fotoğraf makinesi almışlardı. Sosyete, bilgi eksikliğinden dolayı denklemde şaşkın ve ürkek taraf olacaktı. Onların bu "karanlık gençliğin" ilham kaynağı, amacı veya felsefesi hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Bir taraf ikiden fazla sıkı metal grubu ismi bilmezken diğer taraf en az otuz sikko popçu sayabilirdi. Kara pelerinliler kendilerinin neden bu tarzı benimsediğini bildiği gibi sosyetenin de neden öyle giyindiği ve davrandığı konusunda fikir sahibiydi. Vizon kürklerin, havalı giysilerin, pahalı mücevherlerin ardındaki ucuz, ikiyüzlü, köhne motivasyon ortadaydı. Bu görkemli görünüşün, bu bakımlı imajın neyin örtüsü olduğu belliydi. Bu nedenle kaba görünümlü ve çamurlu muharebe botlarının içindeki adımlar, ince topuklu ve taşlı ayakkabılıların içindekilerden çok daha sağlam basacaktı yere.

Önünde süper lüks otomobillerin park etmeye başladığı gece kulübünün girişinde ve çıkışında arsız bir merakla bekleyecek olan magazin basınının cıvık üyeleri mikrofon uzatırsa ne diyeceğini de biliyordu Ömer: "Tüketime tapan sosyetikler, şeytana taptığı iddia edilen metal camiasından çok daha tekinsizdir." Bu sert basın açıklaması üzerinde de hemfikir kalındıktan sonra dipleri aynı anda kafaya dikilen vot-

kalı bira kutuları çöpe fırlatıldı. Metaller çöpün içinde birbirine çarptı. Müzik kapatıldı. Kapkara sis bulutu VIP Kulüp'e doğru harekete geçti.

Black metal dinleyicisi gençler, VIP Kulüp'ün neon ışıklarla aydınlanan ışıltılı girişinin köşesinde kalan karanlık kuytuda durdu. Burası son duraktı. Hepsi hazırdı. Soğuk savaş başlamak üzereydi. Azınlık olmanın verdiği korku votkalı birayla birlikte damarlarında gezinmeye başlamıştı. Ama artık geri dönüş yoktu. Bu iş bu gece gerçekleşecekti. Ve köşedeki karanlıktan gece kulübünün ışıltılı girişinin önüne çıktılar. Neon ışıklarla yazılmış "VIP" yazısı geceden bile karanlık olan black metal dinleyicisi grubun üzerine düştü. Artık diğerleriyle aralarında sadece bir kapı vardı. Hem cennetin hem de cehennemin kapısı...

II. GİRİŞ:

İlk tepki olağanüstüydü. Gece kulübünün süslü kapısındaki dazlak korumalar, kibarca iki yana çekildiler. Sanki karşılarında sosyetenin olağan tipleri varmış gibi... Şoke olmak, dehşet içinde kalmak, ne yapacağını şaşırmak gibi hallerden eser yoktu yüzlerinde. Huzursuz bile olmamışlardı. Grup, kolu kanadı kırılmış bir halde isteksizce kapıdan içeri girdi. Vestiyerde duran görevli onlara bir hoş geldiniz gülümsemesi yolladı. Bu da ikinci büyük darbeydi. Sanki sosyetik gece kulübüne değil, amatör gotik rock gruplarının sahneye çıktığı salaş bir bara gelmişlerdi.

Sonra yüksek tavanlı salona geçtiler. İçerisi son derece görkemliydi. Rengârenk ışıklar her yandaydı. Nihayet tezat oluşturacakları lüks bir mekâna ayak basmışlardı. İştahla etraflarına baktılar: Kovboylar, kızılderililer, vampirler, drakulalar, erkek kılığında kadınlar, cadılar, krallar, kraliçeler, prensler, prensesler, avcılar, mağara adamları, robotlar, Se-

zar'lar, Cleopatra'lar, Vikingler, samuraylar, ninjalar, masal kahramanları, çizgi roman kahramanları; 50'lerden, 70'lerden, 80'lerden kalma insanlar... Ve duvarda ışıklar saçan süslü bir yazı: *"VIP Club / Konseptli Geceler I: Kostümlü Balo"*

III. SONUÇ:

Grubun boğazında bir şeyler düğümlendi. Tarifsiz bir huzursuzluk içinde birbirlerine iyice sokularak barın en karanlık köşesine sindiler. Özellikle gıcıklandırılmış bir gülümsemeyle yaklaşan Pamuk Prenses'in uzattığı tepsideki içkileri otomatik hareketlerle uzanıp aldılar. Ellerindeki rengârenk alkollü kokteylleri şaşkın yudumlarla içmeye başladılar. Mide bulantıları arttı. Hiçbir şey düşünemedikleri için hiçbir şey konuşamıyorlardı. Ellerindeki şeftalili, çilekli, portakallı, ananaslı, kivili kokteyllerle tamamen hareketsizlerdi. İçerde dolanıp balodan ilginç numuneler toplayan ünlü bir magazin fotoğrafçısı yanından geçmekte olduğu şaşkın gruba yaklaşıp toplu bir fotoğraf çekti. Bembeyaz flaş, black metal dinleyicisi gençlerin suratında patladı.

Ertesi günkü gazetenin başlığı, "*VIP Kulüp'ün kostümlü balosundaki sosyetikler satanistlere taş çıkardı*" oldu.

Bir Yaz Gecesi Kâbusu

"Acının fazlası güldürür,
neşenin fazlası ağlatır."
W. Blake

1. Bekçiler

"Yahu İstanbul'da ne ninjası be?!"

Sıradan, sıcak, sıkıntılı, nemli ve sessiz bir yaz gecesiydi. Şehir halkı uykudaydı. İstanbul'un nezih sitelerinden birinin girişindeki güvenlik görevlileri hariç... Onlar, avuçlarının arasında tuttukları su bardaklarındaki çaylar kadar koyu bir sohbete dalmışlardı.

"Vallaha billaha İsmet Abi, geçen gün Korukent'in bekçilerine de saldırmışlar! Adamların hali perişan..."

"He valla, kırılmadık kemikleri kalmamış şerefime... Gözleri oyulan mı istersin, boynu kırılan mı, dili kesilen mi..."

"Eeeh, yeter be! Meydanı boş buldunuz mu nasıl başlıyo-

sunuz sallamaya, hayret bi'şey. Ne ninjası lan İstanbul'un göbeğinde? İyice kafayı yediniz artık! Hem öyle bi şey olsa gazeteden okurduk herhalde değil mi?"

"Abi, gazeteler yazamıyormuş olanları."

"Nasıl yazamıyormuş oğlum, adamlar her şeyi yazıyor artık."

"İsmet Abi, olay bildiğin gibi değil. Bu adamlar mafyanın önde gideni. Kimse bulaşamıyor."

"Evet abi, Japon mafyası..."

"Çüşş!"

"İnanmıyorsan, al bak."

"O ne o?"

"Korukent'in bekçilerinden birinin kasığından çıkan yıldız."

"Ne yıldızı?"

"Ninja yıldızı!"

2. *Okan*

Okan yeni çizgi romanının son karesini de tamamladıktan sonra çizim masasındaki vantilatörü kapattı. Işığı söndürdü. Uzun saatlerdir bu parlak ışığın altında yatan kurşun kalemler, fırçalar, çay kahve fincanları, kalemtıraş, çini mürekkepleri, grinin tonlarıyla dolu plastik kaplar, silgi, mürekkebe bulanmış bulaşık süngeri ve mendiller aynı anda karanlığa gömüldü.

Bir sigara yakıp balkona çıktı. Gün ağarmak üzereydi. Dumanları etrafa üfleyerek karşıki binanın beyaz duvarına gömülmüş olan ve yıllardır çalışmayan koyu kırmızı pervaneye baktı. Aylardır uğraştığı çizgi romanını nihayet tamamlamıştı. Her zamanki gibi son anda... Bitkindi, ter içindeydi. Siyah saçlarından süzülen tuzlu sular, tüm yakıcılığıyla yorgun gözlerinin içine doğru akıyordu. Sigarayı söndürdü.

Uyuşan gözlerle koridorun loş ışığına doğru ilerlemeye başladı. Yorganı kaldıracak kadar bile gücü kalmamıştı. Sırtından vurulmuş bir asker gibi şuuru kapanarak yatağa düştü. Aşırı sıcağa rağmen hemen uyudu.

3. *Ninjalar ve Bekçiler*

Klonlanmış devler gibi yan yana dizilmiş olan beyaz binaların arasından yapay derelerin zoraki bir huzurla aktığı, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş bakımlı ağaçların yürüyüş parkurları boyunca uzandığı; görkemli, havuzlu, gösterişli, tenis kortlu, tam donanımlı Ata Evleri Sitesi'nin gece bekçisi, sabahın ilk ışıklarının sessizliğini yırtan bir ses duydu. El fenerini yanına alarak demir kulübesinden dışarı çıktı ve ilerideki çalılığa yürüdü. "Kim var orada?" İki ağacın arasından bir karaltı geçti. Bekçi silahını çekip cesaretini ezen bir panik duygusuyla etrafına bakmaya başladı. Bir elinde çalışıp çalışmadığından emin olmadığı tabanca, diğer elinde fenerin soluk ışığı vardı. Altında durduğu ağacın dallarından gelen hışırtılara doğru kafasını kaldırınca tam tepesinde sadece gözlerini seçebildiği, koyu yeşil üniformalı biri olduğunu gördü. Şaşkınlığı korkuya dönüşemeden öldü. Nefesi kesilirken, ağacın tepesinden üzerine atlayan adamın kendisine ne yaptığını düşündü; bilemedi. Bedeninin hangi bölümünün ağrımakta olduğunu hissetmeye çalıştı. Sanki her yanı eşit derecede sızlıyordu. Gözlerini üzerinde gezdirip kollarının, bacaklarının kopmuş veya ters dönmüş olup olmadığını, herhangi bir iç organının dışına taşıp taşmadığını kontrol etmek istedi. İçi, vücudundaki hasarı tespit etmenin merakıyla kaynıyordu. Ancak gözlerini burnunun dibindeki toprak parçasından başka yere kımıldatamadı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, hayatına son veren darbeyi doğru düzgün algılayamamıştı.

4. Okan

Okan öğlene doğru gözlerini açtı. Bir uçan balon kadar hafiflemiş olan kafasını terden sırılsıklam olmuş yastıktan kaldırdı. Gece boyunca adi bir makyaj gibi akmış olan sıkıntıları, yorgunlukları, endişeleri yastıkta kalmıştı. Kalkıp yıkandı. Saçlarını elindeki havluyla kurulayarak çini mürekkebi yeni kurumuş çizimlerini resim dosyasına yerleştirip evden çıktı. Dolmuşa binip yayınevinin bulunduğu semtin adını yüksek sesle söyleyerek bozuk para uzattı.

Yayınevinin dar merdivenlerini tırmanıp kapıyı çaldı. Sekreterle ayaküstü sohbet ettikten sonra yeni çizgi romanını sunmak için Nafiz Bey'in odasına geçti.

Nafiz Bey bir sigara yakarak çizgi romanı incelemeye, konuşma ve düşünce balonlarını dikkatle okumaya başladı. Ağzından çıkıp başının üzerinde asılı kalan yoğun dumanlara baktı Okan. Nafiz Bey'in düşüncelerini okumak ister gibi... Bir şey okuyamasa da yayıncısının işi beğendiğinden neredeyse emindi. Övgüleri konforlu bir biçimde karşılayabilmek için arkasına yaslandı. Ancak Nafiz Bey ani bir hareketle sigarasını söndürüp bu çizgi romanı basmayacağını söyledi ve sebeplerini açıklamaya başladı.

"Okan, çok kabiliyetlisin. Acayip çiziyorsun. Hayal gücüne de diyecek bir şey yok. Bunlar çok güzel, ama orijinal değil. Sarsıcı değil. Yeni bir şey yok burada. Bence soyut konulara ara ver biraz. Daha elle tutulur hikâyeler lâzım bize. Yani nasıl diyeyim... Bir kere, İstanbul'da geçsin. Sokak, semt isimleri falan belli olsun. Tabii ki yine uçuk kaçık olacak, absürd olacak ama en azından mekân gerçek olsun. Yabancı çizgi romanlardan farklı bir havası, bize özgü bir arızası olsun."

Nafiz Bey'in her kelimesi Okan'ın bu iş için ayırdığı za-

manı, yorgunluğunu, uykusuzluğunu, iç organlarını, evdeki terli yastığını delip geçiyordu.

5. *Ninjalar*

Kapısında "*KAPALI*" yazan Japon lokantasının mutfağında bıyıklı bir adam sorguya çekiliyordu. Arkasında sadece elleri ve gözleri açıkta olan kapkara iki ninjanın esas duruşta beklediği orta yaşlı, kel, çekik gözlü ve şaşı adam, karşısında korkudan titreyen bıyıklı esmere bir soru sordu. Bıyıklı adam "Bilmiyorum," deyince ninjalardan biri kolunu kırarcasına bükerek onu arkadaki tezgâha götürdü ve "Yemin ederim bilmiyorum!" diye çırpınan adamın kafasını diğer eliyle arkadan sımsıkı kavrayıp sağ gözünü tezgâhın üzerindeki metal portakal sıkma makinesine bastırdı. Üzerine bastırılan gözü algılayan mekanizma dönmeye, sinirlerinden ayrılan göz yuvasının içinde fıldır fıldır dönmeye, makinenin musluğundan portakal suyu yerine açık kırmızı, yapışkan bir sıvı akmaya başladı.

6. *Ninjalar ve Okan*

Okan çizim dosyasını bile almadan yayınevinden çıktı. Bir sigara yakıp siniri geçene ve hayal kırıklığının acısı hafifleyene kadar uzun uzun yürüdü. Sonra taksiyle Beşiktaş'a gitti. Oradan vapurla Kadıköy'e geçti. "Sokak, semt isimleri falan belli olsun." Kadıköy'ün adını bilmediği ara sokaklarında yürürken yayınevinden çıktığından beri tutmakta olduğu çişini daha fazla engelleyemeyeceğini hissetti. "*KAPALI*" yazısını fark etmeyerek hemen yanındaki Japon lokantasından içeri girdi. Tuvalete gitme niyetiyle, koyu kırmızı örtülü boş masaların arasından süratle geçip üzerinde kırmızı ve yeşil tonlarda çizilmiş ve birbirine dolanmış ejderhalar

olan siyah paravanın arkasındaki mutfak bölümüne daldı ve gördükleri karşısında çişinin bir kısmı paçalarından akıverdi. Korkunç tipli Uzakdoğulu adam, ninja kostümlü iki kişi ve sağ gözü feci şekilde oyulmuş bıyıklı adam aynı anda ona dönmüştü. Ninjalardan biri, tek gözü olmayan adamı kolundan tutuyordu. Okan'ı görünce bıyıklı adamın önce kolunu, sonra boynunu kırıp boş bir çuval gibi yere bıraktı ve sessiz adımlarla Okan'a yaklaştı. O anda Okan çişinin geri kalanını da bıraktı. Çenesinin ve dizkapaklarının titremesine engel olamıyordu. Ninja, Okan'ı sağ elinin bileğinden yakaladı. Okan'ın bilek kemiği müthiş bir acıyla yanmaya başladı. Korkunç adam bozuk bir Türkçeyle "Çanta nerede?" diye sordu. "Ne çantası?", "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum" gibi cümleler kurduğu ya da yemin edip yalvarmaya başladığı anda önce bilek, sonra diğer bütün kemiklerinin gelişigüzel bir sırayla kırılacağını ve yerdeki zavallının yanına uzanacağını hisseden Okan içgüdüsel bir kararla ve bileğinin ağrısına karşı gelişen bir tür refleksle, "Çaldırdım!" diye bağırdı. Bunu o kadar gerçekçi bir tonda söylemişti ki, kendi bile inanacak gibi oldu. Korkunç adamın belli belirsiz bir el hareketiyle ninja Okan'ın bileğini bıraktı. Yalan işe yaramıştı. "Kim çaldı?" Feci şekilde zonklayan bileğini diğer eliyle kavrayan Okan anlatmaya, daha doğrusu korkudan düpedüz saçmalamaya başladı:

"Kadro! Örgütün ismi bu... Amaçlarını tam olarak bilmesem de son derece tehlikeli olduklarını biliyorum. Bildiğim her şeyi size anlatacağım. Örgüt, lacivert takım elbiseli adamlardan oluşuyor."

Okan'a gittikçe yumuşayan bakışlarla bakan adam yeni bir el hareketiyle sağ yanındaki ninjaya sert bir işaret yolladı. Ninja, pantolonundaki küçük cepten kırmızı kapaklı bir not defteri, belinden de açık renk ahşap bir kurşun kalem çıkarttı. Okan derin bir nefes alıp devam etti: "Kravatlarının

üzerine gümüş bir 'K' harfi takıyorlar. Siyah güneş gözlükleri var. Yanlarında evrak çantası taşıyorlar. Şu Bond Çanta dediklerinden... Hepsinin şifresi 666... Çantalarda içi kezzap dolu su tabancaları bulunduruyorlar. Kurbanlarının suratına sıkarak etlerini çürütüyorlar. Gözlerini dışarı akıtıyorlar." Okan'ın gözü yerde yatan bıyıklı cesede kaydı. Bu iyi bir örnek olmamıştı. Etrafına bakarak uyduruyor izlenimini uyandırabilecek göz çıkarma konusunu karambole getirmek için bir sürü başka örnek sıraladı: "Kulak zarlarını deliyorlar, dillerini koparıyorlar, burun kemiklerini kırıyorlar, dişlerini söküyorlar... Dışarıdan bakıldığında, toplantıya gitmekte olan bir grup işadamı gibi görünüyorlar. Çok tehlikeliler. Suratıma su tabancalarını doğrultup çantayı istediklerinde korktum. Onlara karşı koyabilecek durumda değildim. Çantayı vermek zorundaydım. Vermesem de öldürüp alacaklardı nasıl olsa."

Nefesini tutarak çekik gözlü şaşı adamın ne diyeceğini beklemeye koyuldu. Hayatının, karşısında asılı duran incecik, gergin ve kuru dudakların arasında olduğunu iğrenerek hissetti. Adam tüm bu saçmalıkları dinledikten sonra başını olumlu anlamda sallayarak, "Anlaşıldı şekerim. Sen git. Biz çantamızı onlardan almasını biliriz," dedi.

Okan o korkunç mutfaktan çıkmış olduğuna inanamıyordu. Hızlı adımlarla, deli gibi sokaklarda yürüyordu. Pantolonu sırılsıklamdı. Sağ bileği fena halde sızlıyordu. Eve gidip duşa girdi. Sıcak sularla birlikte bacaklarında kurumuş olan sidikler ve gözeneklerine yerleşmiş olan dehşet akıp gitti. Şoktan çıkınca kendi kendine gülmeye başladı. Duşta çırılçıplak ve ıslak bir halde, bağıra bağıra gülüyordu. Kahkahaları o kadar şiddetliydi ki, küvetin içine düşmemek için yanındaki fayans kaplı duvara dayandı. Ölüm korkusuyla uydurmuş olduğu saçma sapan hikâyeden kopup gelen her bir

cümle, duştaki çıplak bedenini baştan aşağıya gıdıklıyordu. "Örgüt lacivert takım elbiseli adamlardan oluşuyor" cümlesine gülmesi geçer geçmez "Hepsinin şifresi 666"ya gülmeye başlıyordu. Tam biraz sakinleşmişti ki, uydurduklarını bir bir not alan ninja gözünün önüne geldi ve yeni bir gülme krizine girdi.

7. Bekçiler

Ilık bir akşam üzeri, Beyler Sitesi'nin geniş bahçesindeki güvenlik görevlileri içtimadaki erler misali yan yana dizilmiş, karşılarında bir sağa bir sola yürüyerek ve elindeki kâğıda bakarak ciddi bir tonda konuşan güvenlik şefini dikkatle dinliyorlardı.

"Arkadaşlar, işin şakası yok. Bakın meslektaşlarımız teker teker gidiyor. Ninja denen bu Allahsız köpekler hakkında etraflıca malumat edindim. Şimdi bu bilgileri sizlere aktarmak istiyorum. Hayatta kalabilmek için düşmanı tanımak gerek. Bu çok önemli... Evet, giysilerden başlayalım. Her yerlerini örten bir kumaş... Sadece elleri ve gözleri açıkta... Bazen göz altına kalın siyah kalem de çekiyorlar. Siyah kostüm, gece görevleri için. Yeşil kostüm, ormanlık arazi için. Beyaz kostüm, karlı zemin için. Amaç hep kamufle olmak. Giysinin, gerekli ekipmanı taşımak için çok sayıda iç ve dış cebi var. Ayakta parmak arası ayakkabılar... Başparmakla ayağın geri kalanının arası açık... Neden? Halat gibi şeylere ayakla tutunabilmek ve tırmanabilmek için. Bazılarının ayaklarının altında çivili bir platform var. Hızlı tırmanma ve öldüren tekmeler için. Üfleyerek zehirli ok atan içi boş, sert ahşap boruları var. "Kunoichi" denilen kadın ninjalar bu okları saçlarının arasında da saklıyor. Hiç ses çıkartmadan fırlatıyorlar. Kılıçları keskin değil. Sert, ahşap eğitim kılıcı... Taşıması kolay ve hafif... İstenilen renge boyanarak iyi ka-

mufle olduğundan ve kolaylıkla kemik kırıp iç organlara zarar verdiğinden tahta kılıcı tercih ediyorlar. Sonra, ucuna bıçak takılı uzun sopalar var. Zehirli iğnesi olan yüzükler takıyorlar. Boğarak öldürmek için. Hem çok zahmetsiz, hem de geriye kurbanın nasıl öldüğüne dair çok az kanıt bırakan bir yöntem... Ele takılan demir tırnaklara dikkat. Bazen uçları zehirli olur. Bunu genelde o Kunoichi'ler kullanır."

Bekçiler dinledikçe geriliyor, ürperiyor, zehirleniyor, soğuk soğuk terliyorlardı. Güvenlik şefiyse bekçileri korkutmaktan sapıkça bir zevk alıyor gibiydi. Anlatmaya devam etti:

"Zincirle bağlı iki kısa, sert, tahta sopa... Saldırmaktan çok düşmanın silahını elinden çekip almak için... Ninja yıldızını biliyorsunuz zaten. Korukent'in bekçisi İsmet Abi'nin başına gelenleri hepimiz duyduk. Ninja yıldızlarını kaçarken kovalanmamak için arkalarından fırlatıyorlar. Bu, düşmanı takip etmek için iki kere düşünmeye sevk ediyor. Ninja yıldızı dört köşeli olur. Daha fazla köşeliler acemi işidir. Bakın bu önemli: Farklı ayak izi kalıpları kullanıyorlar. Takip edilmeleri imkânsızlaşıyor. Ayı, köpek ya da çocuğa ait sanılan izler ninjalara ait olabiliyor. Düşmana geçici veya kalıcı körlük vermek için kum, metal ve kâğıt parçaları, dışı hemen kırılan yumurta biçimli malzemenin içine doldurululuyor. Yumurta kurbanın gözüne atılıyor ve içindeki malzeme göze giriyor."

Bekçiler ürpererek gözlerini kırpıştırdılar.

"Genellikle kaçarken veya çok sayıda düşman tarafından etrafları sarıldığında... Bir de duman bombaları var. Aniden kayboluvermek için..."

Bekçilerden en cahil ve saf olanı "Karate biliyorlar mı?" diye sordu. Diğerleri sinir bozukluğunun da etkisiyle gülmeye başladılar.

"Karate, tekvando, judo, kick-box, kung-fu, aikodo; ne istersen... Küçük yaştan itibaren dövüş teknikleri çalıştıkları

ve çok iyi anatomi bilgileri olduğu için tek vuruşta öldürebilir veya felç edebilirler. Çok esnek olduklarından her yerden kaçıp kurtulabilirler. Her türlü bağlama tekniğinden sıyrılırlar. Ağaç tepelerinde dinlenirler. Dar koridorlardan geçerken omuzlarını çıkarır, sonra geri takarlar. Çok az uyurlar. Neredeyse uyumazlar. Ninja rakibine saldırırken asla bağırmaz. Hiçbir zaman yüzünü göstermez. Tabanca, tüfek kullanmaz."

İçlerinden biri dayanamayarak çocuk gibi ağlamaya başladı.

"Ya nereden çıktı bu amına kodumun evlatları ya?"

8. *Okan*

Okan balkonda oturmuş, bileğindeki ilacı temizlemekle meşguldü. Bandajdan yeni çıkan bileğini hareket ettirdi. Elini aşağı yukarı oynattıkça kemiği takırdıyordu. Sağa sola oynattığındaysa parmaklarına ve dirseğine doğru keskin bir acı yayılıyordu. Yeniden ilaç sürüp temiz bir bezle sardı. Neyse ki diğer eliyle çiziyordu. Gerçi ne çizeceğini bilmiyordu. Sıkıntılı bir sigara yakıp arkasına yaslandı. Sonra birden Japon lokantasının mutfağında can havliyle anlatmış olduğu hikâyenin tam da Nafiz Bey'in aradığı şey olduğunu fark etti. "Soyut konulara ara ver. Daha elle tutulur hikâyeler... İstanbul'da geçsin. Sokak, semt isimleri falan... Yine uçuk kaçık, absürt ama en azından mekân gerçek... Yabancı çizgi romanlardan farklı bir hava... Bize özgü bir arıza..."

İçeriden kâğıt kalem alıp "Kadro" isimli çizgi romanın notlarını almaya başladı. İşin taslağını kafasında oturttuğunda mutluluktan içi içine sığmıyordu. Sonunda müthiş bir konu bulmuştu. Nafiz Bey'e danışma ihtiyacı bile duymadan masasına geçip çizmeye başladı. Bu sefer emeklerinin boşa gitmesi gibi bir durum söz konusu değildi.

Ve çizmeye devam etti. Okan yemiyor, içmiyor, uyumuyor, ara vermiyor, çiziyordu. Sadece çiziyordu.

9. *Ninjalar ve Bekçiler*

Su Evleri sitesinin iki bekçisi sohbet ederek aylak adımlarla geziniyorlardı. Son olayların akabinde hiçbiri tek başına dolaşamaz olmuştu. En az ikişer kişilik gruplar halinde geziyorlardı. Biri tuvalete gittiğinde diğeri kapıda bekliyordu. Uyuklayan olursa diğeri başında uyanık kalıyordu.

İki bekçi, tenis kortundan çıkıp ışıklarını üç saat önce söndürmüş oldukları karanlık yüzme havuzunun etrafında dönerek sigara içiyordu. Biri aniden, yarısına kadar içmiş olduğu sigarayı yere atıp üzerine bastı ve kızının okul masraflarından şikâyet ederek bir şeyler anlatan arkadaşını korku dolu bir "şşşşşşt" sesiyle susturdu.

"N'oluyo lan?"

"Suda bir kabarcık oldu sanki."

"Olur abi, kurbağa falandır. Artık kabarcıktan da tırsacaksak, bitmişiz biz."

"Şşşş, bi sus ya..."

Biraz beklediler. Üç-dört iri kabarcık havuzun karanlık yüzeyinde patladı.

İkisi birden silahlarını çekip havuza doğrulttu.

"Osman Abiii! Abi havuzun ışığını açın çabuk! Çabuk lan!"

Korku dolu ve karanlık bekleyişin sonunda havuzun ışıkları yandı. Gecenin karanlığının ortasında masmavi aydınlanan havuzun dibinde simsiyah bir ninja vardı. Bekçilerin onu görmesiyle yüzeye çıkması ve oradan da havuz kenarındaki ağaçlardan birine sıçrayarak gözden kaybolması bir oldu. Havuzun başına toplanan bekçiler donakalmışlardı.

"O neydi lan?"

"Nereye kaçtı?"
"Ninja mıydı abi?"
"Ben bi'şey göremedim."
"Hangi ağaca çıktıysa ateş edelim hemen."
"Kaçırmayın iti!"
"Şurada galiba."
"Yok lan, şurada!"
"Biri diğer ışıkları da açsın."
"Beyler, kaçarsa ateş edin, sakın arkasından koşmayın."
"Oğlum, biri gidip ışığı açsın diyorum lan!"

Ağaçlardan birinin tepesinden belli belirsiz ıslık sesleri çıkararak yağan incecik oklar birer birer bekçilere saplandı. Bekçilerin bir kısmı aydınlık havuzun içine, bir kısmı da karanlık toprağın üzerine düştü.

10. Okan

Okan yeni çizgi romanının son karesini de tamamladıktan sonra çizim masasındaki ışığı söndürdü. Vantilatörü kapattı. Uzun saatlerdir bu parlak ışığın altında yatan kurşun kalemler, fırçalar, çay kahve fincanları, kalemtıraş, çini mürekkepleri, grinin tonlarıyla dolu plastik kaplar, silgi, mürekkebe bulanmış bulaşık süngeri ve mendiller aynı anda karanlığa gömüldü. Bir sigara yakıp balkona çıktı. Gün ağarmak üzereydi. Dumanları etrafa üfleyerek karşıki binanın beyaz duvarına gömülmüş olan ve yıllardır çalışmayan koyu kırmızı pervaneye baktı. Dışarıda yaprak kımıldamıyordu. Aşırı sıcaktı. Aylardır uğraştığı çizgi romanını nihayet tamamlamıştı. Bu sefer ortaya çıkan gerçekten sıradışı bir iş olmuştu. Çizimleri Nafiz Bey'in göreceği anı iple çekiyordu. Çok yorgun ve uykusuz olmasına rağmen içinde müthiş bir enerji vardı.

Ertesi gün yayınevinin dar merdivenlerini süratle tırmanıp kapıyı çaldı. Sekretere "Nafiz Bey müsait mi?" diye sordu ve cevabı beklemeden koridora doğru ilerlemeye başladı.

"Ooo Okan merhaba, n'aber?"

"İyi Nafiz Bey, siz nasılsınız?"

"İdare ediyoruz işte. Ben de seni arayacaktım, geçen geldiğinde çizimlerini unutmuşsun. Bizim Ayşen saklıyor."

Okan, "Boş verin onları," diyerek elindeki dosyayı uzattı. Nafiz Bey bir sigara yakarak çizgi romanı incelemeye başladı.

Nafiz Bey sigarasını söndürüp heyecandan nemlenmiş olan gözlerini Okan'a çevirdi. Yüzünü şeytani bir gülümseme kaplamıştı.

"Ne diyorsunuz?"

"Başyapıt!"

11. *Bekçiler*

İstanbul'daki sekiz büyük sitenin güvenlik şefleri Beşiktaş'ta bir ocakbaşı lokantasında toplanmış, rakı ve acılı şalgam suyu içip karışık et ve meze yiyerek ninjalara karşı örgütlenme çalışmalarının ilk tohumlarını atıyorlardı. Her birinde bir ordu komutanı bilinci, sorumluluğu ve gerginliği vardı. Üç kuruş fazla maaş aldıkları altlarındaki güvenlik görevlilerinden ölmeye hazır emir erleriymiş gibi bahsediyorlardı. Masadaki soluk ve buruşuk İstanbul haritasına yağlı ellerin arasında kayarak dolaşan vıcık vıcık olmuş mavi tükenmez kalem tarafından eklenen oklar, notlar ve çizimler, rakının miktarı arttıkça karmaşıklaşarak anlaşılmaz bir hal alıyordu.

Güvenlik şeflerinden en kilolu ve terli olanı tabağındaki fındık lahmacunun yarısını ısırdı ve çiğnerken, "Büyük patronları Türk-Japon Köyü'nde yaşayan çekik gözlü, ya-

nık tenli bir ağaymış," dedi. Karşısında oturan, önündeki içli köfteyi üç parmağıyla kavrayıp dörtte üçünü ısırdı ve çiğnemeye başlamadan hemen önce sordu:

"Türk-Japon Köyü nere oluyo Hamit Abi?"

Lokantanın içi aşırı sıcaktı. Ortak bir mevzunun etrafında toplanmış olan güvenlik şeflerinin farklı renklerdeki gömlekleri sırtlarına yapışarak aynı koyu tonda buluşmuştu. Sigaraların ve ocağın dumanının birbirine karışarak gezindiği soluk duvarlarda, lokantayı ziyaret etmiş olan ünlü kişilerin kötü çekilmiş fotoğrafları dağınık bir düzenle asılıydı. Çoğu bıyıklıydı, hepsi gülümsüyordu, hepsi objektife bakmıştı. Müzik yoktu. İnsan gürültüsü, çatal bıçak sesleri ve yoğun et kokusu vardı sadece. Tavan basık, pencereler kapalıydı. İçeride sırf et vardı. Lokanta etten yapılmış bir çadır gibiydi. Masaların etrafına çökmüş olan çiğ et yığınları, sofradaki pişmiş etleri sindiriyordu. Duvarlarda et fotoğrafları asılıydı. Bıyıklı et fotoğrafları...

"Düzce civarında... E-5'in hemen kenarında küçük bir köy işte."

Bir başkası, elinde tuttuğu kaburganın yağlı kısmından gözlerini ayırmadan konuşmaya dahil oldu: "Büyük patron duvara asılı kocaman bir halının önünde oturup nargile içermiş bütün gün. Geceleri de saldırı planı yaparmış."

"Ya, bu mişli mışlı konuşma beni hasta ediyo hoca! Kimmiş, adı neymiş?"

"Adını bilmem. Arkasındaki halının üzerinde ejderha resimleri varmış, kıpkırmızı."

"Şşşş, biraz sessiz ya, bu heriflerin nereden çıkacağı belli olmuyor."

"Aslında şeytan diyo, kalk git o acayip köyü bas, doğrudan patronlarına musallat ol."

"Aman ha! Talat abiler altı kişi gittiler o dediğin niyetle, hiçbirinden haber yok."

Cümlesini bitirir bitirmez Talat Abilerin ruhunu şad eder gibi bardağında kalan rakıyı bir dikişte içti. Yutarken gözlerini sımsıkı yumdu, sesli bir nefes bırakarak gözlerini sonuna kadar açtı. Meze tabaklarının arasında yağ içinde parlayan kalemi alıp haritanın üzerine eğildi ve bir bölümü daire içine aldı. Yanında oturansa rakı şişesine uzandı ve dibinde kalanı bardağına boşalttı.

"E bu da bitti... Bi' ufak daha söylesek mi yolluk?"

"Sikerim yolunu. Bayılıp kalacağız lan burada. Meyve söyle kaçalım yavaştan."

12. *Ninjalar ve Okan*

"Kadro" isimli çizgi roman piyasaya çıkmıştı. Satışlar gayet iyiydi. Nafiz Bey, büyük beğeni toplayan kitap için basıldıktan iki-üç hafta sonra bir tanıtım kokteyli düzenlemeye karar verdi. Beyoğlu'nda bir bar ayarladı. Duvarlar çizgi romandan alınmış karelerle giydirildi. Organizasyonu iyice abartan mekân sahibi, o gün için çalışanlara lacivert takım elbise giydirtti, kravatlarının üzerine özel olarak yaptırttığı gümüş rengi 'K' harflerini iliştirdi, gözlerine siyah güneş gözlüğü, ellerine de bond çanta verdi. Çalışanların bu şekilde bir grup fotoğrafını çekip üzerinde sadece "Kadro, Yalın Bar'da" yazan ve kokteylin gün ve saati bulunan posterler hazırlatıp İstiklâl Caddesi'nin duvarlarına yapıştırttı. Amaç sadece çizgi romandan haberi olanları toplamaktı.

13. Ninjalar

İstiklâl Caddesi'nin yoğun kalabalığının içine karışmış, tipik Japon turist görünümlü, kısa boylu ve yapılı adam duvardaki siyah beyaz afişi görünce donup kaldı. Caddeyi kaplayan et yığını sağından solundan sel gibi akarken o sabit-

ti. Afişi yırtıp dörde katladı ve hızlı adımlarla Beşiktaş dolmuşlarının kalktığı durağa yürüdü. Vapurla Kadıköy'e geçti. Elinde afişle kapısında "*KAPALI*" yazan Japon lokantasından içeri girdi. Kırmızı örtülü masaların arasından mutfak bölümüne geçti.

14. *Ninjalar ve Okan*

"Kadro" tanıtım kokteyli dolup taşmıştı. Çizgi romancılar, yazarlar, eleştirmenler, yönetmenler, yayıncılar, gazeteciler, dergiciler Okan'dan imzalı kitap alabilmek için kuyrukta bekliyorlardı. Okan kokteylin başından beri birçok röportaj vermiş, sektörün duayenleriyle sohbet etmiş, tebrikleri kabul etmişti. Çizgi romanın yabancı dillere çevrilmesi, film olması, bilgisayar oyununun üretilmesi gibi iştah açıcı konular barın dar masalarına yatırılmıştı.

Aniden kapıdan ve pencerelerden adeta uçarak içeri dalan ninjalar ortalığı birbirine katıp geldikleri hızla kaçtılar. Ninjalar gittiğinde Yalın Bar'ın "Kadro" kostümlü çalışanları hareketsiz biçimde yerde yatıyorlardı. Hepsinin ölmüş olduğu anlaşılınca müthiş bir panik başladı. Bar çığlıklar içinde kalmıştı. Neler olup bittiğini hiç kimse anlayamamıştı. Şaşkınlık ve vicdan azabı içinde oturduğu yerde kıvranan Okan'dan başka hiç kimse...

15. *Ninjalar, Bekçiler ve Okan*

Basına *"Kanlı Kokteyl"* başlığıyla yansıyan olayın (bunu sadece bir gazete haber yaptı ve aynı gazetenin ertesi günkü nüshası çıkamadı) üzerinden iki ay geçmişti. Olay üzerine başka hiçbir haber, açıklama, araştırma yapılmadı. Olan bitenin şokunu yeni yeni atlatmaya başlayan Okan, bulaşmış olduğu tuhaflıkların yıkıcı etkilerinden ve beynini sü-

rekli kemiren vicdan azabından yavaş yavaş sıyrılıyordu. İki aydır balkonda oturup sigara ve kahve içmekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Kimseyle görüşmüyor, televizyon izlemiyor, telefonla konuşmuyordu. Sigarayı söndürüp mutfağa gitti. Su ısıtma makinesini ağzına kadar doldurup düğmesine bastı. Dolaptan sarı bir fincan çıkardı. Tezgâhta duran kahve kavanozunu açıp fincanın içine iki kaşık kahve attı. Su ısıtma makinesinin derinlerden gelen homurtuları duyulmaya başlamıştı.

Balkona çıkıp bir sigara daha yaktı. Yorgun gözleri karşı binanın beyaz duvarındaki pervaneye takıldı. Aniden pervane dönmeye başladı. Yıllardır hiç kımıldamadan öylece duran havalandırma çalışmıştı. Üzerindeki koyu renk tozlar etrafa saçılarak uçuşmaya başladı. Tozlar kalkınca, pervanenin rengi açık kırmızıya dönmüştü. Beyaz dikdörtgenin ortasında kırmızı yuvarlak.... Okan, karşısında beliren devasa Japon bayrağını görünce sigarayı ağzından düşürdü. Oturduğu yerden ürpererek kalkıp korkuluğa yaslandı. Simsiyah kostümlü ninjaların havada sayısı belirsiz taklalar atarak dört bir yandan fırladığını görünce korkuluğa yapıştı. Sanki Okan korkuluğa değil de, korkuluk Okan'a tutunuyordu. Sımsıkı... Gecenin karanlığından daha kara olan ninjalar, uğursuz gölgeler gibi hareket ediyorlardı aşağıda. Sessiz ve hızlı adımlarla apartman kapısına doğru ilerlediler. Okan ömründe ilk defa sonunun geldiğini net bir biçimde hissetti.

Ninjalardan biri çevik hareketlerle binanın duvarına tırmanmaya başladı. Diğerleri aşağıda bekliyorlardı. Okan, bakışlarını kocaman bir örümcek gibi balkona doğru tırmanarak yaklaşmakta olan ninjaya kilitledi. Ne yapacağını şaşırmıştı. Paniğe bile kapılamayacak kadar çok korkmuştu. Ninjanın balkona ulaşmasına üç daire kalmıştı. Gözlerini sımsıkı kapatıp beklemeye koyuldu. İçeriden gelen "Tık!" sesiyle gözlerini açtı. Bu, su ısıtıcının sesiydi. Kahve suyu

hazırdı. Ani bir hareketle mutfağa koşup makineyi kaptığı gibi balkona döndü. Kaynar suyu, aralarında yalnızca yarım dairelik mesafe olan ninjanın kafasına boşaltu. Üzerinden dumanlar çıkan suyun temasıyla birlikte ninja tutunmakta olduğu duvardan koptu. Ondan çıkmasını beklediği çığlık, Okan'ın içinde yankılandı. Ninja sessizce havada süzülerek alçaldı ve tok bir ses çıkararak apartman girişindeki mermere çarptı. Koyu renk kan, beyaz mermerle siyah cesedin arasına kalın bir sınır çizdi. Aşağıdaki ninjalar cesedin başına toplandılar. Okan, elinde boş su ısıtma makinesiyle aşağıda olan biteni izliyordu.

Kalabalık bir güvenlik görevlisi grubu sokağın başından koşarak yaklaşmaya başladı. Üniformalı bekçiler cesedin başındaki ninjaların etrafını sardılar. Aşağıdaki manzara, suya atılan bir taşın dalgası gibi dairesel hareketlerle genişliyordu. Ceset, kan, ninjalar, bekçiler...

Sayıca üstün olmalarının avantajını kullanan bekçiler, kaşla göz arasında ninjaları yere yatırıp yanlarında getirdikleri tahtalara sımsıkı bağladılar. Siyah ayakkabılarını çıkarttılar ve ellerindeki sopaları ninjaların ayaklarının altına vurmaya başladılar. Kendini kaybeden bir güvenlik görevlisi bir yandan var gücüyle vuruyor, bir yandan da ince ve çatlak bir sesle çığlık çığlığa bağırıyordu: "İşte böyle! Alacan cilalı şimşir sopayı, indirecen iblisin ayaklarının altına. Böyle indirecen! Böyle indirecen!" Ayak tabanına çarpan sopa seslerinin düzenli gürültüsü, gecenin sessiz karanlığının içinde zonkluyordu. Ninjaların ayaklarının altındaki deriler parçalanıp, patlayan tabanlardan fışkıran kanlar mermerde yatan ölünün kanlarına karışıncaya kadar sopalar inip kalktı.

Okan yeni çizgi romanının son karesini de tamamladıktan sonra çizim masasındaki ışığı söndürdü. Vantilatörü kapattı. Uzun saatlerdir bu parlak ışığın altında hareket eden nin-

jalar, bekçiler ve Okan aynı anda karanlığa gömüldü. Bir sigara yakıp balkona çıktı. Gün ağarmak üzereydi. Dumanları etrafa üfleyerek karşıki binanın beyaz duvarına gömülmüş olan ve yıllardır çalışmayan koyu kırmızı pervaneye baktı.

Aylardır uğraştığı çizgi romanını nihayet tamamlamıştı. Birden gülümsedi. Cemil Abi kendini "Nafiz Bey" olarak görünce ne diyecekti bakalım?

Beni beklerken, her zaman olduğundan daha güzel, daha savunmasız, daha cazip, daha derindi. Kendi eksikliğimi onun anlamlı yüzünden okumak... Ya gelmezsem kaygısıyla gerilen hatları, büyüleyici bir tereddütle etrafına bakınması, milyarlarca insanın yaşadığı koskoca dünyada sadece beni bekliyor olması... İşte bu baş döndürücü görüntü karşısında huzur içinde ölebilirdim. İnsanın aşık olduğu kişinin kendisini bekleyişini izlemesi harika bir şey. Biliyorum, bu pek rastlanacak bir manzara değil. Çünkü o seni beklerken, sen orada olmazsın. Orada olduğundaysa, artık seni beklemiyordur.

Cenaze evleri, egzoz kokusu, ucuz filmler, bağıran televizyonlar, kanepeler, uğultulu fotoğraflar, şehrin ağrıyan mafsalları, radyonun dalga boyunda sıkıntı, yağmurluklu adamlar, yılın en kötü gününün en berbat saatinde yaşanan hortlak beyazlığında tesadüfler, gazete ilanları, hırlayan köpekler, tribün çocukları, Hakan Bıçakcı apartmanları, paranormal domatesler, flaşlar ve evet ninjalar... Tekmili birden...

Hakan Bıçakcı, tedirginliği, saplantıyı ve tatminsizliği ustaca anlatıyor. Romanlarındaki tekinsizliği bu defa "tuhaf" hikâyeleriyle sürdürüyor.

Ben Tek Siz Hepiniz, ürkek ve kasvetli zaman prelüdü...

İLETİŞİM 1654
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE EDEBİYAT 235

ISBN-13: 978-975-05-0948-3
9 789750 509483